

Dr. Edith Fioreová

Fascinující odhalení
možné příčiny vzniku
problémů narkomanie,
alkoholizmu, depresí, sexu
a homosexuality, rozdvojené osobnosti,
nezřízených vášní a zlovyků,
soužití, potlačených osobností a možnost
jejich řešení způsobem, o jakém se nám
dosud ani nesnilo.

Tajemství zbloudilých duší

... jsou odkázány na nás?

Dr. Edith Fioreová

TAJEMSTVÍ ZBLOUDILÝCH DUŠÍ

Vydavatelství AMICUS

© Copyright 1987 Edith Fiore
© Copyright 1996 AMICUS spol. s r.o.

Všechna práva vyhrazena

Dr. Edith Fioreová
Tajemství zbloudilých duší

Z anglického originálu
The Unquiet Dead A Psychologist Treats Spirit Possession
vydaného nakladelstvem A Dolphin Book, Garden City, New York, 1987

Překlad: Kateřina Přádová
Odborná korektura překladu: doc. MUDr.Vladko Poljak, CSc.

Sazba: Miroslav Štalmach, Žilina
Tisk: Expresprint Žilina

Vydání první.

Objednávky vyřizuje:
AMICUS s.r.o., P.O.Box 35, 010 08 Žilina 8

ISBN 80-967126-5-9

Tato kniha nenahrazuje potřebnou lékařskou nebo psycholog.ickou pomoc. Vždy doporučuji, aby moji pacienti nejprve konzultovali svoje fyzické problémy s kvalifikovaným lékařem. V případě, že máte citové či duševní problémy, měli byste vyhledat pomoc profesionálního terapeuta nebo poradce.

Poděkování

Ráda bych vyjádřila svoji vděčnost těmto lidem:

Svým pěti pacientům, kteří souhlasili s tím, abych uvedla jejich případy.

Svým pacientům, jejichž odvaha a zkušenosti přispěly k pochopení „zbloudilých duší“, i k mému duchovnímu růstu.

Jeffrey Mishlovovi, Ph.D., za jeho promyšlenou kritiku kapitoly 3. Margaret Jane Kephartové za její trefné poznámky ke kapitole 3. Ormondu McGillovi za jeho přátelství, pochopení a povzbuzení. Tedovi Chichakovi, mému literárnímu agentovi, který, z nadšení pro moji práci udělal pro tuto knihu více, než bylo jeho povinností.

Jimu Fitzgeraldovi, mému vydavateli, za realizaci této knihy. Emmě Darknellové, mé písařce, za její trpělivost, šikovnost, přátelství a zájem.

Jonu Kennedymu, mému učiteli „psaní“, za jeho odborné literární posouzení i a textovou úpravu ru kopsisu.

Chrisu Carneymu, Harriet Handlerové, Kathy Iversonové, Barbaře Jonesové a Barbaře Shipleové, za jejich užitečnou kritiku.

Reginaldu Fitzovi za název této knihy a za jeho poznámky k rukopisu.

Tato kniha je věnována šesti nejdůležitějším ženám mého života:

Edith Holbertové, mé matce

Gail Navaové, mé nejstarší dceři

Daně Playsové, mé prostřední dceři

Leslie Strongové, mé nejmladší dceři

Madeleine Fioreové, mé nevlastní matce

Ilah LeMossovové, mé tchýni.

Obsah

Předmluva k českému vydání	5
Předmluva	6
1. Posedlost – úvod	7
2. Od přirozeného k nadpřirozenému	9
3. Pohled historie na posedlost duchy	13
4. Co se stane, když zemřeme	18
5. Proč duchové zůstávají mezi námi	22
6. Následky posedlosti	25
7. Případ Tonyho	31
8. Případ Anny	35
9. Případ Petra	41
10. Případ Barbary	49
11. Případ Paola	55
12. Vstup duchů	65
13. Zjišťování posedlosti duchem	70
14. Jak provádět osvobození	73
15. Jak se chránit před bytostmi	80
16. Odhalení a osvobození duchů, ochrana vlastního domova	82
17. Další úvahy o „zbloudilých duších“	88
18. Otázky a odpovědi	91
Slovo na závěr k českému vydání	94
Glosář	95
Dr. Edith Fioreová	97
Bibliografie	98

Předmluva k českému vydání

Zastavte se, prosím, na chvíli a pouvažujte spolu s námi, jak by asi reagoval člověk 19.století, když by se náhle dověděl, že v jeho těle i mimo něj žije nespočetné množství mikroorganismů, které mohou být příčinou velkého počtu tenkrát ještě nevyčísitelných nemocí (v době, kdy i samotní odborníci Semmelweisův objev nepřijali).

Věda od té doby neuvěřitelně pokročila. Zvykli jsme si na formulace a důkazy vědecky podložené.

A nyní si klademe otázku, jak lidé na konci 20. století přijmou informaci, že v auře přibližně 70 procent lidí, postižených různými těžko zvládnutelnými psychickými nebo psychosomatickými problémy či závislostmi, parazituje několik „podnájemníků“ – duchů zesnulých lidí, kteří jsou příčinou často vážných a zatím těžko řešitelných, respektive léčitelných problémů. Jako by se situace z 19.století opakovala.

Je to opravdu jenom současná uspěchaná doba, která je příčinou statistického zjištění, že asi 90 % lidí trpí různými psychickými problémy?

Vydavatel

Předmluva

V této knize se nesnažím dokázat, že existují duchové, ani to, že moji pacienti byli posedlí. Spíše se snažím ukázat, co se každodenně děje v mé ordinaci, a uvést terapii, která, přestože není všelékem, působí účinně a začleňuje starobylé pojmy do kontextu hypnoterapie dvacátého století.

Používám se svými pacienty pracovní hypotézu, že osobnost skutečně přežije smrt těla. Po celé roky mi mnoho lidí uvádí, že zažili duchy svých milovaných, někdy přímo po jejich smrti. Často se jednalo pouze o uvědomění si toho, že byli na daném místě přítomní. Jindy je bylo slyšet nebo vidět, nebo byla cítit typická vůně: jejich parfém, nebo oblíbený dýmkový tabák atd. Tito duchové nebyli připoutáni k zemi, přišli se pouze rozloučit, nebo nás přišli ze světa duchů „navštívit“, aby nás utěšili nebo nám pomohli. Bytosti, kterým se nepodařilo přejít na onen svět, vyvolávaly problémy. Posednutím člověka škodlivě a ničivě ovlivňovaly jeho život.

Tím, že jsme pomohli přivtěleným duchům opustit tělo hostitele, jsme ukončili i jejich ničivé působení a nejednou tak zásadně změnili život pacienta. Protože osvobození od duchů skutečně účinkuje, pocítovala jsem potřebu napsat tuto knihu. To, co budete číst, vás může rozrušit, přesto doufám, že vám pomůže vysvětlit, co jste prožívali sami nebo pozorovali u druhých. Nabízí vám to naději, že problémy, které se doposud jevily jako neřešitelné, mohou být vyřešeny, a že lze najít metody, jak tohoto cíle dosáhnout. Přinejmenším se vám naskytá nová možnost, jak chápat lidské chování.

Odhalená tajemství vás budou vybízet k tomu, abyste připustili možnost, že život přece jen pokračuje po smrti – a sama tato víra na vás může mít zásadní a dalekosáhlý vliv.

Dělím se o svoje terapeutické postupy s neprofesionály i s therapy, kteří by je možná rádi zahrnuli do svých praktik. V jistém smyslu lze na určité kapitoly pohlížet jako na cvičný manuál pro profesionální léčitele.

Příklady z praxe, které jsou v knize použity, mají tak vysoce osobní a citlivou povahu, že bylo nezbytné chránit soukromí mých pacientů. Z tohoto důvodu jsem zamlžila jejich totožnost. Podstatné stránky jejich sdělení jsem ovšem zachovala.

Mnoho doslovných prepisů ilustrujících rozbor případů, i některé kapitoly této knihy, byly stejně a neuspořádané. Z toho důvodu jsem je upravila tak, aby byly výstižné a stručné.

Většina případů, o kterých se dočtete, měla přímočaré a nekomplikované řešení. V jednom však „hlavní aktéři“ (pacient i duch) byli propojeni vztahem, který se vytvořil v minulém životě. Nemusíte ovšem věřit v reinkarnaci. I tak vám mohou být moje následující výsledky nebo metody zkoumání užitečné.

Věnujme se nyní účinku přivtělení (posedlosti duchy) na život člověka. Kapitola 1 vás uvede do tohoto fascinujícího i překvapivého tématu.

1. Posedlost – úvod

Sestra řekla: „Přivezen mrtvý“. Byl jsem nad svým tělem na pohotovosti, a díval jsem se dolů. Vypadalo příliš zakrvácené, nechtěl jsem, aby ho zachránili... ošklivá nehoda. Uslyšel jsem vyděšený výkřik o pomoc. Pomyslel jsem si, že bych třeba mohl někomu pomoci já, mně už tady nepomůžou. Šel jsem pomoci. Ležel tam malý chlapec ... právě ho operovali. Křičel jeho duch, nikoli tělo. Tělo leželo na operačním stole, ale dva metry nad ním byl ten chlapec ... ale vypadal jako já. Panikařil, a tak jsem na něj mluvil, jako jeho kamarád a poprosil jsem ho, aby mi odpovídal. Nakonec se utiřil a od té doby jsme přátelé.

Toto setkání se událo před čtyřiceti šesti lety. Albert byl od té doby s mým pacientem, Howardem, každý den – v jeho těle – jako přítvřený duch.

Albert vystoupil z úkrytu po třech letech hypnoanalytické terapie. Jak sám řekl: „S váma se bavit nebudu, vaši pomoc nepotřebuju!“

Vynořil se na povrch, protože – vedena intuicí – jsem Howarda vrátila až k jeho tonsilektomii, kterou prodělal ve čtyřech letech, abych zjistila, zda se na něj nenalepila bytost připoutaná k zemi. Určité známky tomu naznačovaly.

Když jsem Howarda uváděla do hypnotického stavu, byla jsem hrubě přerušena neznámým zlostným hrdelním hlasem vycházejícím z Howarda: „Žádnou vaši pomoc nepotřebuje!“ Po tomto sdělení jsem začala intenzivní terapii s duchem, který se později označil jako Albert. Po třech sezeních se zdálo, že váhavě odchází se dvěma starými kamarády ze světa duchů.

Za dva týdny ke mně do ordinace vtrhnul Howard se širokým úsměvem na rtech. Ještě než se posadil do křesla, vzrušeně mi hlásil:

Už necítím touhu po jídle! Poprvé v životě mě jídlo absolutně nezajímá. Věřte tomu nebo ne, ztěžší jsem našel něco, na co bych měl vůbec chuť. A ani jsem nedojedl! Všechno jsou to úplně nové prožitky. A za první čtyři dny jsem shodil přes tři kila!

Trochu se v křesle uvelebil a pak pokračoval:

Mám vážně pocit, že se zbavím těch nadbytečných čtyřiceti kil – a jednou provždy taky svého zápolení s panděrem.

Brenda, vysoká oslnivá černoška, které bylo hodně přes dvacet, hledala úlevu od bolestí, jež zakoušela po celém těle, a s nimiž se lékářští specialisté nedokázali po celé roky vypořádat. V hypnóze když jsem ji zavedla zpět k příčině jejích bolestí – si připomněla svoji úzkost, když se dozvěděla, že Ann, malá dcerka její nejlepší přítelkyně, byla těžce zraněna v téměř smrtelné automobilové nehodě. S úctou mluvila o své hluboké lásce a přichylnosti k Ann.

Potom uvedla, že se vydala do nemocničního pokoje, kde Ann drželi při životě na respirátoru:

Chci jít dovnitř sama. Vcházím ... dívám se na ni ... nevypadá jako Ann, vůbec se jí nepodobá ... je samá podlitina a rána. Hlavu má hrozně velkou – ale tělíčko je drobounké, slabounké. Sestra říká: „Už pro ni nic nemůžeme udělat.“ Jenom se na ni dívám. Přeju si, abych mohla něco udělat. (Pláč.) Je tak hezká – byla tak hezká, tak roztomilá. Něco se pro ni musí udělat! Nevím, co mám dělat. Jenom se na ni dívám ... modlím se ... Jsem úplně zmatená! Možná ... možná, že bych ji mohla vzít k ... mohla bych ji udržet na živu. Můžu pro ní něco udělat! Je to na mně. A já všechno zařídím. Budu první, kdo uvidí její tělo ... nakoupím ... obleču ji moc hezky ... a zařídím pohřeb ... a všech o jí obstarám ... rakev ... květiny a zase z ní bude kráska. (Dlouhá pauza.) Teď je se mnou je se mnou a mně seto líbí!

Brendino tělo se během regrese svíjelo a kroutilo. Vrátila jsem ji zpět do přítomnosti a – zatímco byla stále v hluboké hypnóze vysvětlila jsem jí: „Ann musíme propustit, Brendo. Její duchovní růst a štěstí závisí na jejím přechodu do světa duchů. Je tady vězněm. A to jistě nechceš. Teď ji nech odejít.“

„Bude to těžké, ale udělám to“ – souhlasila a stírala si slzy z tváří. Potom se s Ann rozloučila. Během několika minut došlo k osvobození.

Howard a Brenda jsou pouze dva z mých více než pěti set posedlých pacientů, které jsem léčila v osmdesátých letech. Přicházeli ke mě do ordinace s nejrůznějšími psychologickými a psychosomatickými symptomy a problémy, které je sužovaly.

Od té doby, kdy jsem se seznámila s tímto jevem, zjistila jsem, že nejméně sedmdesát procent mých pacientů trpělo posedlostí a to bylo i příčinou jejich obtíží. Většina z nich byla – technikami osvobození – zbavena i více než jedné bytostí. Někteří pacienti byli dokonce hostiteli více než padesáti bytostí, aniž si to uvědomovali!

Posedlost je relativní stav. Když je úplná – což je jen zřídka zdá se, že původní osobnost se vytratí a je nahrazena osobností bytostí připoutané k zemi. Obvykle mezi oběma existuje vratká rovnováha; někdy mají duchové jen malý vliv, v jiných případech mohou být výrazně dominantní. V určitých případech dochází u pacienta k neustálému vnitřnímu boji o vedení, se spoustou mentálních dialogů – dokonce i urážek a příkazů!

Duchové, kteří posedli mé pacienty, byli kdysi lidmi ze všech společenských vrstev, kteří – po smrti – zůstali ve fyzickém světě a stali se z nich „bezdomovci“. Při smrti nepřešli, tak jak měli, z pozemské roviny na „druhou stranu“. Někdy se po letech bez vlastního těla náhodně nebo vědomě sloučili s lidmi, jejichž život už pak tím pádem nebyl nikdy jako dříve. Pro tyto duchy neexistoval horší úděl, než to, že se odsoudili k uvěznění v tělech jiných jedinců, protože tím jen oddalovali svoji možnost vstoupit do světa duchů, kam patřili.

O další třídě duchů, historicky nazývaných démony či ďáblové, se věří, že nikdy nebyli lidskými bytostmi. Máme doklady o jejich ničivém, a někdy i smrtelném působení. Katolická církev považuje tento druh posedlosti za nesmírně závažný a používá zvlášť vyškolených kněží, kteří – po rozsáhlém šetření a přípravách provádějí důkladně organizovaný exorcismus podle římské liturgie. Následkem takových střetnutí utrpělo mnoho exorcistů četná fyzická, citová a mentální zranění, někteří dokonce přišli o život.

Naštěstí – pokud jsem si vědoma – jsem nikdy neléčila pacienta, který by byl sužovaný démony. Posedlost démonickou či satanskou bytostí není předmětem této knihy. Pro ty, kteří by se jím však chtěli zabývat, jsou v bibliografii uvedeny relevantní odkazy.

Na základě svých záznamů o pacientech vám ukážu, jak lidé podlehli bytostem a k čemu dochází, když se duch zaplete s jejich osobností.

Možná se divíte, jak jsem se jako klinická psycholožka dostala k této netradiční psychotherapii.

V kapitole 2 naleznete můj životopis i to, jak jsem rozvíjela vlastní terapeutické postupy, které změnily moje životní názory.

2. Od přirozeného k nadpřirozenému

Tématem hodinové rozhlasové relace byl rozdíl mezi psychoneurotikem a neurotikem. Tajně jsem ji poslouchala v posteli pozdě v noci, když mi bylo třináct. Otevřel se přede mnou celý nový svět – svět odchylného chování. Fascinovalo mě to. V tu chvíli a na tom místě, v jedenaáct hodin v noci, jsem se rozhodla, že se stanu psycholožkou a budu léčit lidi trpící těmito poruchami.

Toto rozlišování dnes už neexistuje, ale můj zájem o abnormální psychologii a mentální činnost přetrvává. Když se obracím nazpět, uvědomuji si, že to, co mě skutečně zaujalo, byl pojem podvědomé mysli, o němž se tehdy mluvilo, a který byl ilustrován svými vnějšími projevy – fobiemi, utkvělými myšlenkami, nutkáním atd. Vnitřní mysl, jak jsem nyní přesvědčena, je pro nás tou největší výzvou a zaslouží si výzkum stejně jako vnější vesmír.

Moje zvědavost je stále podněcována zkoumáním mých pacientů pod povrch jejich vědomé mysli. Se zkušenostmi získanými z více než dvaceti tisíc hypnotických regresí provedených na více než jednom tisíci pacientů, jsem často schopna odhadnout (pro sebe), co v těchto průzkumech odhalíme. Ale přesto zůstává každý případ složitou skládačkou, kterou sestavujeme tak, že zdvihneme náhodně jeden kousek tady, a druhý izolovaný kousek zase tamhle. Když zasuneme poslední důležitou část na své místo, dochází k okamžitému vyléčení. Někdy je tento proces rychlý a hladký. Většinou však probíhá pomalu a pracně, jak vyplouvají na povrch skryté části.

Vyrůstala jsem na Východním pobřeží USA, ve velmi pohodlném prostředí a s mnoha podněty, které mi poskytovali mí tvořiví a energičtí rodiče. Můj otec, malíř portrétů a tvůrce kreslených seriálů, byl milujícím, laskavým člověkem, který mě povzbuzoval, abych uplatňovala svoje schopnosti od dětství až po dobu, kdy jsme spolu naposled pobývali před jeho smrtí. Dal mi odvalu věřit sama v sebe. Díky jeho citové podpoře a zájmu jsem se naučila brát na sebe riziko, což mi umožnilo zkoumat rozměry terapie za hranicemi mého vzdělání.

Vitalita mé maminky, spolu s jejím germánsky přísným přístupem k výchově dětí, mě snadno naučila sebekázní, lásce k tvrdé práci a neutuchajícímu optimismu. V minulých sedmnácti letech se všechny tyto vlastnosti ukázaly být nedocenitelné pro léčbu lidí trpících problémy.

Po dvou letech vysoké školy jsem se ve dvaceti letech vdala a stala se matkou. Po několika letech jsem dokončila vysokoškolské vzdělání a zapsala se na postgraduální studium na Marylandské univerzitě, a nakonec jsem získala doktorát v oboru klinické psychologie na univerzitě v Miami v roce 1969. Moje vzdělání v psychologii přísně sledovalo hledisko behaviorismu, kladlo velký důraz na výzkum a přezíralo terapie.

Je zajímavé, že na vysokých školách a univerzitách, které jsem navštěvovala, nebyl téměř uznáván Freud a jeho příspěvek k našemu pochopení lidské mysli a lidského chování. A ze všech učebních textů pro vysokoškolské a univerzitní studium si vzpomínám na jeden jediný odstavec, který se zmiňoval o hypnóze.

V prvních letech mé terapeutické praxe jsem pracovala s emocionálně narušenými dětmi. Nejprve jsem působila jako zaměstnanec dětské psychiatrické kliniky, potom jsem si založila vlastní praxi a pracovala jsem s dětmi, dospělými jedinci i dvojicemi. Začala jsem číst o nových přístupech k terapii a některé z těchto technik a pohledů jsem zařadila do své práce.

Když jsem se přestěhovala do Kalifornie, účastnila jsem se semináře autohypnózy na Esalenském institutu a začala jsem do své terapie zapojovat relaxaci a hypnotické sugesce. Vzhledem ke svému intenzivnímu zájmu o vnitřní pohnutky skrývající se za symptomy, považovala jsem hypnózu za jeden z nejrychlejších způsobů, jak dosáhnout podvědomé mysli, archivu všech vzpomínek. Když jsem nabyla v provádění hypnózy jistoty, začala jsem využívat hypnoanalytického postupu, který jsem pak aplikovala v uplynulých jedenácti letech.

Nejprve shledávali mí pacienti příčiny některých svých problémů v událostech z raného dětství, které úplně potlačili. Ještě víc jich však vystopovalo svoje symptomy až do zážitku narození. Často za sebou zanechala trvalé následky traumata utrpěná za porodu a všechno, co v této

době bylo vyřčeno. Někteří pacienti si kupodivu spontánně oživilí zapadlé vzpomínky z doby nitroděložního života. Jedno dramatické rozřešení případu deprese spočívalo ve vzpomínce na pokus o potrat. Vědomí mé pacientky coby vyvíjejícího se plodu zaznamenalo, že je nemilovaná a že je ohrožena samotná její existence. Po regresi její celoživotní deprese zcela vymizely.

Jednoho odpoledne se přihodilo něco, co naprosto změnilo směr mého profesionálního života – i když jsem si to v té chvíli neuvědomovala. Jeden z mých pacientů, který trpěl sexuálními problémy, se v hypnóze viděl jako katolický kněz v sedmáctém století. Když jsme diskutovali o této regresi před jeho odchodem, jasně prohlásil, že pevně věří v reinkarnaci.

Jelikož pro mě pojem minulých životů nikdy neznamenal více než nesmírně fascinující a archaický orientální názor, byla jsem v rozpacích. A ještě k tomu se dostavil na další sezení s tím, že je zcela vyléčen. Než jsem si to všechno mohla probrat, další pacientka spontánně přešla do „předěšlého života“, a i ona později vypověděla, že se úplně zbavila svých symptomů.

Třetí a rozhodující případ byla mladá žena trpící fobií z hadů, kterou honily hadí noční můry alespoň dvakrát týdně, kdy se budila s křikem. Protože naše zkoumání v hypnóze ukázalo, že její fobie nepramení z žádného zážitku jejího současného života, ale spíše z nějaké předchozí inkarnace – což mi připadalo trochu směšné zavedla jsem ji do období před jejím narozením.

Tato žena byla vynikajícím subjektem pro dosahování mimořádně hluboké hladiny hypnotického stavu. Za několik sekund už živě popisovala starobylý obřad, zřejmě ve Střední Americe, v němž domorodí kněží tančili před pyramidou s jedovatými hady v ústech. Hadi představovali všechno zlé a děšivé. V jednu chvíli, kdy je kněží odhodili na zem, se mohutně otrásla – a potom se uvolnila s vítězným úsměvem, když jim kněží utáli hlavy.

Ještě stále v hypnotickém stavu, ale už v současnosti, prohlásila, že „těm věcem nevěří“, a vypadala rozrušeně. Použila jsem posthypnotickou sugesci, aby zapomněla na vše, co právě prožila.

V tomto případě jsme tu měli jak nevěřící pacientku, tak nevěřící terapeutku. Ovšem i tato pacientka se napříště vrátila naplněna radostí, protože ji opustil veškerý strach, který předtím prožívala. S rozjasněným obličejem mi vyprávěla, že jela poprvé s manželem stanovat, aniž by se čehokoliv bála. Pak ještě dodala: „A nejlepší ze všeho je, že moje noční můry zmizely! Už čtrnáct dní jsem neměla ani jedinou.“ Svých bývalých symptomů se trvale zbavila.

Stále jsem ještě nevěřila v reinkarnaci, ale byla mi jasná hodnota této terapie, kterou jsem jednoznačně považovala za fantazii. Začala jsem ji používat častěji, až se z ní stala technika, kterou jsem pravidelně užívala s vynikajícími výsledky. Moje kniha *„You Have Been Here Before: A Psychologist Looks at Past Lives“* (vyšlo v českém překladu *Nejste tady poprvé – psycholog nahlíží do minulých životů svých pacientů*, vyd. Středoevropské nakladatelství s.r.o., Ostrava 1996) o tomto detailně pojednává.

V prvních letech se mi často stávalo, že pacient v hypnotickém transu sklouznul do jiné osobnosti. Považovala jsem to za příznak znásobené osobnosti a podle toho jsem s těmito lidmi také jednala.

Přesto bylo podivné, že by někteří pacienti měli tolik „osobností“, z nichž některé se jen mihly kolem. Vzpomínám si na jednu takovou „osobu“, která začala mluvit výrazně dětským hlasem; mluvila o sobě jako o „Susie“ a ptala se mě, jestli s ní nechci skákat přes švihadlo. Už nikdy jsem ji potom neslyšela.

Jen těžko jsem chápala, co se děje s těmito pacienty, a ještě těžší bylo začlenit tento jev do přijatelného teoretického směru. Vypadalo to, že žádnému z těchto pacientů nepřináší zkoumání těchto „osobností“ užitek, až na to, že se trochu sžily s různými aspekty svých osobností, které jim čas od času znepříjemňovaly život.

Místo toho, aby měli pocit anomálního chování, začali to brát jako další část svého já. Dokázali o něco lépe zvládnout některé své výstřelky. Ale v samotném chování docházelo jen k nepatrným změnám.

Když jsem se začala více zajímat o metafyziku, vzhledem ke svým zkušenostem s terapií minulých životů, nashromáždila jsem si rozsáhlou knihovnu. Mnoho knih, včetně Tibetké knihy

mrtvých, zobrazovalo typickou smrt jako velice krásný prožitek, při němž se duch připojil ke Světlu a zanechal za sebou tělo. Světlo, které se také nazývalo Bílé Světlo nebo Jasně Světlo, mělo zřejmě vyjadřovat boží přítomnost. Některé knihy popisovaly případy, kdy duchové nebo diskarnáti – zůstávali připoutáni k zemi a často se „připojili“ k živým lidem, kteří o jejich přítomnosti nevěděli. Tyto duchové potom nadále existovali ve fyzické rovině tak, že žili prostřednictvím těchto lidí – a často jim přinášeli velké utrpení, někdy dokonce i smrt!

Když jsem četla o takových případech, zamyslela jsem se nad svou minulou prací s pacienty, o nichž jsem se domnívala, že se jedná o znásobené osobnosti, a uvažovala jsem, zda jsem neměla co do činění s duchy. Snad prostřednictvím mých pacientů, nedobrovolných „médíí“, promlouvaly bytosti. Toto pojetí – posedlost – také vysvětlilo, proč se některé regrese časově překrývaly. Možná, že se nejednalo o minulé životy pacientů, snad se jednalo o minulé životy duchů, nebo o jejich poslední život.

Vyzbrojena tímto novým pohledem začala jsem bedlivě naslouchat, když moji pacienti popisovali svoje problémy a chování, abych zjistila, zda nezpůsobuje jejich utrpení někdo jiný.

Mnoho mých pacientů si doslova stěžovalo na přítomnost někoho cizího uvnitř. Typický komentář býval: „Můj manžel tvrdí, že jsem dvě naprosto rozdílné osoby, hlavně před menstruací“. Stejně často jsem slyšovala výrok: „To prostě nejsem já!“

Jiní se svěřovali, že „někdo“ uvnitř podkopává jejich rozhodnutí držet dietu, přestat kouřit nebo pít atd. „Někdo mi říká: ‚Nedodržíš dietu. Nejspozději v poledne se znovu pořádně nadlábeš‘.“ Tito pacienti promlouvali o svých konfliktech velice otevřeně, protože se domnívali, že hovoří o dvou různých částech své osobnosti – že válčí sami se sebou. Ale já jsem začala naslouchat těmto poznámkám a vysvětlovat je jako možný náznak posedlosti.

Častokrát pomocí prstové komunikace jsem se pacienta v hypnóze ptala, zda je přítomen nějaký duch. Mnohokrát se zdvihl prst, který signalizoval „ano“. Někdy, po chvíli zřejmého váhání, se zdvihl prst signalizující „ne“, ale když jsem se pak zeptala, zda si někdo nepřeje, abych věděla o jeho či její přítomnosti, „kladný“ prst odhalil „pachatele“. Zjistila jsem rovněž, že tyto duchové mohou zmanipulovat prstovou signalizaci, ve snaze zmást mě!

A tak jsem, kvantitativním skokem, prováděla osvobození osvobozovala jsem „ztracené duše“ a byla jsem překvapená, když mi později pacienti sdělovali, že se okamžitě zbavili svých příznaků, z nichž některé je sužovaly řadu let. Obzvláště citliví jedinci hovořili často o tom, že vidí tyto bytosti, a dokonce i jejich bližní, kteří tam byli proto, aby je odvedli do světa duchů. Někdy se mým pacientům řinuly po tváři slzy, když v nich rezonovaly emoce k nim přivtělených duchů. Pociťovali ohromující strach, protože duchové se domnívali, že jsou vyháněni, a následně radost a úlevu, když spatřili, jak pro ně přicházejí duchové jejich zemřelých příbuzných. Mnoho pacientů sdílelo pocit „jakoby je něco opouštělo“ – odpoutalo se od nich. Někteří poznamenali: „Je to teď volnějš!“; „Mám trochu pocit prázdnoty“, „Ulevilo se mi od veliké tíže“, „Teď můžu být sám sebou. Celé ty roky jsem nevěděl, že já jsem já – že mám své já, které může být svobodné“.

Znovu jsem se ocitla ve stejném postavení jako před několika lety s prvními případy spontánní regrese do minulých životů: nevěřící, která se účastnila čehosi, co vypadalo, že záračně účinkuje!

Během tohoto období mi někdo připomenul článek, který jsem četla v Baltimore Sun několik let předtím, v době vysokoškolského studia. Jedna z nejprestižnějších soukromých psychiatrických léčeben ve východní části Států uváděla poněkud šokující případ pacientky – beznadějně schizofreničky. Jak si vzpomínám, jednou v neděli za ní přijela – jak se patří – její rodina a vzala ji na výlet na venkov. Naštěstí došlo k velmi vážné havárii, která pacientkou vážně otřásla. Během několika minut byla naprosto duševně zdravá – poprvé po letech – a zdá se, že natrvalo!

Když si to srovnávám s tím, co se odehrávalo v mé ordinaci, začala jsem spekulovat, že byla možná posedlá duchem, což vedlo k diagnóze duševní choroby – a později byl tento duch z jejího otřeseného těla násilně katapultován.

Uvažovala jsem, zda není úspěch elektrošokové terapie u těžce depresivních pacientů za-

ložen na stejném postupu: přivtělený duch je šokem vyhnán z těla pacienta. Zdálo se, že to souhlasí se vzrůstajícími znalostmi o našem těle vyzářujícím elektromagnetické silové pole. Recidivy, které byly uváděny, mohly být způsobeny tím, že duch nepřešel do světa duchů, ale zůstává připoután k zemi a v blízkosti bývalého hostitele, pacienta. Potom, když se vibrace pacienta znormalizují, může se duch vrátit nazpět.

Když jsem se snažila těmto věcem porozumět, četla jsem v jakémsi deníku neuvěřitelnou příhodu jedné Italky, která se probrala po chirurgickém zákroku a mluvila cizím jazykem, kterému nikdo z rodiny nerozuměl. Kromě toho nikoho nepoznávala a dokonce její osobnost se projevovala naprosto odlišně. Když jsem o tom uvažovala, dospěla sem k názoru, že jeden duch, původně obývající tělo, odešel a nahradil ho jiný. Pro mě to byly a stále jsou fascinující otázky.

Moje práce s přivtělenými duchy mě znovu vedla k tomu, abych uvažovala o svých vlastních názorech o životě po smrti a o přežívajícím vědomí. Po letech odmítání „nadpřirozeného“ – i když jsem jím byla fascinována – jsem došla k intelektuálnímu přijetí pojmů reinkarnace a pokračování osobnosti. Na emocionální rovině o nich stále nejsem úplně přesvědčena a čas od času se přistihnu, že pochybuji a zvažuji, zda nejde o pouhou fantazii. Ovšem musím si připustit, že terapie je účinná. Proč? Tehdy znovu rozumově přijímám tyto myšlenky jako reálně pravdivé. A tak mi to sedí!

Moje praxe teď zahrnuje využití hypnózy s cílem dostat se k příčině problému, ať už se jedná o potlačenou vzpomínku na událost tohoto života, minulých životů, nebo o přítomnost jedné či více přivtělených bytostí.

Vysvětluji svým pacientům, že se nesnažím dokázat, že duchové existují nebo že je posedlí, nýbrž to, že daný postup funguje. Dokonce dodávám, že sama tomu úplně nevěřím. Shodneme se na tom, že postup použijeme jako „pracovní hypotézu“.

Většinou jsou mí pacienti velice přístupní, někdy dokonce přesvědčeni, že duchové existují a že jsou jimi posedlí. Někdy tuto myšlenku přijímají v mnohem větší míře než já, stejně tak, jako lidé v publiku na mých přednáškách o posedlosti. Často dobrovolně udávají „důkazy“ ze svého života nebo ze života svých známých.

Já považuji za skutečné pacienty přivtělené bytosti. Ty totiž nesmírně trpí, i když si to možná ani neuvědomují. Jako skuteční vězni uvízly v pozemské rovině a cítí se přesně tak, jako několik okamžiků před svojí smrtí, ke které mohlo dojít před desítkami let. Zdá se, že nemají přínos z žádných pozitivních činností nebo vzdělání, kterými procházejí jejich hostitelé od chvíle přivtělení. Kromě toho si samy znemožňují vstup do světa duchů, který by jim nabídl krásný život a možnost duchovně se vyvíjet.

Cílem mé terapie je pomáhat přivtěleným duchům, protože ti zakoušejí největší bolest, a pomáhám i za cenu toho, že moji pacienti musí nést svoje břemeno o něco déle, než se dopracují ochoty přivtělených bytostí odejít. Kdybych byla schopna je „vykopnout“, přivodila bych tím nesmírný problém, protože by se z nich opět stali bezdomovci a možná by se připojili k jiným, nic netušícím lidem, kteří by asi ani nehledali pomoc. To by mohlo v konečných důsledcích vést k sebevraždám, nebo dokonce vraždám, a přinejmenším k utrpení posedlých osob.

Osvobození od duchů může mít okamžitý a trvalý účinek tím, že pacienta úplně zbaví nepřijemných symptomů. U nekomplikovaných případů lze tuto techniku snadno použít. Naštěstí nevyžaduje školení v oblasti mentálního zdraví, jako si vyžaduje hypnoanalýza (regrese).

Někdy ovšem může jít o mravenčí práci, pokud se jedná o tvrdohlavé bytosti, které houževnatě vzdorují a odmítají odejít. V kapitole 14 se s vámi podělím o svoje myšlenky o tom, jak můžete zbavit posedlosti sebe i jiné lidi a uvedu i doslovné přepisy skutečného osvobození, které provádím se svými pacienty.

Podívejme se nyní na historický vývoj různých názorů na posedlost a její řešení.

3. Pohled historie na posedlost duchy

Na konci dvacátého století může mnoha lidem připadat víra v to, že duchové mrtvých mohou způsobovat trápení mezi živými, jako pověra. To platí především nyní, kdy mnoho vědců usiluje o odhalení biologických příčin prakticky všech lidských nemocí, jak duševních, tak fyzických. Ovšem při letném pohledu do literatury zjišťujeme, že v historii lidé často přisuzovali původ mnohých onemocnění přivtěleným duchům a pro jejich vyhánění používali nejrůznější rituály.

O samém Ježíšovi se dokládá, že při mnoha příležitostech vyháněl duchy.

A tak šel, kázal v jejich synagógách po celé Galileji a vyháněl zlé duchy. (*Marek, 1, 39*)

Vyšel proti němu jakýsi muž z toho města, který byl posedlý démony ... Ježíš nečistému duchu přikazoval, aby z toho člověka vyšel. ... (*Lukáš, 8, 27-33*)

Mistře, přivedl jsem k tobě svého syna, který má zlého ducha a nemůže mluvit. ... Ježíš se zeptal jeho otce: „Odkdy to má?“ Odpověděl: „Od dětství.“ Ježíš ... pohrozil nečistému duchu: „Duchu němý a hluchý, já ti nařizuji, vyjdi z něho a nikdy už do něho nevcházej!“ Duch vykřikl, silně s ním zalomcoval a vyšel, chlapec zůstal jako mrtvý, takže mnozí říkali, že umřel. Ale Ježíš ho vzal za ruku, pozvedl ho a on vstal“ (*Marek, 9, 17-27*)

Toto jsou pouze tři z více než šestadvaceti příkladů, které jsem v Bibli objevila o Ježíšovi vyhánějícím duchy.

V období raného křesťanství byla schopnost vyhánět duchy považována za jasnou známku apoštolství.

Zavolal svých dvanáct učedníků a dal jim moc nad nečistými duchy, aby je vymítali (*Matouš, 10, 1*).

Ještě před vznikem křesťanství existovala ve starém Řecku a Římě pevná víra v takzvané mrtvé a v jejich vliv na lidi.

Nemocný člověk, který se ztrácí před očima je ten, na nějž pohlédl zlý duch. (*Homér*)

Někteří tyranští démoni požadují pro svoje potěšení duši žijící ještě v těle; nemohou jinak uspokojit svoje vášně, navádějí ke svodům, chtíči, dobovačným válkám, a tak získávají to, čeho si žádá jejich chtíč. (*Plutarch*)

Démoni jsou duchové zlých lidí. (*Josephus*)

Vždy existovaly různé názory na povahu přivtělených duchů. Někdy lidé věřili, že se jedná vlastně o mrtvé. Jindy si představovali, že někteří duchové nikdy neměli lidskou podobu, ale místo toho byly služebníky Satana, nebo dokonce Satanem samotným. V této kapitole se budeme zabývat první možností.

Některé kultury měly zcela přesné představy o původu přivtělených duchů, i o důvodech, proč zasahovali do života živých. Číňané mají tradici uctívání předků, která je stará přes deset tisíc let. Podle jejich názoru prochází osoba mnoha cykly neboli existencemi. Člověk musí být se svými předky zadobře, protože ti i nadále existují v jiném světě – a kdybychom je rozzlobili nebo rozčilili, mohli by se vrátit a škodit v našem světě.

I Japonci praktikovali uctívání předků, a věřili v duchy připoutané k zemi. Tím se možná vysvětluje popularita rychle se rozšiřujícího kultu exorcismu Mahikari, který měl v roce 1970 na světě čtyři sta tisíc členů. Je známý pod názvem Nadnáboženství Pravého Světla, a má za to, že přivtělení duchové jsou příčinou více než osmdesáti procent lidských neduhů – jak tělesných, tak emocionálních. Jejich exorcismem prý lze navrátit posedlé osobě zdraví a pohodu a tisíce lidí denně je tímto způsobem léčeno.

Starí Egypťané také věřili, že živi jsou ovlivňováni mrtvými, především duchy lidí, s nimiž se po smrti bídně či bez úcty nakládalo. Starověké hrobky jsou dokladem propracovaného systému víry, že život pokračuje po smrti. Těla byla mumifikována, aby je bylo možno znovu použít; vnitřní orgány byly ze stejného důvodu pečlivě konzervovány bylinami a odvary v pohřebních nádobách. Hrobky sloužily jako depozitáře domácích předmětů, jídla, semen, zvířat a služebnictva, zajišťující kontinuitu způsobu života zemřelého. Dokonce i manželky byly v hrobkách zadrženy zaživa, aby doprovázely mrtvé na jejich cestě do podsvětí.

Několik mých pacientů vystopovalo během hypnotické regrese spojitost svých současných problémů – jako klaustrofobie a strach z tmy – s tím, že byli kdysi pohřbeni zaživa v těchto hrobkách. Rozpomínali se na svoji hrůzu, když sledovali, jak se ztrácí světlo pochodní, a prožívali příznaky dechové tísně předtím, než přišla smrt udušením.

Jedna z nejrozvinutějších filosofii světa duchů a jeho vztahu k živým lidem pochází z Asie. Starobylé indické náboženství – zakládající se na Védách, což jsou posvátné knihy – bylo předchůdcem moderního hinduismu a buddhismu, které dodnes praktikují miliony lidí.

Indičtí učenci pojmají člověka, jako by měl nejméně sedm různých „těl“ neboli „nosičů“, z nichž pouze to nejnižší je fyzické. Ostatní jsou nehmotná a neviditelná běžnému lidskému zraku. Tato těla odpovídají jednotlivým hladinám nebo rovinám skutečnosti a každé má jemnější strukturu – vibruje s vyšší frekvencí – než nižší tělo.

Tělo, které je nejbližší fyzickému, je známo jako éterické, a co se týče vibrací, je nejhustší z neviditelných těl. Občas ho mohou spatřit ti, kteří jsou nadáni sensitivním viděním – jasnozřivci. Má naprosto stejný tvar jako fyzické tělo a v podstatě je jeho duplikátem. Prostupuje fyzické tělo, usměřuje jeho zdraví a zasahuje několik centimetrů do roviny fyzického těla.

Ještě vyšším nosičem je astrální neboli emocionální tělo, které prostupuje jak fyzickým, tak éterickým tělem, zasahuje několik centimetrů do jejich roviny a vytváří tak oválí barvených světél. Protože řídí emocionální aspekty lidských bytostí, je vnímáno jako neustále proměnlivé, odražející city dané osoby.

Mentální tělo má ještě jemnější vibrace než astrální. Také prostupuje ostatními těly, a podílí se na rozlehlosti aury.

Ještě jemnějším nosičem je duchovní tělo. Přestože existuje vně jedince na duchovní úrovni, tvoří součást naší bytosti.

Ezoterická učení se zabývají ještě vyššími těly, jako je kauzální tělo (jeden z nejrychleji vibrujících duchovních nosičů).

Indická teorie, založená na písmech starověkých učenců, spočívá v tom, že existuje celý svět – astrální rovina, která leží mezi fyzickým a nejvyšším duchovním světem. Není to místo, ale spíše nespočetné kvantum rovin, subrovin a oddílů subrovin, které jsou uspořádány v postupně se zvyšující stupnici, jako výsledek narůstající frekvence vibrací.

Nižší astrální rovina je světem duchů připoutaných k zemi. Ve vyšších rovinách astrálního světa pobývají duchovně vyspělé bytosti, které jsou známy jako průvodci, mistři či učitelé.

Věří se, že živé lidské bytosti často „cestují“ ve svých astrálních tělech do astrálního roviny během spánku, v určitých stavech transu, i záměrně, když chtějí, aby jejich část opustila fyzické tělo. Tento poslední příklad se označuje jako „astrální projekce“ nebo „mimotělesný zážitek“.

Vědy popisují smrt jako svlékání fyzického těla. Jedinec pokračuje, cestuje do vyšších rovin existence a přináší si s sebou vzpomínky. Po pobytu v astrálním světě se duše zdvihá výše do mentální roviny a za sebou zase zanechává mrtvolu – astrální ulitu. Později přechází jedinec do ještě vyšší astrální roviny, kde čeká na znovuzrození ve fyzickém těle.

Tato recyklace skutečné podstaty osoby z jednoho fyzického těla do druhého a princip karmy – tj. zákona příčiny a následku jsou, podle védského systému, základem duchovního vývoje. Je to reinkarnace, prostřednictvím které se jedinci mohou očistovat, aby mohli vystoupit do nejvyšší roviny a spojit se s božskou přirozeností.

Ale tyto zásadně důležité cykly mohou být zablokovány, pokud jsou lidé ve chvíli své smrti stále posedlí pozemskými touhami. V tomto případě zde zůstávají a jsou uvězněni vibracemi fyzické roviny. Jsou jakoby v nižší astrální rovině, což je nejbližší pozemské rovině, a marně se pokoušejí uspokojit svoje návyky a touhy. Dokud jsou tyto bytosti připoutané k zemi v takto nízkém stavu, nemohou dosáhnout žádného duchovního pokroku. Nemohou být osvobozeny ze svých nižších nosičů a vystoupit do vyšších stavů.

Podle védské teorie se nezalší či zlomyslní diskarnáti snaží posednout živé lidi, aby mohli pokračovat ve svém pozemském životě. Mohou do těchto lidí vstoupit, pokud astrální tělo, které je pro ně viditelné jako část aury dané osoby, má jistou vadu, která jim umožní dostat se dovnitř. Když je posednou, začnou prosazovat svou nadvládu, která má vždy negativní povahu.

Tento pohled na posedlost duchy se tradoval v Indii a v Tibetu a tvoří nyní součást slavné tradice tibetské medicíny, kterou provozují tibetští vyhnanci v severní Indii.

Některé zásady staré védské tradice se znovu vynořily na Západě ve dvou hnutích devatenáctého století – v teosofii a spiritismu. Přestože oba tyto směry obsahovaly mnoho protichůdných přesvědčení, pevná víra v pokračování osobnosti po smrti jim byla společná.

Jelikož se náš výzkum týká posedlostí bytostmi připoutanými k zemi, bude nás zvláště zajímat vliv těchto dvou hnutí na léčitele působící v různých částech světa.

Spiritismus se projevoval jako zásadní katalyzátor jihoamerického mysticismu prostřednictvím knih francouzského spisovatele Alana Kardece. Kardec psalo nesmrtnosti duše, o povaze duchů a jejich vztazích k lidem. Prohlašoval, že tyto knihy mu diktují duchové vyššího stupně prostřednictvím médií.

Dnes vyústil vliv spiritismu v obřady zbavující posedlosti, které používají léčitelé, média a dokonce i někteří lékaři moderní medicíny a psychologové v Jižní Americe.

Když jsem v roce 1985 přednášela na Prvním mezinárodním kongresu alternativních terapií v Sao Paulu, mohla jsem si prohlédnout Federaci spiritualismu v Sao Paulu, což je organizace sídlící ve velké budově školního typu. Tři tisíce pět set médií ze všech společenských vrstev – od negramotných sluhů až po právníky – léčí patnáct tisíc pacientů týdně – bezplatně! Jelikož média věří, že je používají léčitelé ze světa duchů, je léčba zdarma jednou ze zásad víry. Jejich práce spočívá především v odstranění duchů procesem *zbavení se posedlosti* (osvobozením).

Ve federaci jsem slyšela, že každý pátý obyvatel Sao Paula je médium. V Sao Paulu žije dvanáct milionů lidí! Sao Paulo však není výjimkou, média jsou v Brazílii hojná.

Ve Spojených státech pracoval dr. Carl Wickland (jeden z prvních v spiritualistické psychiatrii) pou třicet let s vážně narušenými pacienty, o nichž se domníval, že byli posedlí bytostmi připoutanými k zemi. Jeho žena Anna – transové médium – umožnila přivtěleným duchům, aby promlouvali prostřednictvím jejího hlasového ústrojí. Dr. Wickland s nimi potom rozmlouval – obousměrně – a přesvědčil je o jejich stavu. Když je seznámil se životem, který na ně čeká, přesvědčil je, aby odešli. U některých vzpurných duchů se musel uchýlit k terapii elektrošoky, aby je násilně vypudil z pacientů. Věřil, že skupina dobrých duchů – Milosrdný oddíl – mu pomáhá v přemísťování bytostí a poté jim pomáhá v orientaci na onom světě.

Jeho kniha „Thirty Years Among the Dead“ (*v překl. Třicet let mezi mrtvými*), která poprvé vyšla v roce 1924, se stala klasikou na poli terapie osvobozování. Dr. Wickland v ní nastínil svoji teorii duševní choroby způsobené posedlostí duchem a uvedl i dlouhé přepisy konzultačních sezení, která prováděl s duchy hovořícími prostřednictvím jeho ženy jako média. Sir Arthur Conan Doyle, spiritualistický vědec, se o něm a o jeho knize vyjádřil takto: „Nikdy jsem nepoznal člověka, který by měl tak bohaté zkušenosti s neviditelnými. Ten, kdo se zajímá o posedlost nebo léčbu šílenství pomocí spiritualismu, by si neměl nechat ujít tuto knihu.“

Další pozoruhodný člověk – Edgar Cayce – vnesl otázku posedlosti duchem jako příčiny

nemoci do obecného povědomí. Cayce, jako nevzdělaný mladík, vychovaný na farmě v Kentucku, zjistil, že může vstupovat do hypnotického transu a odpovídat na jakékoliv otázky. Od roku 1900 až do své smrti v roce 1945 poskytl více než čtrnáct tisíc extatických „výkladů“, většinou pro nemocné, kterým standardní medicína nepomohla.

Přestože Cayce byl v bdělém stavu jihofundamentalistický křesťan a odborník v otázkách Bible, v transu zprostředkovával výklady minulých životů a mystické výklady, které projednávaly pojmání karmy, reinkarnace, meditace, teorie vzestupných rovin, znásobených těl, posedlosti duchem a mnohé další.

Ve svých pojednáních o duších připoutaných k zemi a posedlosti duchem jako příčině duševních chorob, šel Cayce dál, než většina autorů v této oblasti a naznačoval složité fyzicko-emocionálně-mentální a duchovní příčiny posedlosti.

Léčby, které v transu předepisoval na posedlost, zahrnovaly vnitřní užití zlata, speciální nízkonapěťové elektrické přístroje, chiropraktické úpravy uzavírající vchod do nervového systému, masáž, změny životosprávy a mnoho dalších postupů přírodní a duchovní léčby.

Před nedávnem, v roce 1982, zveřejnil svoje poznatky britský psychiatr, dr. Arthur Guirdham, v knize „The Psychic Dimensions of Mental Health“ (v překl. *Psychické dimenze duševního zdraví*). Svoje závěry vyvozuje z více než čtyřicetileté práce a věří, že jakákoliv forma závažné duševní choroby může být zapříčiněna působením duchů. Je hluboce oddán léčbě pacientů a jeho techniky se podobají Wicklandovým. I on používá elektrošokovou terapii, aby vyhostil zatvrzelé přivtělené duchy.

Adam Crabtree, praktický terapeut a učelec v oblasti mesmerizmu také pracuje s přivtělenými duchy. V knize „Multiple Man: Exploration in Possession and Multiple Personality“ (v překl. *Znásobený člověk – bádání v oblasti posedlosti a znásobené osobnosti*), popisuje svoje chápání chorob pacientů jak z pohledu posedlosti duchy připoutanými k zemi, tak i z pohledu znásobených aspektů vlastní osobnosti člověka. Jeho techniky jsou spíše založeny na přesvědčování než na používání elektrošoků. Také terapeuticky pracuje s přivtělenými duchy.

Další typ léčitele, šaman, je rozšířen po tisících na celém světě. Šamanská tradice – medicína a náboženství primitivního světa – má čtyřicetitisíciletou historii, a nalézáme ji na všech kontinentech. Nejznámější je asi ve Spojených státech, v osobách medicinmanů domorodých amerických skupin. Tito šamani zakládají svoji moc převážně na víře v mnoho druhů duchů a k vyhánění negativních přivtělených duchů používají rituály.

V nedávné době – vzhledem k tomu, že jsou ve zvyšující se míře uznávány hodnoty jejich způsobů terapie – začali tito léčitelé školit v technikách šamanské léčby i lékaře a psychology. Otevřeně přijetí domorodé americké duchauzdravující víry dobylo dokonce i takovou pevnost akademického skepticismu, jako je Společnost amerických antropologů. Jeden z nejznámějších antropologů v oblasti šamanství, Michael Harner, šokoval svoje kolegy a potěšil svoje studenty tím, že založil společnost šamanského léčení. Teď cestuje po celém světě a vyučuje techniky šamanského léčení.

Počet pracovníků v oblasti duševního zdraví, kteří používají mnoho postupů osvobozování od duchů, se nyní rychle rozrůstá. S tím, jak se šíří poznatky o jejich práci, hledají vzdělání v této oblasti i ostatní. Kromě výše uvedených autorů existuje i mnoho dalších výborných terapeutů, kteří denně osvobozují svoje pacienty od palčivých citových, duševních, tělesných a duchovních problémů a symptomů tím, že z nich vysvobozují neznalé zbloudilé duše, které jsou skutečnými adresáty terapie.

Viděli jsme, že v průběhu nám známých dějin – a pravděpodobně mnohem dříve – věřili lidé v posedlost bytostmi připoutanými k zemi. Tato víra si razila cestu přes všechny hranice – časové i sociální. Prostí lidé stejně jako učené vědci a velcí filosofové přijali toto hledisko. To ovšem nedokazuje jeho platnost. Tak jako mnohé další pojmy – reinkarnace, život po smrti, duše a mnoho jiných – nejspíše ani posedlost duchem nelze dokázat.

Pro mě jako terapeuta pracujícího s nešťastnými lidmi, které sužují problémy a bolesti –

emocionální i fyzické – není otázka důkazů prvořadá. Výsledky jsou! Protože terapie osvobození zbavuje bolesti a utrpení, je podle mého názoru její další používání oprávněné.

Pochopení procesu smrti je důležité pro naše neustálé hledání pohnutek skrývajících se za posedlostí – a také pro její řešení. Následující kapitola vám ukáže, jak prožili pacienti svoji smrt a posmrtný stav – tak, jak se na to rozpomněli v hypnóze.

4. Co se stane, když zemřeme

Uvažovali jste už o tom, co se s námi stane, až zemřeme? Moje klinická zjištění naznačují, že život skutečně pokračuje po biologické smrti. Hypnotizovaní pacienti po zavedení zpět do svých předchozích životů zjišťují, že jsou okamžitě po smrti stejně „živí“ jako předtím. Vzpomínky, osobnost, vjemy, city i myšlení pokračují bez přestávky. Opravdu se zdá, že nesmrtnost duše potvrzují regrese do minulých životů.

Výzkumní pracovníci v oblasti „klinické smrti“ nebo „prožitku blízkosti smrti“ oznámili zjištění, která jsou v podstatě totožná s tím, o čem hovoří moji hypnotizovaní pacienti v regresi. Jejich materiál se zakládal na rozhovorech se stovkami osob, které skutečně zemřely a později byly oživeny. Od roku 1975, kdy byla publikována kniha dr. Raymonda Moodyho „Life After Life“ (*vyšlo v českém překladu Život po životě, Odeon, Praha, 1991*) se pozorování v oblasti klinické smrti a prožitku blízkosti smrti rychle rozšířilo a dosáhlo významné shody mezi výzkumníky.

Většina mých pacientů, vzpomínajících si v hypnóze na předchozí inkarnace, popisovala prožitky smrti, které si byly pozoruhodně podobné.

Zdá se, že smrt je hladkým, přirozeným přechodem do sféry duchů bez ztráty vědomí. Moji pacienti zažívali okamžitý pocit úlevy od bolesti, obtíží nebo obav, které prožívali těsně před tím, než opustili svá těla. Téměř všichni popisovali pocit výstupu vzhůru a vznášení se. Zfetelně pod sebou viděli svá těla a vše, co se kolem nich dělo. Často se pokoušeli zabezpečit svoje rodiny, že jsou v pořádku a živí. S nádherným pocitem svobody i nadále stoupali vzhůru a byli vtahováni do jasného bílého světla. Tam se k nim připojili jejich bližní, kteří již dříve zemřeli, a často i moudrý, utěšující, vysoce vyvinutý duch nebo průvodce. Zjistili, že mají dokonalá těla, veškeré základy byly spraveny. Pokud byli slepí, teď dokonale viděli, pokud byli hluchí, teď měli ostrý sluch. Pochroumala-li se jejich těla při dopravní nehodě, teď byla celá a nedotčená. Je podivuhodné, že jejich tělo ducha vypadalo stejně reálné a pevné jako dříve jejich těla fyzická.

Pokud regrese pokračovala, mluvili o prožitcích bohaté, plné existence v jiném světě. V jednu chvíli spolu s moudrými poradci procházeli svým životem a pozorovali jej jako film. (Lidé, kteří se téměř utopili nebo unikli smrti jen o vlas, často hovoří o podobném zážitku, kdy jim před očima proběhl celý život.) Bylo jim jasné, že účelem toho ohlédnutí je to, aby si uvědomili, kdy se vyrovnali s klíčovými problémy a kdy se jim to nepodařilo. Duchovní poradci poukázali na to, co se ještě musí naučit, aby mohlo dojít k jejich nevyhnutnému duchovnímu pokroku. Další inkarnace se pak plánovala na základě těchto znalostí.

Moje dokumentace o pacientech jsou plně přepisů regresí, ilustrujících typický prožitek smrti. Následující záznam pochází od mého šestadvacetiletého pacienta Joe, který trpěl depresemi, chronickou bronchitidou a poněkud zvláštní alergií – kdykoliv se napil mléka nebo snědl ořechy, okamžitě se mu v krku vytvořil hustý hlen, který značně zhoršil jeho už stávající kašel.

Na pokyn, aby se přenesl k události, která byla příčinou jeho alergických reakcí, uviděl se jako mladý muž žijící v devatenáctém století v Georgii. Popisoval dětství plné hněvu a frustrací, kdy si ventiloval nashromážděný vztek tím, že vyvolával rvačky, a ty snadno vyhrával vzhledem k mohutnému vzrůstu. Ještě jako dospívající zabil člověka a utekl do armády Konfederace. Po další hypnotické sugesci – aby postoupil přímo k události, která je příčinou alergií – řekl následující:

Opírám se o strom a bubeník mi do odřeného hrnku nalévá kyselé mléko. Hrnec je dřevý, tak musím pít co nejrychleji, aby mi všechno nevyteklo. Jím pekanové ořechy sebrané ze země ... normální jídlo jsme už neměli celé týdny. Vedle stromů vidím hrozně bahnitou línou řeku. Ostatní muži leží na slunci nebo sedí pod stromy a jedí pekany a všichni na sobě máme rozdrané šedé uniformy. Jsem strašně unavený ... a uvažuji o dezerci. Celý život jsem se jen rval, ale teď bojuji proti lidem, kteří se chtějí a mohou bránit a bojím se. Nevidím moc zbraní, a ty, které tu leží, nejsou nabitě už řadu týdnů jsme bez munice. Uvědomuji si, že nůž, který mám,

je jediná ochrana, která mi zbyla – jediný způsob, jak se můžu bránit. Slyším, jak někdo běží a jak klušou koně ... teď jakot a polnice ... byli jsme napadeni!

Skáčeme a utíkáme, abychom se dostali přes zátoku na druhý břeh. Nohy mi pořád vážnou v kamení. Dohánějí nás, pálí na nás z pušek, a my se obracíme a bojujeme, přestože většina z nás nemá zbraně. Skáčou na mě dva vojáci a drží mě pod vodou, ruce mi ohýbají za záda, až mě bolí ramena. Zdvíhám hlavu nad hladinu a jakýsi mladík s nenávisným pohledem mě začíná mlátit pažbou a nadává mi do vodních krys.

Dusím se a polykám vodu. (Dlouhá pauza.) Teď mám pocit, že se vznáším, jako kdybych vystupoval z těla a zároveň vidím, jak moje tělo pluje po proudu společně s těly ostatních chlapců, které znám. Rozhlížím se kolem sebe a vidím, že i oni vystoupili ze svých těl, ohlédnou se a stojí tu můj dědeček v záři zlatého Světla. Povídá mi: „Jen pojď chlapče, je po válce.“ Přichází i pár dalších hochů, které znám; lidé v našem městečku měli dědečka rádi. Dědeček jim říká: „Vy počďte taky. I pro vás se válka skončila.“

Mám pocit veliké úlevy. Slyším klavír a taky další hlasy, jeden z nich neuvěřitelně jasně. Ten hlas zní, jako by se jiskřilo a já ho skoro slyším, ale ne docela. Já sám jako bych byl jiskrou a to je všechno. Vidím svět jasně, přitom rychle, jako kdyby se všechno pohybovalo vysokou rychlostí.

Vidím ty věci, které jsem dělal špatně. Hlas mi říká o mých chybách a uvědomuji si je, aniž bych měl zlý pocit. Víím, že musím překonat hněv a nenávisť a naučit se být méně sobecký. Myslím, že jsem se shodl s tím hlasem ve zlatém Světle.

Většina prožitků smrti, na které si vzpomínali mí hypnotizovaní pacienti, byla stejně nekomplikovaná a předvídatelná jako u Joes. Ovšem čas od času se vyskytnul docela odlišný případ. Namísto hladkého přechodu z jednoho světa do druhého si někteří pamatovali, jak v hrůze vlastně přchali před Světlem, nebo se odvraceli od duchů svých zemřelých příbuzných nebo průvodců. Mnoho z nich si neuvědomovalo svoji smrt, protože se cítili živí, a byli naprosto zmatení a zvláště když se nedokázali spojit s těmi, kteří je přežili. Tito jedinci zůstali připoutáni k zemi – k fyzické rovině – i přesto, že zemřeli.

Zdálo se, že někteří z těchto duchů se spojili nebo se přivtělili k jiným žijícím osobám. Tento proces zřetelně ilustroval případ mladé pacientky Lindy, která se léčila z deprese tak vážné, že byla na pokraji sebevraždy. Během hypnotické práce se viděla jako jeden z těchto „vyhoštěných“ duchů – depresivně na laděný muž. Přepis začíná několik minut před jeho smrtí:

Jsem v hluboké depresi. Cítím se rozčilený a rozzlobený a zmatený. Týká se to mojí ženy. Byla mi nevěrná. (Pláč.) Je krásná a je moc šťastná ... já ne ... ale ona mě dokáže udělat šťastným. Její nevěra mě bolí. Potřebuji ji! Moc jsem se snažil, abych byl takový, jak si představuje, ale ona mě nemiluje. (Dlouhá pauza.)

Vidím řeku, která je skoro úplně vyschlá, a přes ni vede most. (Pauza.) Teď jsem nahoře na mostě .... Už tady nechci zůstat. Příliš to bolí. Cokoliv by bylo lepší než tohle. Už mě tu nic nedrží ... nic mě sem netáhne. Myslím, že přicházím o rozum. (Pauza.) Šplhám nahoru na zábradlí ... skáču.

Jsem na dně řeky. (Dlouhá pauza.) Mám strašně zvláštní pocit ... s mým tělem se děje něco komického. Můžu se postavit a vidím svoje tělo v písku. Ale pořád tu jsem! Sakra! To není fér! Mám hrozný vztek ... nevyšlo to. To není fér! Hrozně se bojím. Kolem mě je strašně zářivé světlo, přímo oslnující ... a já ho nenávidím! (Pauza.) Chci pryč. Běžím po dně řeky pryč od svého těla. Běžím do křoví a mezi stromy, protože se začalo stmívat. Ale něco tu neklape – *něco tu neklape!* Nechápu to. Narazím do stromu, ale projdu jím. Bojím se a jsem zmatený. To se mi vůbec nelíbí! Připadám si, jako bych byl slepý, tápám a narazím do věcí. Na chvílku si tu lehnu ...

Během téhož sezení si tento duch, nyní duch, dále vzpomínal na to, jak jej přitahovala mladá

dívka a jak ji později posedl:

Cítím se tak opuštěný. Už to takhle trvá dlouho. Jsem sám a vystrašený a zlobím se. Mám pocit, jako bych tu byl pořád. Slyším nějaké lidi; baví se. Jsou na pláži a hrají si. Jdu k nim, ale oni mě ignorují. Proč mi nemůžou pomoci? Proč mi nechtějí pomoci? Já jsem na tom tak mizerně a oni jsou tak šťastní. Zlobí mě to!

Je tu jedna krásná dívka, je šťastná a nádherná – ale ani se nezastaví a nezavadí o mě pohledem – vůbec si mě nevšimla. (Linda zamává rukou a zatváří se zmateně.) Snažil jsem se jí uhodit; nechápu to; nevím, co se stalo.

Teď jako bych byl s ní; jsem její součástí, tak nějak. Je to teď daleko lepší. Je mi mnohem tepleji. Ona je velice šťastná a já jsem stále moc smutný, ale dokážu cítit to, co ona. Líbí se mi, když je spokojená. Ale je to ona, kdo se baví – a to mě taky rozčiluje. (Dlouhá pauza.) Teď už se nebaví tak jako předtím.

Zdá se, že nakonec vejdou do Světla všichni duchové – i poté, kdy zůstávají třet ve fyzické rovině na celá desetiletí. V případě sebevražd jsem zjistila, že mnoho duchů zůstává v podobě diskarnátů a mají stejné pocity deprese, jako měli před smrtí (pokud nebyli „vysvobození“ duchy – pomocníky, nebo se nepřivtělili k nic netušícím živým lidem). Jsou ovšem i tací sebevrazi, kteří po smrti přešli rovnou do Světla.

Zajímavý popis cesty do Světla podala depresivní pacientka, která si znovu prožila sebevraždu, kterou spáchala v předchozím životě. Po své smrti zůstala v pozemské rovině po mnoho let. Když si připomněla tyto prožitky, dala jsem jí pokyn, aby postoupila do chvíle, kdy duch našel Světlo.

Je to dávno. Jsem zmatená ... toulám se. Snažím se zvýšit hladinu svého vědomí. Snažím se, ale nejde mi to. Vidím vzpomínky na Světlo, ale nemůžu ho nalézt.

Světlo bliká, ale ne tady. Objevuje se a zase mizí. Bloudím ... hledám. Víím, že to Světlo cosi znamená. Když přijde, cítím se lépe. Cítím seshora mír. Víím, že se mu musím přiblížit. Víím, že *musím ... musím ho najít*. Musím ten mír dostat do svého nitra.

Přichází ... přichází. Někdo mi pomáhá. Někdo mě vede. Někdo mi pomáhá nalézt můj mír ... nalézt sebe ... nalézt svoji vnitřní existenci ... nalézt můj úděl ... moje předurčení.

Připojuji se ke Světlu. Vcházím do bytí se Světlem, ale to Světlo není konec. Světlo je začátek. Já nejsem jen Světlo. Za světlem jsou duchové. Je tam více takových duchů jako já.

Putuji do Světla. Někteří duchové jdou snadno. Někteří mě míjejí tak rychle! Někteří mi jen stěží stačí. Snažím se toho zjistit o Světlu více. Co je na druhé straně? Co je to, co nutí ty lidi ... ty duchy jít? Proč? Co to je?

Je mi tu dobře. Ten chlad mě přechází ... je pryč. Je tu teplo. Je tu hřejivo ... je tu klid, ale ne úplný klid. Za Světlem je větší mír a štěstí. Vidím to. Cítím to. Víím, že to takje. Ale není lehké tam přejít.

Někdo mi pomáhá. Klopýtám a padám. Ach! Můj průvodce mi pomáhá. Je tu spousta duchů. Domlouvám se všemi. Je tu teď spousta štěstí. Cítím se šťastná. Je mi líp než *kdykoliv jindy*. Mám radost. Už se necítím opuštěná. Patřím k něčemu.

Světlo je za mnou. Je modré ... je teď křišťálově modré. Světlo za mnou pořád žhne, ale všecko je modré. Je to ... je to soulad. Je to početí, jaké jsem nikdy nepoznala. Je to souměřitost ... je to sdílení. Nevím, proč se mnou všichni sdílejí. A já začínám sdílet s nimi. Oprošťuji se od své bolesti. Díky nim jsem šťastná. Dávají mi sílu a zahánějí můj zmatek, vedou mě, svými smysly – svými myšlenkami – svými zkušenostmi.

Teď už je po všem ... po všem!

Z regresí mých pacientů se zdá, že přechod do Světla je univerzálním prožitkem. Světlo

samo bývá různě popisováno jako „Bůh“, „bezpodmínečná láska“, „krásné světlo – jako slunce“, a nejčastěji jako nepopsatelně krásné a nádherné. Typický prožitek zní následovně: „Je hřejivé a mám pocit ochrany. Musí to být Bůh. Cítím odpuštění za všechno, co jsem udělal.“

Příkladem jiného častého popisu je toto:

Nejsem připraven jít. Ne! Chci zůstat se svým přítelem. Můj průvodce říká, že by to pro mě nebylo dobré. Musím mu požehnat a postoupit dál. Odešli jsme. To Světlo je nesmírné! Prostě krásné. A hřeje. Najednou se cítím opravdu báječně. Cítím se *opravdu* šťastný. Smějeme se svým průvodcem. Říkám, že musím zpátky za svým přítelem. On mi říká, že to nejde, že tu mám na práci nějaké věci. Všechno je v pořádku. Nezáleží na tom, cos udělal nebo řekl. Je to v pořádku. Cítím se *tak* dobře!

Viděli jste, jak je krásný prožitek smrti, pokud jedinec přejde do Světla. Teď je čas prozkoumat důvody, proč se mnozí tomuto prožitku brání a zůstávají ve fyzické rovině bez vlastního těla a ve své neznalosti se odsuzují k bídné existenci k zemi připoutaných.

5. Proč duchové zůstávají mezi námi

Moje klinické zkušenosti mě dovedly k několika základním vysvětlením toho, proč určité bytosti zůstávají připoutány k hmotné rovině a nedokončí svůj přechod do světa duchů. Nejčastěji je to dáno neznalostí, zmatkem, strachem (především z pekla), obsedantním přilnutím k živým osobám nebo k místům, závislostí na drogách, alkoholu, kouření, jídle nebo sexu. Také zavádějící vědomí neuzavřených záležitostí často nutí duchy, aby zůstávali ve fyzickém světě. Někteří zůstávají rozhodnutí pomstít se.

Při komunikaci s těmito duchy prostřednictvím hypnotizovaných pacientů jsem se dozvěděla, že někteří lidé byli během života tak pevně přesvědčeni, že po smrti už dál nic není, že zkrátka odmítli brát na vědomí rodinné příslušníky nebo duchy – průvodce, kteří pro ně přišli. Místo toho se bezcílně potulovali ve zmatku a neznalosti, což často trvalo celá léta.

Když jsem se jich tázala, obvykle popírali, že by vůbec byli mrtví a odpovídali asi takto: „Když je někdo mrtvý, tak je mrtvý! Já jsem teď tady, takže nejsem o nic víc mrtvý než vy“. Když jsem je v hypnóze posunula až k okamžiku jejich smrti a potom je požádala, aby se podívali na svoje vlastní neživé fyzické tělo, odmítali to, nebo tvrdili, že to tělo spí, či patří někomu jinému.

Abych přesvědčila jednu obzvlášť tvrdohlavou bytost o tom, že její tělo zemřelo, provedla jsem regresí až k okamžiku její smrti. Vehementně prohlašovala: „Spím ... spím na saténovém lůžku. Víte, já nejsem mrtvá. Nejsem! Nemůžu – nechci se na to už dívat!“ Po několika chvilích poznala duchy svých mrtvých příbuzných, včetně svého zemřelého manžela a blízké přítelkyně. Prohlásila: „Vy mi nebudete říkat, že jsem mrtvá. *Já nejsem mrtvá!* Tamhle je Betty. Ta je mrtvá. Chce, abych s ní šla do jejího domu. Ale já s ní nemůžu jít, protože je mrtvá. Betty na mě ječí ‚Jsi mrtvá!, Jsi mrtvá!‘, ale tak to není. Já nejsem mrtvá!“ Když jsem s ní dále mluvila o povaze smrti, nakonec dokázala přijmout svůj skutečný stav a ochotně odešla se svým manželem a s Betty.

Někteří lidé byli po smrti v tak hlubokém zmatku, jednoduše si neuvědomovali, že jsou mrtví. To se týkalo především sebevražd. Mnozí z nich, i když ne všichni, se bez cíle toulali a marně se snažili komunikovat s živými. To byl i případ výše uvedené osoby, která se zabila skokem z mostu. Tento duch viděl svoje tělo, jak leží v písku, ale skutečnost jeho vlastní smrti jej nepoznala. Později nechápal, proč na něj lidé na pláži nereagovali.

Setkala jsem se s případy sebevražd, kdy lidé prožili normální proces smrti. Bez ohledu na to se však zdá, že sebevraždou tyto osoby pouze oddalují „vypracování svých úkolů“ a zpomalují vlastní duchovní pokrok, protože budou muset projít v některém ze svých budoucích životů další situací – zkouškou, kde sebevražda bude mocnou alternativou.

Zmatek se také běžně objevoval u lidí, kteří prožili náhlou, nečekanou smrt. Někteří zůstali na místě, kde zemřeli, několik hodin, měsíců – někdy i let. Jeden mladý muž, který byl zabit při autonehodě, zůstal na místě a sledoval, jak zdravotníci ukládají jeho tělo do plastického obalu, aniž by pochopil význam toho, co se děje. Potom – protože se cítil osaměle – se přenesl do haly motelu, kde hrával jako hudebník, a šokovalo ho, že ho lidé nevidí a že se s ním nebaví. Když mi to vyprávěl, zažertoval: „Připadal jsem si jako vlídné Strašidlo cantervillské!“

Jiný muž, který se také zabil při autonehodě, zůstal omámen na místě nehody celý den a pouze zíral na místo, kde sjelo jeho auto ze silnice do řeky, a potom se nějak vrátil domů, kde se bez úspěchu pokoušel komunikovat se svojí rodinou.

Mladík, který byl střelen do obličeje, se nedokázal donutit, aby opustil svoje zmrzačené tělo. Vzpomínal si: „Byl jsem zmatený. Nevěděl jsem, co se děje. Byl jsem ztracený. Nevěděl jsem, kam jít. Pamatuji se, že ta osoba, co mě postřelila, prostě nasedla do auta, odjela a mě tam nechala.“

Jiné bytosti se svěřily, že se tak styděly za svoje předchozí skutky, že nechtěly vidět duchy svých bližních. Ti, kteří prošli silnou náboženskou výchovou, se často hrozili toho, že půjdou do pekla. Tito vylekaní duchové mnohdy zoufale vzdorovali pomocníkům, jež se objevili v oka-

mžiku jejich smrti.

Jiný duch odmítl – při mnoha pokusech – odejít se svou matkou do duchovního světa z toho důvodu, že trpěl hroznými výčitkami svědomí, protože dříve uctíval ďábla. Byl přesvědčen, že mu matka, přísná katolička, nikdy neodpustí. Osvobození se podařilo teprve tehdy, když ho matka konečně přesvědčila, že mu úplně odpustila.

Další přivtělená bytost, mladý černoch – válečný veterán a pouliční zloděj s návykem na drogy, který spáchal sebevraždu, nejprve odmítl odejít se svou matkou a tetou, které pro něj přišly. „Ty jsou hodný a já nemůžu jít tam, kde jsou, protože já jsem dělal špatný věci, pil jsem a okrádal lidi“ – svěřoval se.

Mladá dívka, která byla pevně přesvědčena, že peklo je jejím trestem za sebevraždu, se odvrátila od pomáhajících duchů. Nakonec odešla, když ji matka doslova odtáhla.

Obsedantní přilnutí k živým bylo další nepřekonatelnou příčinou, proč některé bytosti zůstávaly připoutány k zemi. Rodiče zůstávali, aby „pomohli“ svým dospívajícím dětem, manželé a manželky zůstávali z lásky ke svým protějškům. Bez ohledu na to, jak dobrý byl záměr, přítomnost duchů vždy působila závažné problémy: přehnaně ochraňující rodiče způsobili zastávání v růstu a vývoji svých dětí, protože je infikovali svými obavami, milující manželé a manželky se obvykle velice rozčílili, když jejich ovdovělý partner znovu uzavřel manželství a často vědomě nové svazky rozvraceli.

V jednom případě zůstal duch mladého muže v blízkosti svého mladšího bratra, který si z něj vytvořil modlu, a chtěl mu pomáhat. Protože však bytost byla závislá na marihuaně, i její mladší bratr začal tuto drogu užívat – a brzy i další.

Zvláště fascinující případ se týkal chirurga oddaného své práci, který se po své náhlé smrti při automobilové nehodě vrátil do nemocnice a uchýlil se do těla dítěte, které bylo zatím v děloze a mělo se předčasně narodit. Komentoval to takto:

Ta malá dušička se měla narodit tak brzy – sedmiapůlměsíční, vážící jen jedenapůl kila – potřebovala víc. Byla příliš slabounká, než aby to sama přežila. Mohl jsem jí dát sílu, kterou potřebovala, dokud to nebude zvládat sama. Byla tak drobounká, *tak drobounká!* Potřebovala mě – a já jsem potřeboval ji. Ještě tolik jsem toho potřeboval prožít; s ní jsem mohl okusit, po čem jsem toužil a co jsem nestihl.

Když odešel – po více než dvaceti letech – pacientka prohlásila: „Byl laskavý, ale zdá se, že mě ovládal natolik, že jsem neměla šanci vyvíjet se.“

Jiný duch, matka, jejíž dcera zemřela, se zdráhal opustit moji pacientku, sedmnáctiletou dívku, protože jí připomínala její vlastní zemřelou dceru.

Ovšem úmysly přivtělených bytostí nebyly vždy dobré – často byly zlé – dokonce i pomstyctivé. Několik mých pacientů mořili duchové lidí, kteří k nim byli nepřátelští i za živa. Mnozí byli utiskováni zlomyslnými bytostmi, které nikdy neznali. Někteří byli dokonce obtěžováni duchy, kteří nenáviděli již přivtělené duchy mých pacientů!

Pacientka středního věku byla posedlá několika bytostmi, z nichž dvě byly sestry. Vyšlo najevo, že starší sestra přebývala v mé pacientce prostě proto, že následovala svoji sestru v posedlé snaze neustále ji kontrolovat. Když mladší sestra odešla se svými bližními, tato bytost nakonec pacientku, k její velké úlevě, opustila také.

Tak, jako existují lidé, jejichž život se točí kolem touhy pomstít se, existují i podobně smýšlející duchové. Pokud byli zavražděni nebo trpí pocitem křivdy, zůstávají tu i po smrti, aby úmyslně zraňovali ty, kteří jim ublížili.

Jako živí měli nižší vibrace než většina lidí a – podobně jako zloději a osoby se závislostmi, lehko jim bylo zůstat připoutanými k zemi. Někteří dokonce osnovali vraždu osoby, kterou posedli. Takovéto příklady uvidíte v kapitolách 9 a 10, v případech Petra a Barbary.

Duchové často zůstávali připoutáni k pozemské rovině protože se přehnaně vážili k místům, obvykle k svému bývalému domovu nebo zemi. V jednom záhadném případě posedla ženská

bytosť mou pacientku jako malé děvčátko, když si její rodiče postavili dům na pozemku, kde před více než osmdesáti lety stával domov této bytosti. Tato pomstychtivá bytosť si nejdříve chtěla vylít svůj hněv na dívčích rodičích. Ale protože aury matky i otce byly příliš silné, stala se její obětí moje pacientka, tehdy sedmiletá. Od chvíle přivtělení se osobnost dívky zásadně změnila. Stala se velice stydlivou a začala se bát vystupovat zejména na veřejnosti.

Regresí jsme zjistili, že přivtělená bytosť byla veřejně, před rozvášněným davem, pověšena jako vražednice. Její poslední vzpomínka byla na „moře nepřátelských tváří“. Tento ubohý duch přenášel emoce z traumatického zážitku na dítě, které posedl. Když konečně odešel, moje pacientka se okamžitě zbavila ochromujícího dlouhodobého strachu a přednesla ve svém kostele projev, aniž by pocítila úzkost.

Jedním z nejsilnějších pojítek, které připoutává duchy k fyzickému světu, je závislost – na alkoholu, drogách, sexu, kouření, dokonce i na jídle. Pokud osoba zemřela v době, kdy podléhala takovému návyku, nejnutečnější potřebou, jakou pocítila po smrti, byla potřeba návykové látky nebo jejího účinku. Duch nechtěl odejít a slepě se snažil pouze o naplnění svého nutkání. Duchy – průvodce a příbuzné ignoroval; Jasně Světlo zůstalo bez povšimnutí.

Léčila jsem mnoho takovýchto pacientů se závislostí. Duchové se závislostí mají tendenci shromažďovat se okolo živých osob s návykem a na místech, kde se tito lidé scházejí, a snaží se znovu prožít to, co bývalo kdysi doménou jejich života. Po posednutí jedince to *skutečně* zakoušejí. Od té chvíle mají nad jedincem kontrolu a dostanou, co chtějí a kdy chtějí.

U případů závislosti na alkoholu nebo drogách téměř bez výjimky sloužil pacient jako útočiště více než jedné bytosti s návykem. Čtyřiačtyřicetiletá žena, uzdravená alkoholička, která nepila už asi čtyři roky, ale stále trpěla hlubokou depresí a úzkostí, měla přivtělených osmnáct bytostí – alkoholiků, z nichž někteří s ní pobývali od doby, kdy jí bylo deset let!

Pacienti, kteří trpěli návykem na alkohol nebo na drogy, obvykle otevřeli dveře přivtělujícím se bytostem tím, že si poprvé dopřáli drogu a to přitáhlo duchy se závislostí. V jiných případech se pouze ocitli na špatném místě ve špatný čas, v baru nebo na večírku, což už svou povahou samo o sobě přitahovalo bytosti chtivé požitku.

Když někdo neukončí důležitý projekt, obvykle se v něm objevuje silná touha dokončit jej. Ta může pokračovat i po smrti a často váže duchy k materiálnímu světu. Jelikož jejich plány na dokončení práce byly zmařeny, mohou tyto bytosti nakonec posednout jiné lidi, aby žily – a pracovaly – jejich prostřednictvím. Potom tito lidé pocítují nevysvětlitelné nutkání dělat věci, o které nikdy předtím nejevili zájem.

Bez ohledu na to, jaké potřeby se duchové připoutaní k zemi snaží naplnit, jedná se vždy o bytosti nesmírně frustrované, zmatené a nešťastné; nemohou nalézt mír ani trvalé uspokojení, dokud okupují těla jiných lidí. Jsou to vskutku ztracené duše, které nevědí, že zraňují samy sebe.

Jejich vliv na život a chování nic netušících hostitelů je *bez výjimky* negativní, někdy i osudný! V příští kapitole uvidíte, jak duchové uvěznění v pozemské rovině ovlivňují svoje oběti. Dozvíte se o šíři symptomů a problémů, které způsobuje posedlost.

6. Následky posedlosti

Bytosti připoutané k zemi, ať už diskarnáti nebo přivtělené, zřejmě zůstávají naprosto stejné, jako těsně před svou smrtí. Je to, jako by se daly „zmrazit“; během pobytu ve fyzickém světě se nemění a žádný prožitek jim není ku prospěchu. Zachovávají si všechny svoje předchozí postoje, přesvědčení, návyky, dovednosti, zájmy, obavy a zábrany. Pokud v době umírání pociťovaly fyzickou bolest, pak tato bolest bez úlevy přetrvává, i po celá desetiletí! Pokud byly před smrtí v narkóze nebo pod vlivem alkoholu, léků nebo drog, mají pocit, že „létají v prostoru“ a „mimo něj“ po celou dobu, kdy jsou připoutány k zemi. Přivtělené bytosti, které spáchaly sebevraždu, se i nadále cítí zničeně, bez ohledu na to, co prožívá jejich hostitel. Zůstávají v zoufalé depresi.

Stupeň posedlosti

Samotná posedlost může mít podobu téměř úplné posedlosti, kdy je původní obyvatel těla téměř stoprocentně nahrazen, ale také se může jednat o minimální vliv. Mezi některé z faktorů, které určují rozsah posedlosti, patří skutečná síla jedince ve srovnání se silou přivtěleného ducha a podmínky, které postiženého oslabují, jako např. stres, účinek drog, choroba apod.¹

Čím více se postižení vzdávají vlády nad vlastním vědomím, tím vyšší je vliv přivtělených bytostí. Pokud posedlá osoba pije, a zvláště když se opije, tak nevědomky předává nadvládu přivtěleným bytostem. „Okna“ v paměti jsou příkladem totální – i když dočasné – kapitulace vědomí. Proto lidé v jeho okolí říkají: „Když se opije, jako by to byl jiný člověk“. A skutečně je! Tehdy se totiž jeho vůle rozplynula vničeč.

Věk jako faktor posedlosti

Jedním z nejdůležitějších faktorů posedlosti je doba, kdy k ní dochází. U velké většiny mých pacientů došlo k posednutí ve velmi útlém věku, především tehdy, proběhla-li hospitalizace za účelem tonsilektomie nebo během závažných chorob. Když došlo k přivtělení ducha v útlém věku a dítě vyrůstalo s bytostí neustále „na palubě“, znemožnilo to prakticky takto posedlé osobě rozpoznat hranice své vlastní osobnosti a osobnosti přivtěleného. Slyším nářky jako: „Vždycky jsem byla divoká“, nebo: „Moje matka mi říkala, že jsem trpěla bolestmi hlavy už jako batole.“ Když dojde k posednutí v nejranějším věku, oběť se později obává odchodu duchů ze strachu, „že by tu nic nezbylo“, nebo že „nebudu vědět, kdo vlastně jsem“, nebo „budu opuštěná“.

Posedlost oslabuje auru dítěte a vytváří náchylnost k dalšímu posednutí. Moje poznatky naznačují, že pokud dojde u lidí k posednutí v útlém věku, ještě než dospějí, stanou se několi-kanásobně posedlí – a každá bytost postupně podkopává integritu a ochranu auru.

Pokud ovšem dojde k posednutí v pozdějším věku, lze rozdíly „před a potom“ jasně určit. V těchto případech pacienti vypovídají podobně: „Od té nehody to nejsem já“, nebo „Vždycky jsem byl spokojený dítě a na střední škole jsem byl oblíbený, pak ale před třemi lety jsem se začal stahovat do sebe a mít tyhle chmurné nálady“. Typické jsou také tyto poznámky: „To přece nejsem já“, „Já bych něco takového nikdy neudělal – a přece jsem to udělal“, „Můj muž říká, že jsem jak dvě různé osoby“, nebo „Myslím, že jsem rozpolcená osobnost“.

Ve většině případů dochází k prolínání osobností a počátek posedlosti je jen matně vnímán, je-li vůbec rozpoznán.

¹ Tímto se zdůrazňuje význam ovládnání vlastní mysli (pozn. vydavatele)

Posednutí duchy opačného pohlaví

Když osobu posedne duch opačného pohlaví, zdá se, že to ovlivní její hormonální soustavu – a to vždy negativně.

Některé případy předmenstruačního syndromu se vyjasnily okamžitě po úspěšném osvobození. U mnoha pacientek byl nezájem o sex dán právě tímto typem posedlosti.

Přivtělený duch opačného pohlaví často způsobuje napětí a odcizení mezi partnery v manželství nebo v mileneckém vztahu. Přivtělení často nemají rádi druhého partnera, někdy jej dokonce nenávidí! Jelikož posedlí považují tyto city za vlastní, dochází k rozvrácení a zničení vztahu. U jednoho z mých provleklých případů, u pacientky, která byla těžce posedlá rozzlobeným mladým mužem se závislostí na drogách, došlo k postupnému vytvoření nepřátelství vůči manželovi. Jejich svazek se zhoršil natolik, že nakonec došlo až k odloučení a rozvodu, navzdory mým opačně míněným radám.

Bytosti opačného pohlaví se často stávají příčinou velkých zmatků v oblasti sexuální identity. Homosexuality, transsexualita a transvestismus jsou extrémními důsledky tohoto druhu posedlosti.

Rozsah projevů

Tělesné příznaky

Samotná posedlost má za následek únavu jedince, někdy i vyčerpání. Všichni posedlí pacienti, které jsem léčila, zpozorovali úbytek vlastní energie. Často slyším: „Jsem unavená hned, když přijdu domů z práce“, „Chodím spát v půl deváté – ale dřív jsem bývala vzhůru až do jedenácti“. Chápu tento úbytek energie jako důsledek toho, že přivtělení duchové mají velice slabé vlastní energetické systémy. Doslova sají energii svého hostitele. Vysvětluji to svým pacientům takto: „Je to, jako kdyby jedna baterie musela vystačit pro energetické potřeby jednoho a půl auta. Tato bytost nemá svoje tělo, a tak nespotřebuje tolik energie jako vy, ale jeho zmatek a myšlenky vyžadují energii, a tak se napájí z té vaší.“

Zdá se, že duchové s sebou přinášejí otisk svého fyzického těla, tak jak vypadalo v okamžiku smrti. To má vliv na živý organismus posedlého. Podle ezoterické teorie ovlivňují nižší astrální těla přivtělených duchů a éterická těla živých lidí vzájemně na sebe působí a obojí se směšují. Tím se vytváří projekt pro fyzické tělo, v kterém se později projevují některé bývalé fyzické rysy přivtělených duchů.

Posedlost tedy může vyústit ve fyzické symptomy všeho druhu, mezi jiným: bolesti, nejčastěji bolesti hlavy, včetně migrén; předmenstruační tenze s edémy; křečovitě bolesti; nedostatek energie či vyčerpání; nespavost; obezita a následně vysoký tlak; astma a alergie apod.

Jedna z pacientek, Sally, trpěla krutými návaly horka, které se dostavovaly náhle, přestože menopauza se u ní přihlásila o několik let dříve. Byla jimi postižena do té míry, že si několikrát za noc musela převlékat noční košili a povlečení, protože se nadměrně potila. A co bylo horší, musela přestat spát se svým manželem, protože vyzařoval příliš mnoho dalšího tepla. Zjistily jsme, že ji nedávno posedl duch ženy v menopauze, ale ta našťástí, když jí byl sdělen její pravý stav, bez váhání odešla. Sally se okamžitě zbavila všech příznaků, což obzvláště potěšilo jejího muže!

Jiná pacientka uvedla, že ji přestal trápit více než patnáct let trvajícím ischias, jakmile jsme provedly osvobození. Identita přivtěleného ducha se nevyjasnila, a tak můžeme jenom předpokládat, že on či ona trpěla tímto neduhem.

Chronické bolesti šíje a deprese zmizely okamžitě, když ducha muže, který se oběsil ve vězení, odvedli jeho bližní do světa duchů. Můj pacient se poprvé po letech cítil fyzicky i citově

v pohodě.

Někteří pacienti si stěžovali, že se cítí jako po „marjánce“, jako po opici, či opilí, ale neexistoval pro to logický důvod. Teprve po úspěšném osvobození si uvědomili, kdo za to mohl – a konečně byli zbaveni svých symptomů.

Posedlost duchem člověka, který zemřel v pokročilém věku, má často za následek symptomy typické pro starší lidi, jako je neostře vidění, loupání, bolesti a celková únava.

Jedna dvacetiletá žena několik let vyhledávala lékařskou pomoc, protože trpěla intenzivní bolestí v břiše a cítila se stará a vetchá. Ulevilo se jí teprve tehdy, když jsme provedly úspěšné osvobození. Duch, který ji posedl, byla bývalá majitelka jejího domu, která zemřela ve své ložnici – zároveň ložnici mé pacientky – na rakovinu střev ve věku sedmdesáti sedmi let.

Jak jsem již předeslala, je zásadně nutné, abyste při tělesných potížích vyhledali pomoc svého rodinného lékaře. *Osvobození by nemělo být náhradou dobré lékařské péče!*

Duševní problémy

Mnoho duševních problémů je následkem zásahu duchů. Nejčastěji se vyskytuje nedostatek koncentrace – „otupělost“, jak to nazval jeden pacient. Jiný pacient to charakterizoval: „Moje mysl si vždycky udělá krátkou přestávku – jako kdyby si na chvíli odskočila pryč“, nebo „část prostě vypadne – okno!“ Typické jsou výpadky paměti, např. si člověk nevybaví, co udělal či řekl, opomíná vyjet včas z dálnice apod. Ve své praxi se občas setkávám se „zapomínáním“ na terapeutická sezení, což často odráží nevoli ducha opustit tělo. To se projevuje obzvláště tehdy, pracujeme-li se vzpurnými bytostmi.

Příčinou tohoto zapomínání je to, že jedno tělo obývají dvě nebo více lidí a čas od času si každý „dělá, co chce“. Přivtělený duch se třeba rozhodne, že chce zmrzlinu, pacientka se „probere“ s rukou na mrazáku a nemůže si vzpomenout, proč ho otevírá. To ovšem závisí na jejich vzájemné interakci. Pokud jeden převezme velení a druhý je zatím vyřazen z činnosti, potom se setkáváme s tímto druhem chování. V jiných případech posedlý člověk převezme myšlenky ducha a jedná podle nich, aniž by přitom docházelo k výpadkům vědomí.

Někteří pacienti poznamenali, že dříve byli docela nadaní v určité oblasti, jako například v matematice nebo pravopisu, a potom se z nich náhle stal beznadějný případ. Extrémním případem zasahování duchů do mentální oblasti je případ Tonyho, uvedený v kapitole 7. Uvidíte, jak téměř vyletěl z vysoké školy, přestože se bezvadně uvedl.

Citové problémy

Posedlost má vždy vliv na city. Úzkost, strach a fobie bylo možno u mnoha pacientů vystopovat až k přivtěleným bytostem, i když se zpočátku pacienti cítili odpovědní za tyto reakce. Často jsem slyšela poznámku jako: „Vždycky jsem hrozně ráda řídila, ale teď když přijedu k dálnici, můžu se pomínout!“, nebo „Celý týden jsem se těšil na naše sezení, ale po cestě sem jsem málem omdlel a jen tak tak jsem se ovládl, abych neodešel z čekárny. To přece nejsem já! „ Rozhovor s ustrašenými duchy odhalil, kdo se to ve skutečnosti bál.

Fobie se často přirozeně vztahují ke skutečným okolnostem předchozího prožitku smrti, který si bytosti živě pamatují. Pokud se ocitnou lidé, k nimž jsou přivtěleny, v podobných situacích, všechny původní strachy se vrátí a hostitelé – protože je pocítují – se domnívají, že se jedná o jejich vlastní reakci, aniž si uvědomují, že jsou posedlí.

To byl případ obzvláště citlivé pacientky Lynn, známé senzibilky, která nechápala, co se s ní stalo. Během sedmi let, bezprostředně po plánované operaci, nedokázala usnout za volant, protože propadala panice. Pokud řídil někdo jiný a nejelo se po blízké pobřežní dálnici vedoucí vysoko nad vodou, byla klidná. Tento stav si nedovedla vysvětlit, protože jednou z jejích býva-

lých zálib byly automobilové závody.

V hypnóze se snadno naladila na ducha mladé ženy, která v sebevražedném impulsu z nešťastné lásky strhla svoje auto právě z této dálnice. Když padala do oceánu hluboko pod sebou, zmocňovala se jí hrůza. Její tělo přivezli do stejné nemocnice, kde ležela Lynn. Duch, kterému se nelíbil chlad v márnici, a který pocítoval strach a zmatek, se vydal do vyššího poschodí a do pokoje Lynn, kde jí záhy posedl.

Dokonce i v případech, kdy jsme se snažili vysvobodit vyděšenou bytost z pacienta, který připustil, že je posedlý, činilo mu potíže prožívat tuto paniku a přitom ji nepovažovat za svou vlastní. Čím více takový pacient věřil, že emoce patří přivtělené bytosti, tím snadněji a rychleji mohl mít situaci pod kontrolou.

Projevy deprese nás často přiváděli k zoufalým duchům, kteří si obvykle neuvědomovali, že jsou mrtví. Jak jsem vysvětlila v páté kapitole, ti, jenž spáchali sebevraždu, zůstávali připoutáni k fyzickému světu, protože se báli, že půjdou do pekla. U mnohých deprese přetrvávala tak silně, že ani neviděli svoje bližní a pomocníky ze světa duchů. A protože sebevražedné sklony v nich i nadále přetrvávaly, představovaly tyto bytosti skutečné ohrožení života lidí, jež posedly. Regrese do minulých životů ukázaly, že tyto pološílené bytosti někdy svoje hostitele dovedly až k sebevraždě.

Závislost na drogách a alkoholu

Druhým nejničivějším symptomem posedlosti duchem vedle deprese je užívání alkoholu a drog. Jakmile se duchové s těmito závislostmi dostanou dovnitř, mohou doslova rdousit svoje oběti. Jejich hostitelé si potom vysvětlují nutkání užívat drogy jako svoje vlastní. Pod vlivem látky se ještě více vzdávají kontroly nad svým životem. To umožňuje duchům – obvykle se jedná o více duchů – aby si užívali do sytosti. *Oni* nemusí platit za rozpadlé vztahy, zničené zdraví, ztrátu zaměstnání a ani za další úbytek sebevědomí a sebeúcty. Stálým užíváním drog se aura velice oslabuje. To umožňuje, aby se přivtělili další bytosti, hledající – jak samy říkají loutku, hračku či snadný terč.

Protože původní osobnost nevzdoruje duchům s návykem, terapie je velice obtížná – bytostem samozřejmě chybí motivace k tomu, aby hledaly pomoc. Ve své neznalosti se nechtějí vzdát „dobré věci“. Kupodivu se mi ve výjimečných případech podařilo osvobodit některé pacienty z jejich otroctví už během jednoho nebo dvou sezení! Obvykle se však jedná o dlouhý boj, v němž pacient často podlehne a zanechá léčby.

Tento typ posedlosti může ohrožovat život – smrtelným předávkováním nebo automobilovou nehodou. Mnoho mých pacientů uniklo smrti jenom o vlásek, jak ukazuje následující příklad.

Glen, asi pětapadesátiletý makleř na burze, vyhledal pomoc, protože už dvacet let trpěl vážnou nespavostí. Další rozhovor odhalil také závažný problém s pitím, který se náhle objevil před čtyřmi lety. Po několika sezeních jsme odhalili bytost – alkoholika jménem John, který Glenu posedl během jeho hospitalizace před čtyřmi lety. John evidentně odešel se svou milovanou půlkou po úspěšném osvobození.

Po několika dnech se Glen znovu ozval a naléhavě žádal o schůzku. Vysvětloval mé sekretářce, že nemůže čekat do dalšího plánovaného sezení.

Když na druhý den vešel do ordinace, vypadal hrozně. Zhroutil se do křesla a vyhrknul: „Poprvé po dvaceti letech jsem spal celou noc – tu noc po našem sezení! Ale když jsem se ráno probudil, bylo mi zle. Téměř jsem nedošel do kuchyně, abych si udělal kafe. Hlava mně šla prasknout! Nemohl jsem tomu uvěřit. Na stole stála litrová láhev od vodky. A byla úplně prázdná. Předěšlý večer byla ještě plná. Patrně jsem ji musel celou vypít. A vedle bylo přes kilo tvarohu celé pryč, nezbyl ani kousek! Popadla mě panika. Jako zázrakem jsem to přežil! Díky bohu, že jsem snědl ten tvaroh. A – víte – vůbec si na nic nepamatuju.“

Glen pokračoval a mluvilo tom, jak ho to zmátló a velice deprimovalo. Hrozil se toho, že by se se mnou ještě měl sejít, a okamžitě zrušil další sezení. Potom se zamyslel a byl zvědav, jestli John skutečně odešel. Zvedl telefon a požádal mě o okamžitou schůzku.

V hypnóze vyšlo najevo, že John nepřešel do posmrtného života, ale pouze dočasně opustil Glenovu auru. Jak prohlásil: „Zjistil jsem, že jsem venku a že se za mnou přibouchly dveře.“ Přiznal, že odpoutání ho velice rozrušilo. Netrvalo mu dlouho a vklouznul zpět do Glenova těla.

„On pospával, ale já ne. Chtěl jsem se jenom napít. Zpanikařil jsem! Sešel jsem dolů do kuchyně a vypil jsem vodku. Potom mi došlo, že bych nás mohl zabít! A tak jsem snědl ten tvaroh.“

Když jsme Johna znovu přesvědčili, zkusili jsme další osvobození. Tentokrát jsem se ujistila, že se skutečně pevně drží za ruku své zemřelé ženy a nakonec s ní odchází. Podafilo se! Od té doby Glen ztratil veškerý zájem o vodku.

Kuřáctví

Na rozdíl od drogové závislosti nezpůsobuje závislost na nikotinu tak výrazné zeslabení aury a ani žádné závažné narušení vědomí. Následky nejsou tolik citově a duševně ničivé, ovšem vybírají si daň v podobě zdraví jedince. Léčila jsem lidi, kteří si stěžovali na vznikající rozedmu nebo hrozící rakovinu plic, kteří měli všechny důvody proto, aby přestali kouřit, a přesto to nedokázali. Bytosti s návykem se nestarají ani za mák o zdraví svých hostitelů. Dochází jim, že když jejich hostitel zemře, můžou si najít jiného „troubu“. Jaká úleva pro pacienty, podaří-li se osvobození. Okamžitě přestanou pociťovat nutkání kouřit, a kromě toho ani netrpí abstinenciími příznaky.

Problémy s hmotností a obezitou

Jedním z nejzapeklitějších problémů, s nímž se terapeuti (lékaři a psychologové) denně potýkají, je nadváha a obezita.

Posedlost je samozřejmě jen jednou z mnoha příčin tohoto vzrůstajícího globálního zdravotního problému.

Měla jsem pacienty, kteří objevili u kořene svých problémů s váhou přivtělené bytosti. Tyto duchové nejenom že způsobovali přibírání kil, ale ani neměli zájem o dietu – vlastně – byli odhodláni *nevzdat* se svého potěšení z jídel, jakých se jim zachtělo. Někdy byly náznaky jasné, protože k přírůstku na váze došlo rychle a po situaci, kdy je možnost posednutí vysoká: po operaci, po smrti milované osoby apod.

Sylvia, příjemná čtyřicetiletá žena, se velice zaradovala, když se zbavila své dlouholeté vášně po sladkém – prokletí jejího stálého boje s nadváhou – a to hned po prvním sezení, kdy jsem provedla povšechné osvobození. Na počátku našeho druhého sezení vysvětlila:

„Sladkosti už mě vůbec nezajímají. Nechce se mi tomu věřit! Ani si neumíte představit, jak mi to dirigovalo život. Jediné, na co jsem myslela, bylo jíst sladkosti – a když jsem si dala, vůbec mě to neuspokojilo – musela jsem vynaložit veškerou sílu, abych se ovládla. A taková jsem byla odnepaměti. A teď mně to vůbec nepřijde!“ Duchové si přinášejí svoje touhy s sebou.

Neodolatelná chuť na čokoládu odezněla tehdy, když pacientku opustil její zemřelý tchán, který ji posedl hned po své smrti. V rodině byl znám jako „čokoliholík“.

Jiná pacientka popisovala, že toho rána, kdy se vážně rozhodla, že bude držet dietu, jakýsi hlas v hlavě jí oznámil: „Nenechám tě držet dietu. Na to zapomeň! Tady velím já.“ Přivtělená bytost, která pacientce po mnoho let vévodila, odešla teprve tehdy, když jsme ji přesvědčily, že ve světě duchů bude moci jíst, na co bude mít chuť. Nutkání k přejídání zmizelo zároveň s ní.

Problémy ve vztazích

Vztahy přivtělením duchů skutečně utrpí, protože tu vzniká netušený manželský trojúhelník – nebo víceúhelník. Rozjivené dítě může sloužit za příbytek zlého ducha, jehož hodnoty se liší od hodnot rodiny dítěte. Manžel může mít problémy s duchem muže, který posedl jeho manželku. Mezihra duchů stojících mezi manžely či partnery má často za následek nevyrovnanou sexuální přitažlivost. Ze stejného důvodu mohou být narušeny vztahy mezi zaměstnancem a zaměstnavatelem, což dokazuje případ Anny v kapitole 8.

Sexuální problémy

Mnoho duchů bylo starých, když zemřeli. Proto lidé, které posedli, často pozorovali příznaky stárnutí, včetně výrazného snížení sexuální aktivity.

Sexuální zábrany jsou součástí repertoáru, který s sebou přivtělené bytosti přinášejí. Jejich vlastní problémy a sklony se projevují v sexuálních aktivitách posedlé osoby. Může dojít i k extrémní situaci, kdy je hostitelům zabraňováno, aby se přiblížili ke svému partnerovi! To je případ Paola, o němž se dočtete v kapitole 11.

Jednou z příčin homosexuality je posedlost duchy opačného pohlaví. Pokud došlo k posednutí ještě před pubertou, obvykle se narušil heterosexuální vývoj a postižení vyrůstali ve víře, že *oni sami* touží po partnerech téhož pohlaví, přičemž ve skutečnosti byla tato volba dána přivtělenými bytostmi. Každý homosexuální pacient, u něhož jsem provedla osvobození, hostil alespoň jednu extrémně dominantní bytost opačného pohlaví, která určovala sexuální preference. Tito pacienti často vypovídali o pocitu, jako by žili „v pasti“ těla toho nesprávného pohlaví.

Některí lidé dokonce zvažovali nevratné transsexuální operace; důvodem byla snaha přivtělené bytosti upravit posedlé tělo tak, aby se co nejvíce podobalo zemřelému. Léčila jsem celou řadu transvestitů, *u všech* byli odhaleni přivtělení duchové opačného pohlaví. To oni nakupovali šaty a oblékali se podle svých představ, což jejich oběti mátló a uvádělo do rozpaků.

Tato kapitola vám poskytla přehled o tom, jak mohou přivtělení duchové deformovat život člověka. Výše uvedené kategorie nám ukazují, že následky posedlosti mohou být katastrofální a někdy i smrtelné.

Dalších pět kapitol – z nichž každá uvádí jeden případ – dává nahlédnout do hloubky ničivých důsledků posedlosti, a zároveň i do jejího vzniku. Ukážu vám, jak terapie osvobození prospěla těmto trpícím lidem – posedlým osobám i přivtěleným bytostem.

Tyto případy jsem vybrala ze své kartotéky, která obsahuje stovky pacientů, abych vám umožnila pochopit muka vyplývající z posedlosti a popisovaná ústy lidí, kteří – ve většině případů – se stali nechtěnými a nic netušícími oběťmi duchů.

7. Případ Tonyho

Tony vstoupil váhavě do mé ordinace, široká ramena se hrbila, jako kdyby nesla nějaké nesmírné břemeno. Tony se svezl do křesla s vyčerpaným výrazem, přestože jeho tělo vyhlíželo mladě a svalnatě. Kdyby měl v obličejí jiný výraz, mohl by představovat ztělesněné zdraví. Byl skutečně tak pohledný, že by mohl hrát ve filmu. Úhledně sčesané husté černé kadeře rámovaly přitažlivý ostře řezaný obličej, který odrážel jeho italský původ.

Mračil se a tápal, aby správně vyjádřil svoje pocity: „Celý můj život se změnil a já mám strach. Byl jsem jedničkář a teď doslova propadám – sotva dosáhnou dvaceti či třiceti bodů. Asi mě vyrazí ze školy. Celá moje budoucnost jde do háje! Nevím, co se děje.“

Vysvětlil, že celé čtyři měsíce není schopen se soustředit a dokonce ani si zapamatovat látku, kterou si zrovna přečetl. Ještě horší je, že skoro nechápe, co vykládají profesori, zatímco předtím ho jeho obor fascinoval a také byl jedním z nejlepších v ročníku. Chtěl se stát lékařem. Teď uvažoval, jestli nebude muset celý život manuálně pracovat.

Doktor Adams, onkolog a blízký rodinný přítel, pomáhal Tonymu při jeho volbě specializace. Mezi oběma byl velice silný vztah a podle Tonyho popisu působil dr. Adams dojmem velmi neobyčejného lékaře. Měl schopnost vidět auru a dokázal si člověka „přečíst“ přesnou intuicí. Měl i výrazné léčebné schopnosti, kterých tiše využíval, když se lidí dotýkal při vyšetření. Tony doznal, že jeho přítel o něj vyjádřil velké obavy v těchto čtyřech měsících a pobídl ho, aby u mne vyhledal pomoc.

„Tony, každý problém má řešení. Když vidíme kouř, víme, že někde hoří. Naším úkolem je nalézt ten oheň – a uhasit ho. Dokážete si přesně vzpomenout, kdy se ten problém poprvé objevil?“

„Nevím, co ho způsobilo. Jednoho dne jsem byl jiný. Myslel jsem si, že to třeba dělá stres z toho, že do dokončení mi chybí pár měsíců, a obavy, jestli mě potom přijmou na lékařskou fakultu. Potom tu byl ještě další tlak – všechny zkoušky a seminární práce. Jako by se všechno sešlo najednou ve stejném termínu.“

Dodal, že má problémy i se svojí dívkou. „Vylítnu při každé prkotině! Většinou, když jsme spolu, jsem podrážděný. Nechápu to – předtím nám to bezvadně klapalo. Jistěže udělala pár hloupostí, které jsem prostě přešel – přehlížel jsem je. Teď se bojím, že náš vztah rozbijím – nebo rozbiju, když to takhle půjde dál.“

Když jsem prozkoumala ještě další oblasti Tonyho života, rozhodla jsem se, že je čas přistoupit k problému posedlosti. Všechno tomu naznačovalo: náhlé propuknutí jeho symptomů, netypické chování a duševní problémy, neschopnost soustředit se, chápat a zapamatovat si. Vypadalo to na duchy, jejichž věk nebo duševní schopnosti by jim nedovolovaly zapsat se na vysokou školu.

Řekla jsem Tonymu, že se domnívám, že snad hostí jednu nebo více bytostí, které mu způsobují potíže v životě. Okamžitě tuto myšlenku přijal a dychtivě souhlasil s osvobozením.

Připravila jsem ho na hypnózu, zodpověděla jsem mu několik otázek, a když spočinul na sklápějícím se lehátku, přikryla jsem ho levandulovou vlněnou pokrývkou, kterou používám pro pacienty.

Když jsem začala s uvedením do hypnózy, okamžitě se uvolnil.

Z jeho svalů na těle i v obličejí postupně zmizelo napětí, které jsem předtím zaznamenala.

Nejprve jsem si zjistila, jak vůbec reaguje na hypnózu a potom jsem oslovila bytosti, jež mohl hostit. Jeho tělo náhle ztuhlo, obličej se zkrivil a Tony se začal třást. Když jsem bytosti informovala, že jim na pomoc přicházejí jejich bližní, a poradila jim, aby s nimi odešly do světa duchů, doufala jsem, že uvidím obvyklé změny, naznačující jejich odchod. Místo toho se v Tonyho obličejí a těle zračil ještě větší strach. Napadlo mě, že je tu někdo skutečně vylekaný a potřebuje další pomoc.

„Povězte mi, co se teď děje, Tony?“

„Vidím malé děvčátko, asi dvanáctileté. Jednou jsem ji už viděl, při nehodě. Chce odejít se

starší ženou, která pro ni přišla ... ale bojí se – neví, co jí čeká.“

Promluvila jsem potom přímo s děvčátkem a namalovala mu obrázek světa duchů, kama-rádky, jaké tam bude mít, i její dokonalé tělo.

„Nechce odejít *ode mě*.“

„Řekněte jí, že nechcete, aby s vámi přebývala.“

Následovalo dlouhé ticho, a potom se Tonyho tělo uvolnilo a obličej se roztáhl do úsmě-vu.

Hypnotickou sugescí jsem ho vyzvala, aby vystoupil z transu a zeptala jsem se ho, co se odehrálo.

„Nejdřív jsem se vážně naštvál a v duchu jsem řekl: ‚Okamžitě odtud vypadni! Mazej!‘ A cítil jsem takové: ‚Ne, nepůjdu!‘ Šlo to samo od sebe. A pak jsem na ni mluvil jako na dítě: ‚Musíš jít. Bude to pro tebe dobré.‘ Potom jsem cítil, že to vzala a odešla. A bylo mi tak nějak lehe a fajn. Mám pocit, že se zase vrhnu do učení – chci to teď dohonit.“

Abych zjistila víc o jeho náchylnosti k posedlosti, rozhodla jsem se ho regresí zavést do doby, kdy se k němu duch připojil. Když jsem začala s hypnózou, upadl opět do hlubokého transu. Dala jsem mu pokyn, aby se vrátil do chvíle předtím, než ho posedl, a Tony si vzpomněl na návštěvu v ordinaci doktora Adamse o prázdninách. Četl si právě časopis v čekárně, když ho zaujalo cosi, co se dělo venku.

Tony: Slyším ... nějaký zvuk. Vypadá to jako náraz a mohla by to být autonehoda, ale neslyšel jsem žádné svištění pneumatik. Slyším, jak to děvče povídá: „Pane bože! Pane bože! Pomozte mi! Pomoc!“ Otočím se a vyhlédnu ven ... a vidím, jak někdo přebíhá přes ulici, tam a zpátky. Tak vstávám a běžím do haly ... prosím sekretářku, aby zavolala dopravní policii a řekla jim, že se stala nehoda ... a taky, aby zavolala sanitku.

Vybíhám ven. Prší. Běžím kolem budovy k té ulici ... a pořád vidím, jak to děvče běhá sem a tam. Zastávím se před vozovkou, jestli něco nejede ... přejíždí kolem mě nákladák, potom přecházím. Vidím tam stát dva lidi ... muž nalevo a starší paní napravo ... a na ulici leží tělo.

Nejdřív to vypadalo, jako by to byla stará žena ... a teď k ní poklekává nějaký pán ... a na chodníku je spousta krve kolem její hlavy. Jdu ... a napadá mě, že bych jí měl pomoci. Ale nechci s ní hýbat. Ale potom mě přepadá opravdový strach ... nechci vidět ... nechci vidět, jak vypadá ... protože jsem viděl tu krev ... a viděl jsem, že jí má hned u hlavy. Ale chci jít tomu děvčátku na pomoc. Mám pocit, že bych *měl* něco dělat.

Tak jdu k ní a sedám si u ní a jen se na ní dívám ... a vidím, jak přijíždí sanitka ... a od-cházím. Ulevilo se mi, že někdo přijel na pomoc. A vracím se zpátky do budovy ... uplynulo několik minut a potom vycházím zase ven a stojím na druhé straně ulice a sleduji, jak zdvihají tu dívku. Všimnu si jejích nohou, visí jen tak dolů, a to mě hrozně rozruší. Pokládají ji na nosítka a všechna ta krev se strašně rychle vsakuje. (Dlouhá pauza.)

Teď vidím sebe ... když jsem o tom četl v novinách, praštilo mě to, jako kdybych narazil do zdi nebo tak nějak, když jsem zjistil, že je mrtvá. A vidím se, jak o tom mluvím s rodiči a jak jim to o ní vysvětluju a tak *hrozně* mě to rozrušuje! A přitom mě takovéhle věci obvykle tak nevyvedou z míry.

Dr. Fiore: Teď přejděte přímo k okamžiku, kdy se k vám duch připojil.

Tony: Mám pocit, že to bylo dvakrát! Jednou ... když jsem stál na té ulici ... mám pocit, jako kdybych tam byl jediný, kdo má zážitek podobný tomu, co ona prožívá teď a ona se na mě zavěšila. A ten druhý okamžik nastal, když jsem četl ty noviny a uvědomil si, že zemřela v nemocnici. (Dlouhá pauza.) Zase cítím napětí. Panebože, je mi stejně jako předtím, než jsem byl zraněn při svojí autonehodě. Jen na to čekám, kdy se to stane. Teď cítím, jak se válím v autě. Pořád si zpětně vybavuji tu dívku, když utrpěla náraz...

Teď je to něco úplně jiného. Vidím se, když mi bylo šestnáct let a byl jsem v nemocnici, to už je dávno, bylo to na pohotovosti. Přivezli tam nějakou stařenku. Slyšel jsem lékaře, jak říkají, že měla infarkt. Snažili se jí pomoci, ale zemřela na lůžku zrovna vedle mě. Potom o ní jeden

zažertoval a druhý odpověděl: „No, tuhle jsme holt ztratili“. Nevím, proč si na to vzpomínám. Ale trápilo mě to. (Dlouhá pauza.)

Dr. Fiore: Povídejte o všem, co vás napadá.

Tony: Myslím, že ta paní, co zemřela, je člověk, který se vždycky snaží ostatní srazit. A mám pocit ... je to skoro jako – jako kdyby ... věděla, že tam jsem. A jako by mě chtěla srazit tím, že mi udělala to samé co to děvčátko.

Dr. Fiore: Tím, že vás posedla?

Tony: Ano. To je to, co se stalo.

Dr. Fiore: Myslíte, že v procesu osvobození odešla?

Tony: Ne. Cítím, že je teď se mnou. (Dlouhá pauza.) Víte, mám pocit, jako kdyby se mnou nebyla celou dobu. Je to hrozně divný, protože si teď jasně vzpomínám, kdy se to stalo. A mám pocit jako kdyby ... odcházela a zase přicházela. A nebyl to příjemný pocit. Protože jsem cítil, že to vůbec nemůžu ovlivnit. V ty chvíle jsem měl pocit, že se mi do ničeho nechce .... To když tam byla ona. (Dlouhá pauza.) Teď to dává smysl. (Dlouhá pauza.) Pořád jsem z toho trochu zmatený.

Dr. Fiore: Teď s ní promluvíme. (Pauza.) Pamatujete se na to, jak jste měla infarkt? Možná si to ani neuvědomujete. Tedy, vaše fyzické tělo při infarktu zemřelo – v nemocnici. Byl tam i tenhle mladík. Ležel se zraněním na lůžku vedle vás. Z nějakého důvodu jste do něj přešla ... a od té doby jste s ním byla.

Snadno jsem tohoto zbylého ducha přesvědčila, aby odešel, zvláště poté, když jsem ho ubezpečila, že bude mít mladé, zdravé tělo, které bude sloužit jeho potřebám, až bude ve světě duchů.

Když se Tony probral z hypnózy, protáhl se a potom vypovídal:

„Odklidila se strašně rychle. Nejdřív se mi její osobnost nelíbila byla rozzlobená a zahořklá. Ale pozorně poslouchala, co jste jí říkala, a cítil jsem, jak se mění. Byla se mnou přes pět let. Vsadím se, že to ona ryla do mojí dívky. Rozrušila se, když jste řekla, že zemřela, a mě jí bylo líto. Ale když viděla, že pro ni přišel její muž, byla opravdu šťastná a hned odešla. To bylo moc hezké!“

Vysvětlila jsem Tonymu, že je zřejmě zvlášť náchylný k posednutí, protože se k němu přivtělily dvě bytosti, když k nim pocítil soucit a rozrušilo ho, co se jim přihodilo. Naléhala jsem na něj, aby se denně obklopoval Bílým Světlem (viz kapitola 15) a navíc, aby to dělal i v každé negativní situaci – rvačky, hádky, bolest, jak mentální tak fyzická – ale i tehdy, když je s lidmi, kteří užívají drogy a (nebo) pijí.

Oba jsme cítili, že jsme splnili svůj oboustranný úkol, a shodli jsme se, že problém je zřejmě vyřešený. Tony odcházel z ordinace jako mnohem spokojenější mladý muž, kterému se ulevilo.

Tony se mi pak několik měsíců neozval, což mě nepřekvapovalo, protože jsem měla pocit, že jsme uhasili ohně tak, jak jsme doufali. Také jsem věděla, že se připravuje na závěrečné zkoušky a že bude pod velkým časovým tlakem. To, že si nevyžádal další sezení, bylo vlastně dobré znamení. Mohlo to znamenat, že už moji pomoc nepotřebuje.

Za několik měsíců jsem zahájila terapii s jedním z Tonyho rodičů a měla jsem možnost zeptat se na Tonyho.

„Je jako nebe a dudy! Od té doby, kdy byl u vás, se mu vede skvěle!“

Uvážila jsem, že Tonyho případ bude skutečně zajímavý už proto, že svůj problém dokázal Tony vyřešit během jediného sezení což je poměrně neobvyklé. Bylo tu i několik jedinečných aspektů, které by mohly být pro čtenáře užitečné – fakt, že tak snadno nabral dva duchy, hlavně díky svému soucitu, a také to, že jej mohli svobodně opouštět a zase se k němu vracet.

Rozhodla jsem se, že Tonymu zavolám, abych se dozvěděla o zlepšení přímo od něj. Po měsíci, kdy jsme si vzájemně nechávali vzkazy pomocí záznamníků, jsme se jednoho večera

konečně zastihli.

„Je to úžasné! Byl jsem u vás v pátek, a hned další úterý jsem měl seminář z anatomie a skoro jsem neměl čas se učit, protože jsem látku za dva týdny musel zvládnout přes víkend a pondělí a přitom mi to vyšlo skvěle – na dvojku! To je nejlepší výsledek od té doby, kdy mi začaly ty problémy. Překvapilo mě, jak jsem teď schopný studovat a soustředit se. Je to fajn, že se zase dokážu učit.“

„Tony, nezůstalo tu něco z toho problému?“

„Někdy mám pocit, že se to stane – i když ne moc často a zastavuji to. Je to, jako kdybych to vytlačoval. Postupně mi to jde líp a líp.“

Když jsem se ho ptala na zkoušky, hrdě mi oznámil že je před pěti dny ukončil. „Nejlepší na tom je, že teď vím, že mám potenciál na to, abych byl dobrý.“

Poblahopřála jsem mu a řekla jsem, jak jsem ráda, že překonal svoje překážky. Ještě jsem dodala: „Tony, stejně mi dělá starosti, že se u vás ten problém tu a tam ozývá. Mohlo by to znamenat, že jedna z těch bytostí neodešla do Světa, ale může se kolem vás zdržovat a občas se do vás dostat. Myslím, že by bylo moudré, kdybyste někdy brzy přišel ještě na jedno sezení, zvláště proto, že na podzim budete mít napilno na lékařské fakultě.“

Souhlasil, že se sejdeme, a nenuceně mi řekl, že už není podrážděný na svoji dívku a maličkosti už ho nerozčílují. „Pamatujete si na tu starou paní, co vedle mě zemřela v nemocnici, když jsem chodil na střední školu? Od té doby, kdy odešla, už nejsou žádné výbuchy a jsem klidný.“

„Určitě jsem vás, Tony, varovala, abyste nebral žádné drogy, ani nepil alkohol. Zdá se, že přitahujete duchy jako magnet. A protože chcete být lékařem, musíte si zajistit ochranu, jelikož k vám mohou tihnout pro pomoc. Preventivně použijte Bílé Světlo.“

„Když si někdy dám pivo, tak jen doma. Loni v létě jsem pil víno s doktorem Adamsem a jeho ženou, a ten mi řekl, že vidí, jak se mi ztrácí aura, prostě jak jsem pil, tak se scvrkávala. Tuhle mi povídal, že si o mně dělal vážné starosti. Teď je skutečně potěšený. A taky ho to o těch duchích vůbec nepřekvapilo.“

„Viděl někdy dřív ty duchy ve vaší auře nebo v těle?“

„Ne. Ale když se zabila ta holčička, vyšel z budovy jen na několik sekund, protože věděl, že v minulém životě spáchala sebevraždu. Uvědomil si, že je mrtvá a že se na někoho zavěsí a tak se hned vrátil dovnitř. Cítil, že už jí nemůže pomoci a že se musí před ní chránit.“

„A vy se taky musíte chránit“ – zdůraznila jsem mu, protože jsem vycítila, že tohle nebylo poslední setkání tohoto mladého muže s duchy.

„Teď už se do mě tak snadno nedostanou. Minulý týden jsem jel kolem místa, kde se stala nehoda, viděl jsem sanitku a nějakého člověka ležícího na silnici. Myslel jsem na to, co jste mi řekla, a doktor Adams mi to povídal taky. Představil jsem si kolem sebe Bílé Světlo. A cítil jsem něco *absolutně podivného*, jako kdyby cosi chtělo vejít dovnitř – ale muselo se to zastavit, protože se mu to nepodařilo.“

Řekla jsem mu, že jsem ráda, že si na to vzpomněl, a připomněla jsem mu, aby to dělal denně, nejenom v případech, že se stane svědkem tragédie.

„Já skutečně cítím, jak se cpou dovnitř, ale vytvořím si energii a vytlačím je. Nedostanou se do mě na tak dlouho, aby mě mohli ovlivnit. Už bych to nikdy nechtěl prožít! Vždyť mě předtím málem zničili.“

Už jsme končili hovor, když mě Tony přerušil s tím, že se teď cítí k ostatním lidem daleko vnímavější a dokonce si myslí, že pochopil „jakou energii vyzařují“.

Tony je také vnímavější sám k sobě. Uvědomuje si teď některé velice důležité aspekty chování lidí a duchů, což přispívá k tomu, aby se z něj stal dobrý, citlivý a působivý léčitel.

8. Případ Anny

„Dokonce se mi o tom i zdá, že šéf se mě snaží zavraždit! „vyhrkla Anna po pouhých pěti minutách našeho prvního sezení. Atraktivní asi pětaticetiletá rusovláška byla zjevně deprimována a obávala se, že věci zašly už příliš daleko. Skoro se už dopracovala k rozhodnutí, že obětuje svůj plat, jen aby se jí ulevilo od nesnesitelného pracovního vypětí.

Ležérní oblečení – obnošené džíny a měkké zelené tričko kontrastovalo s křečovitým dojmem, jakým působilo její tělo. Když se v křesle předklonila, začala se jí třást brada, i když se snažila ovládnout se. Oči se jí zalily slzami, když mi vysvětlovala: „Investovala jsem do té společnosti dvanáct let práce – a dělala jsem ji dobře jako hlavní projektantka. Teď jsem ve vedoucím postavení a všichni mě respektují, až na Billa, mého šéfa. Už přes rok se chová nepřijatelně. Chce mít nade mnou moc – kontrolovat mě. A já mu to nechci dovolit.“

Popsala zápas, který vyvrcholil tím, že Anna nakonec Billovi řekla, že ze společnosti kvůli němu odejde. „Ale tím se věci ještě zhoršily“ – prohlásila. „Zareagoval tak silně, že Billův šéf, když tu jeho tírádu slyšel, navrhl, že by bylo lepší, aby přešel do jiného oddělení. Jenže o tom Bill nechce ani slyšet!“

Anna se natáhla pro papírový kapesníček a dodala: „Pracuju pro něj už celé dva roky. První půlrok byl fajn, opravdové přátelství. V tom je ten problém. Všechno se o mně dozvěděl. Myslím, že žárlí na moje schopnosti a úspěchy v osobním životě. Potom se všechno najednou zvrátilo.“

„Jak se na váš vztah dívají spolupracovníci, Anno?“

„Mluví o něm pořád a říkají mi, že jsem v právu – že on mě obtěžuje. Sebral mi skoro všechny kompetence. Udělal si ze mě sekretářku – nechá mě jenom zadávat záznamy do osobního počítače a ani se neptá, co na to já. Kousek po kousku mi ubírá z mého sebevědomí.“

Teď už opravdu otevřeně plakala. „Vážně to hrozně bolí!“

Navrhla jsem, aby se pohodlně posadila a uvolnila se, a když se uklidnila, zeptala jsem se jí na její rodinný život. Konečně se usmála. „Mám báječného manžela! Celou dobu mě ohromně drží. Nikdy mu nevadí, co se rozhodnu udělat. Dokonce souhlasil s tím, že prodáme dům, bude-li to nutné, takže bych třeba rok nemusela pracovat, abych se dala dohromady.“

Napadlo mě, zda její vztah k Billovi neodráží dřívější vztahy s otcem, a tak jsem se na tatínka zeptala.

„S tátou jsem vždycky dobře vycházela. Byli jsme si blízci.“

Potom v kostce shrnula svoje předchozí vztahy s muži a mě se zdálo, že situace s Billem je výjimečná.

Chtěla jsem vědět, zda ví o mé práci v oblasti minulých životů, protože jsem předpokládala, že kořeny jejích problémů se táhnou až do jiných životů. „Proč jste si mě vybrala jako terapeutku?“

„Posledního půl roku jsem se hodně zabývala tematikou duše – a napadlo mě, jestli jsme se neznali už předtím – víte, v dřívějším životě. Pracovala jste s Grace, mojí kamarádkou, a ta měla dojem, že byste mi mohla pomoci. Myslíte si, že jsem se snad už dřív setkala s Billem?“

„Anno, kdykoliv máme s někým určitý vztah a zvláště je-li ten vztah intenzivní, pak jsme s ním už byli *mnohokrát* předtím. Byla jste se svým manželem třeba už stokrát, v různých rolích, možná i jako muž. Mohla jste být jeho otcem a on vaší dcerou. Z toho, jak váš vztah vypadá nyní, můžete uhádnout do značné míry, co všechno se vám podařilo v minulosti vyřešit. Je-li vztah harmonický, dá se dost dobře předpokládat, že alespoň několik minulých vztahů bylo dobrých. Pokud je tu konflikt, tak jako s Billem, asi jste měli problémy, možná daleko horší. Vy jste se s Billem už spletli dohromady. Musíme se do té doby vrátit, abychom vám mohla pomoci zbavit se těch obtíží, které s ním máte; potom nebude mít nic, čím by vás mohl provokovat.“

Protože se zdálo, že se Anna nedokáže vyrovnat se svým vztahem k Billovi, což neodpovídalo jejím zjevným schopnostem a výsledkům, rozhodla jsem se uvést otázku posedlosti. Věděla, že provádím terapii minulými životy, ale možná se nedoslechla o mé práci s duchy.

Ovšem nejdříve jsem s ní chtěla projít svůj seznam kontrolních otázek, abych zjistila její mentální stav.

„Jak jste na tom s pamětí a se soustředěním?“ Bylo velmi důležité, co na to odpoví.

„Nikdy jsem neměla problémy s pamětí. Byla jsem proslulá svou dokonalou vybavovací schopností. V minulém roce se to postupně zhoršovalo, ale určitých změn jsem si všimla už před třemi lety. A od té doby, kdy jsem loni přestala kouřit, měla jsem skutečné problémy se soustředěním. Cigarety mě dřív uklidňovaly.“

Vyptala jsem se jí na hospitalizace, operace a nehody. „Narazilo do mě auto, když mi byly skoro tři, a několik měsíců jsem byla v kómatu. Potom, asi před čtyřmi lety, jsem byla zraněna při autonehodě. Pořád se z toho ještě léčím. Jinak jsem nikdy v nemocnici nebyla.“

Nenuceně jsem přešla na téma posedlosti duchem a na svoji práci v této oblasti. Povšimla jsem si, že se jí zase začala chvět brada. „Co teď zrovna pocítujete?“

„Slyším, jak mi bije srdce!“ – vykřikla a po tvářích se jí začaly hrnout slzy.

Byla připravena na hypnózu. Bytost se rozrušila a já jsem jí nebo jeho mohla ihned kontaktovat. Jenom abych se ujistila, že to přece jenom nereguje sama Anna, rozhodla jsem se postupovat podle běžného pořadí a začít u toho, že jí připravím relaxační nahrávku.

Poučila jsem ji o hypnóze a navrhla, aby si z křesla vytvořila sklopením lehátko, zavřela oči a začala se soustřeďovat na svůj dech. Potom jsem jí dala uklidňující a pozitivní hypnotické sugesce, které jsem zároveň nahrála, aby je mohla poslouchat, když večer usíná. Zdála se být krásně uvolněná a hlava se jí sesula na rameno.

Když jsem přehodila pásek na druhou stranu, nahrála jsem osvobození. Během několika sekund od chvíle, kdy jsem oslovila duchy, kteří s Annou mohli být, jsem zaznamenala patrnou změnu od požehnaného výrazu k výrazu naprostého rozrušení – „prudkou“ reakci. Tady jsem měla důkaz! Její pláč byl tak silný, že jsem málem vypnula nahrávání. Ovšem přizvala jsem bližní onoho ducha, tak jak to běžně dělám, a viděla jsem, jak se bytost uklidnila. Pokračovala jsem dál a během chvilky jsem pozorovala, jak se náhle uvolnilo napětí v Annině těle. Skončila jsem s osvobozováním a probrala ji z transu.

„Nechtěl odejít“ – světila se Anna, a potichu se rozplakala.

„Nevím proč, ale je mi smutno.“

„Co si ještě uvědomujete?“

„Tady cítím takové třepotání“ – ukázala si na hrud. „Když se necítí ohrožený, všechno se zklidní.“

„Můžete říci, kdo to je?“

„Nějaký muž. Nevím proč, ale jsem si jistá, že je to muž. Ale neznám ho.“

Jelikož asi neodešel, požádala jsem Annu, aby znovu zavřela oči a sledovala svoje vlastní reakce, až budu mluvit přímo k tomuto duchu. Z očí se jí vyřinuly slzy, když jsem poukázala na to, jak je pro muže těžké být uvězněn v ženském těle. Potom jsem ho pobídla, aby odešel s někým milovaným, třeba se svou matkou, do světa duchů, kde bude přebývat ve svém vlastním, silném a zdravém mužském těle.

Když jsem zpozorovala, že se Anna znovu uvolnila, dokončila jsem osvobození.

„Cítíte jste tentokrát, že odchází?“

„Myslím, že odešel se svojí matkou. Když jste se zmínila, že pro něj třeba přišla maminka, pocítila jsem změnu. Najednou se mi zklidnilo tělo.“

„Možná, že odešel. Pokud ne, doufejme, že odejde, až si budete hrát pásku s osvobozením. A kdyby ne, budu s ním dál pracovat během našeho příštího sezení. Přehrávejte si obě strany pásku každý den. Když jste svěžejší, použijte stranu s osvobozením, třeba brzy ráno než jdete do práce, nebo navečer. Tu druhou stranu, na kterou jsem dala nálepku „spánkové sugesce“ si můžete hrát, když usínáte. I když nebudete poslouchat, co říkám, vaše podvědomá mysl nikdy nespí a bude vsřebávat každou sugesci.“

Podívala jsem se na hodiny a zjistila jsem, že nám z dvojitého sezení stále ještě zbývá čtyřicet minut. „Máme ještě čas provést regresí, abychom zjistily, jestli jste s Billem byla už

předtím. Pokud ano, podíváme se, jestli si vzpomínáte na událost, která mezi vámi dvěma vytváří napětí. Pozoruhodné na tom je, že pokud si vy vzpomenete, on se může změnit. Už jsem to viděla dříve. Mezi lidmi musí existovat telepatické spojení, které způsobuje automatickou reakci. Když prožijete minulý život, uzdraví to nejenom vás, ale možná i jeho, aniž by vůbec o regresi věděl.“

„To by bylo senzační! Myslíte, že si mohu vzpomenout na předchozí inkarnaci?“

„Není to nic těžkého – pokud se nesnažíte. Snažení je překážka.“

Jenom si pamatujte, že je to stejně jednoduché jako vzpomenout si na něco, co se přihodilo včera. Pokud budete postupovat podle mých pokynů, dopracujeme se dnes něčeho cenného – i když to bude třeba jen procvičení.“

Pověděla jsem jí, jak má popisovat, co jí přichází v hypnóze na mysl, a odpověděla jsem jí na několik otázek týkajících se toho, jak taková regrese vypadá. Potom jsem ji uvedla do hypnózy a sugescí ji vyzvala, aby se vrátila do doby, kdy se poznala s Billem, což ji nyní nejvíce ovlivňuje.

Po krátkém váhání Anna popsala bukolickou scenérii: prašná alej lemovaná po obou stranách poli. Po ní se ubíral mladý pár, ruku v ruce. Sama prohlásila, že to musí být konec devatenáctého století nebo začátek dvacátého, podle šatů a bryčky, které viděla. Řekla, že si myslí, že oba lidé se mají rádi a těší se ze své procházky.

Posunula jsem ji dopředu v čase. Bez emocí prohlásila, že se vztah skončil. Ze zkušenosti jsem věděla, že mohlo dojít k něčemu traumatizujícímu, co si nechtěla zapamatovat, a tak jsem jí sugescí pobídla, aby překonala tento odpor.

„Hádají se ... rozpráhují ruce ... mlátí ho!“ „Řekněte mi o tom víc.“

„Je to pěkně divoké. Ona ječí. On ji povalil na zem. Ona pláče. (Dlouhá pauza.) Mám v mysli prázdno. Zmizeli!“

V tu chvíli jsem zkusila ještě jeden způsob, který jsem používala jako trumfovou kartu, pokud to jinak nešlo. „Vyprávějte mi ještě jednou svůj sen – o tom, jak vás Bill zavraždil.“

„Jsou tu stromy a knihovna na malém městě ... a pár. (Pauza.) Ten samý pár! ... On mě zabil! On mě zabil!“

Schovala obličej do dlaní, aby ztlumila hlasité vzlykání a sténání. „Holýma rukama. Panebože! Víc už nechci vědět!“

Oslovila jsem tu část Anny, která toužila po uzdravení a pomohla jsem jí překonat strach sklidňujícími sugescemi.

„Perou se s ním, snaží se ho zarazit. Teď drží něco v ruce ... a bije mě s tím – *dál a dál!*“ Prudce se otřásala, když si vzpomínala na svou smrt. Najednou se zarazila – všechna muka pominula. „Je po všem. (Dlouhá pauza.) Mám pocit obrovské lehkosti ... teď se cítím, jako kdybych se vznášela.“

„Podívejte se dolů a povztejte mi, co vidíte.“ „Vidím tam ležet tu dívku.“

„A on?“

„Je skoro šťastný. Nějaké dámy se mi snaží pomoci ... ale je po všem. On tam jen tak stojí.“

Uvědomila jsem si, že si musí pamatovat důvod sporu, a tak jsem ji vrátila zpět na začátek hádky – ještě než se jí dotknul.

„Z něčeho mě obviňuje.“ „Z čeho?“

„Že jsem byla s jiným mužem. (Dlouhá pauza.) S tímhle *dalším* mužem. *S tím, co je v mém těle!*“ Otevřela oči, náhle vystoupila z transu a posadila se. „Tak v tom to je!“

Protože se musela vyrovnat se vším, co se dozvěděla, rozhodla jsem se, že s duchem nebudu protentokrát pokračovat. Chtěla jsem vědět, jak se cítí – za jedno sezení toho na ni bylo mnoho – a ještě k tomu to bylo první sezení!

„Cítím se jiná. Jsem silná!“ Tvář jí rozzářil krásný úsměv. To se nám tu ale objevil trojúhelník!

Když jsem Annu zavolala z čekárny při druhém sezení, málem jsem ji nepoznala. Byla

ztělesněním profesionální ženy, stylově oblečené v hezkém kostýmku. Její make-up dovršoval dokonale zušlechtný vzhled.

Sebejistě a s příjemným úsměvem vešla do ordinace.

„Je mi mnohem lépe. Nemůžu tomu uvěřit! Dokonce i manžel si všimnul, že jinak řídím auto. Bývala jsem hodně agresivní řidička, ale teď jezdím mnohem uvolněněji.“

„A co v práci, Anno?“

„Protože jsem měla tu dovolenou, tak jsem v práci teprve půl dne. Ale celý můj přístup k šéfovi se změnil. Změnil se okamžitě. Bill vlastně za mnou přišel a mluvil se mnou daleko přátelštěji. Všimla jsem si, že mě pozoruje, a tvářil se překvapeně. A sama k sobě se chovám jinak. Mám mnohem víc energie a vkládám do sebe daleko větší úsilí.“

Zeptala jsem se, jestli si myslí, že duch odešel. Anna přikývla a odpověděla, že si je téměř jistá, že ano. Po chvíli poznamenala, že ji polilo horko, když jsem se na to zeptala a potom si uvědomila, že v ordinaci není teplo.

Vycítila jsem, že její reakci se asi bytost částečně projevila kvůli mojí otázce. Možná znovu prožívala svoji smrt, která mohla být spjata s ohněm. Rozhodla jsem se, že to zkontroluji. Sdě- lila jsem jí svoje podezření a uvedla ji do hypnózy, abych prozkoumala jejich vztah v tomtéž minulém životě, na který jsme narazily posledně.

Vzpomenula si, že ona a ten muž byli do sebe zamilováni. Tehdy mluvili o tom, že se pomilují, ale rozhodli se, že spolu nejdříve uprchnou. Když se smíchem osnovali svůj „útěk“, naplánovali si, že vyloupí trezor ... Billův trezor. „Chtěli jsme mu ukrást peníze – vzít si je a odejít.“

Její přítel se v noci vplížil do domu a chtěl zapálit dynamitovou rozbušku, ona se zatím ukrývala v křoví u domu. Nastal hlasitý výbuch a uviděla, jak dům hoří. „Něco se hrozně pokazilo!“ Velice rozrušená, se slzami stékajícími po obličejí a krku, Anna pokračovala: „Zabil ho výbuch! Přibíhali lidé, aby hasili oheň a já jsem se k nim přidala, ale musela jsem skrývat svoje city.“

Pokračovaly jsme ještě chvíli v hypnóze. Zavedla jsem ji do doby, kdy nebyla rozrušená, a potom jsem ji přivedla zpět do přítomnosti. Požádala jsem ji, aby nahlas mluvila k duchu onoho muže a svými slovy mu řekla, že chce, aby teď odešel. V silném návalu pláče to Anna udělala a potom se „přiznala“, že předtím zůstal, protože ona si to přála. Odešel se slovy, že cítí, že nastal čas, aby ji opustil.

Zeptala jsem se jí na její pocity. „Stýská se mi po něm“ – zašeptala.

Anna se probrala z hypnózy se sugescí, aby se po všech stránkách cítila dobře, svěže a čile. I když měla uplakané oči, unaveně se usmála.

Potom se jí na tváři objevil zmatený výraz a zeptala se: „Jakto, že je teď duchem? Stalo se to přece dávno? To duchové zůstávají *takhle* dlouho?“

Vysvětlila jsem, že jedině on by mohl na tuhle otázku odpovědět. Dodala jsem: „Asi se reinkaroval. Po svojí poslední smrti zůstal připoután k zemi a vy jste ho přitahovala vzhledem k vašim minulým svazkům.“

Domluvily jsme si další sezení za dva dny a Anna odešla se slovy, že se cítí mnohem lépe.

Když jsem si pročítala svoje poznámky, než jsem Annu zavolala z čekárny, měla jsem pocit, že jsme dosáhly obrovského pokroku za pouhých dvě sezení. Bude-li zlepšení pokračovat, navrhnou, abychom toto považovali za naše poslední sezení. Anna přišla s jedním specifickým problémem, a pokud bude dořešen, není zapotřebí další pomoci.

Jediný pohled mi rozradil, že můj optimismus byl předčasný. Anna se zhroutila do křesla a zavrtěla hlavou: „Nevím, co se se mnou děje! Po prvním sezení jsem cítila, jak mě to zdvihlo.“

„Máte problémy se šéfem?“

„Ne – tam to klope! I když mi dal spoustu důvodů k tomu, abych se rozčílila, vůbec mě neotravuje.“

Anna dále vysvětlovala, že až do dnešního rána byla v pořádku.

Probudila se po noci, kdy se po dlouhé době naprosto bezvadně vyspala. Když byla vzhůru několik hodin, nedokázala zaostřit zrak a postupně se to zhoršovalo. Hlava se jí točila tak, že jednu chvíli málem omdlela a zvracela. Když zavolala do práce, že je nemocná, šla si lehnout, ale v poledne zase vstala a jela do zaměstnání, protože potřebovala dokončit projekt, kterému končí termín. V kanceláři se nedokázala soustředit. Po jedné hodině, co se nutila pracovat, to vzdala a odjela domů. Šla si rovnou lehnout a spala až do doby, kdy byl čas na naše sezení. Nakonec poznamenala: „Když jsme jeli k vám do ordinace, zase se mi začala točit hlava.“

„Řídila jste?“

„Ano.“

„Proč jste neřekla manželovi, aby řídil on?“

„Jela jsem sama.“

„Myslela jsem, že jste řekla ‚my‘.“

„Vážně? Ráda bych věděla, proč jsem to řekla.“ „Už se vám někdy předtím takhle motala hlava?“

„Měla jsem v životě dvě migrény. Jednu před jedenácti lety a jednu před osmi. Začaly úplně stejně jako ten pocit dneska ráno. V obou případech jsem měla bolesti, které byly tak strašné, že jsem si myslela, že se mi rozskočí hlava, Mohla jsem dělat cokoliv, vzít si cokoliv, nic mi nepomáhalo. Dokonce jsem ztratila periferní vidění. Bála jsem se, že tentokrát zase budu mít ty bolesti. Díkybohu ne.“

Když byla Anna v hypnóze, posunula jsem ji zpět k události, která se stala příčinou bolesti hlavy. Vzpomněla si na předchozí život, kdy byla mužem, vysokým důstojníkem ve španělské armádě. Došlo k politickým nepokojům a on se svými přívrženci byli potlačeni. Vzhledem ke své funkci byl poslán do vyhnanství na vzdálený ostrov. Žil tam ve strachu, že po něm půjdou jeho nepřátelé. Po nějaké době jednou spatřil, jak se k ostrovu blíží loď.

V tuto chvíli regrese se Anna rozrušila a začala událost znovu prožívat, místo aby ji jen podrobně popisovala.

Když se k jeskyni, kde žil, přiblížila malá skupinka mužů kapitán a námořníci – zpanikařil, protože věděl, že pokud jim nedá nějakou životně důležitou informaci, budou ho chtít zabít.

„Hlasitě spolu mluvíme. Něco po mě chtějí, ale já jim to nechci dát. Ten, co jim velí, jim přikazuje, aby mě zabili. (Málem se přestala ovládat, jak znovu prožívala paniku.) Pažbou mě praštili do týlu a já padám na zem. (Dlouhá pauza.) Točí se mi hlava ... strašně se mi točí hlava. Ztrácím vědomí ... vidím jenom rudě. To je moje krev. Jsem strašně unavená ... pořád do mě mlátí. (Dlouhá pauza.) Vidím tu osobu na zemi. (Dlouhá pauza.) Už nejsem unavená ... Už nejsem součástí toho všeho.“

Teď, když se vypořádala s událostí, která pravděpodobně způsobila předchozí problém s migrénou a točením hlavy; rozhodla jsem se zjistit, kdo je „my“. Její přefeknutí jasně prozradilo, že s sebou měla někoho dalšího. Také je možné, že bytost, s níž jsme pracovaly v posledních dvou sezeních, neodešla.

Anna byla stále ještě hluboko v hypnóze a radovala se ze Světla, které následovalo po znovu prožití smrti. Zeptala jsem se jí, co myslela tím „my“.

„Jsou se mnou jiní. Ovládají mě. Hrozně se bojí, že byste se mohla pokusit je donutit, aby odešli. Jsou velice silní, a hrozně se na vás zlobí, teď, když vím, že se mnou jsou.“

Posunula jsem ji do chvíle, kdy se k ní připojili. Znovu prožívala situaci, kdy ležela jako dítě na operačním stole, tehdy, když jí srazilo auto.

„Řízlo mě něco ostrého kovového. Bolí mě vzadu hlava. Lékaři panikaří. Skoro už nedýchám. Trvá to dost dlouho. Propadám se hlouběji a hlouběji. Bolí mě paže. Těžko se mi dýchá ... mám strašně těžký hrudník a bolí mě nohy ... propadám se hlouběji. Nemůžu dýchat. Mám pocit, jako bych už skoro nežila ... Tehdy přichází nějaká jiná osoba s temným, starým, zvrásněným obličejem. Jsou tu tři. Ovládnou mě. Když mě ovládnou, je mi opravdu teplo. Díky jim se moje tělo lépe cítí. Oni zahánějí bolest.“

„Souhlasila jste s tím, aby vás ovládly?“

„Ne, oni prostě přišli. Dvě ženy a jeden muž. Ten muž je velice starý a velice unavený.“

Nato jsem oslovila přímo je a řekla jim, že jejich úloha se skončila. Zachránili život malé holčičky – před jednatřiceti lety – ale teď už je v pořádku. Teď musí myslet na svůj vlastní blahobyt a odejít se svými bližními, kteří pro ně přišli. Všichni tři pak odešli během několika sekund.

Když se Anna probrala z hypnózy, vysvětlila, že když přebíhala ulici před domem za minkou, porazilo jí auto. Odvezli ji do nemocnice, kde se z kómatu probrala až za několik měsíců – a nečekalo se, že přežije. Rodičům řekli, že i kdyby přežila, nebude nikdy normální, nebude schopná s nikým komunikovat, a celý život bude muset asi strávit v dětské léčebně.

Anna se usmála a řekla: „Možná, že mě nejenom pomohli přežít, ale pomohli mi, abych se normálně vyvíjela. Mysleli to dobře.“

Annino čtvrté a poslední sezení následovalo za pět dní. Doslova se vřítla do mé ordinace a celá zářila. V práci se jí všechno výborně dařilo. Se šéfem si věci vysvětlili a on byl teď daleko pružnější. Překvapilo ji, že už o něm nemluví za zády. Když ho začali kritizovat ostatní, téměř automaticky nereagovala. Prohlásila, že to všechno, co zakoušela předtím – všechny deprese, úvahy o odchodu ze zaměstnání a o prodeji domu – jí teď připadalo jako sen, který se vytrácí z vědomí. Od našeho posledního sezení se cítila skutečně dobře. Má daleko více energie, což považuje za velkou výhodu.

Navrhla jsem, že by mohlo být užitečné prozkoumat její vztah s Billem, protože s tím vlastně původně přišla ke mě do ordinace. Měla jsem pocit, že jsme o jejich vzájemném poutu moc nevěděly jenom to, že ji zabil. Souhlasila a s provinilým úsměvem prozradila:

„Jsem hrozně zvědavá, jak to zjistilo tom druhém muži.“

Posunula jsem ji do okamžiku, kdy se Bill dozvědělo jejím vztahu s milencem.

„Je noc, kdy došlo k výbuchu ... přijíždí sem vůz s koňmi. Je to Bill. Ptá se mě, co se stalo. Dům hoří. Ječí na mě: „Co se stalo?“ Kolem pobíhají lidé a snaží se oheň uhasit. Bill teď pobíhá taky a vydává lidem rozkazy. Cítím se mizerně ... myslím, že našli to tělo. Ano, všichni ho vidíme. Já taky. Dívá se do trezoru. Je otevřený a Bill zjišťuje, co chybí. Pohlíží na všechny v místnosti. Všimne si mě. Vždycky mi věřil. (Dlouhá pauza.) Byla jsem pro něj skoro jako sestra. Vyrostli jsme spolu ve stejné rodině. (Pláče.) Proto mi tak moc věřil. Byli jsme spolu vychováni. Podezřívavě se na mě dívá. I přes značné pochybnosti nechce tomu uvěřit.“

Zeptala jsem se Anny, co cítí.

„Nikdy jsem ho neměla zradit. Věřil mi“ – odpověděla s hlasitým pláčem.

Pokračovala v regresi a popisovala, jak se o ni staral a chránil ji – zaplavoval ji svou oddaností. Po požáru se chtěla přestěhovat do jiného města, ale on jí to odmítl dovolit. O něco později se s ním střetla, když vycházeli v neděli z kostela, a řekla mu, že definitivně odchází. Pohádal se s ní kvůli tomu. Stála si na svém. Bill se začal chovat nesmyslně, začal „šfílet“, a nakonec ji napadnul. Znovu prožila svoji smrt a dodala, že si uvědomila, když ji bil, že nechce žít. Unikla svoji vině a z pastí, v níž se cítila být – vyklouzla z těla.

Když jsme končily sezení, Anna poznamenala: „Ráda bych věděla, proč jsem to nepřečkala, místo toho jsem přišla k vám pro pomoc. Bill teď na tři měsíce odjíždí založit novou prodejní kancelář v Japonsku – a jede už za čtrnáct dní! Kdybych byla počkala, nic z toho by se nebylo přihodilo, protože tlak by zmizel.“

„Anno, došla jsem k závěru, že každý hledáme pomoc pro nás v nejpříhodnější době. *Náhody neexistují!* Kdybyste byla počkala, čtyři ztracené duše by byly stále uvězněné v pozemské rovině a vy s Billem byste se nesmířili, což je možná jeden ze smyslů vašeho života. Duchovně jste se vyléčila a pomohla jste i jemu. Možná, že vysoce vyspělé bytosti, vaši průvodci, vás inspirovali k tomu, abyste si vytvořila šanci osvobodit se nejen od posedlosti, ale taktéž i od negativních vzpomínek z minulosti.“

Zdálo se, že problém je vyřešený, a dohodly jsme se, že toto je naše poslední setkání, pokud se nevyskytne něco jiného.

9. Případ Petra

Toto je jeden z nejvíce fascinujících případů z mé praxe v oblasti posedlosti, možná i proto, že nebylo možné jej snadno a rychle rozřešit. V důsledku toho ukazuje tento případ v plném rozsahu složité vlivy osobností přivtělených duchů a problémy osobnosti posedlého pacienta. Kromě toho je případ Petra zvláště zajímavý už samotným počtem, odolností a různorodostí duchů, kteří si u něj našli dočasně přibýtek.

Poprvé jsem se s Petrem setkala, když přišel ke mně do ordinace na podzim roku 1983, poté, kdy ho mě doporučil jeho přítel, který vědělo mé práci. Doufal v nějaké psychologické rady – s možností prozkoumat minulý život – jako způsob řešení jeho mnoha osobních problémů.

Petr byl vysoký, svalnatý pětáctičátník s knírkem, černými havraními vlasy a tmavýma očima. Okamžitě na mě zapůsobil jako osoba trpící sklíčeností, strachem a pocity viny. Šířil kolem sebe ovzduší chyceného zvířete, jeho oči úzkostně těkaly po místnosti a vyhýbaly se mému pohledu.

Když jsem si během několika prvních sezení poslechla podrobnosti o Petrově životě, bylo mi jasné, že je ve všech směrech chaotický.

Petr se jako počítačový analytik rychle vyšplhal po žebříčku hierarchie na místo vice-presidenta. Přes tento překotný úspěch jeho citové a osobnostní problémy podkopávaly jeho sebevědomí a ohrožovaly jeho kariéru. Popsal se jako „uzlíček nervů“. Zvláště na poradách byl nervózní a ustrašený. To pro něj znamenalo problém, protože musel pořádat pravidelné instruktáže pro vedoucí pracovníky svého podniku i jiných společnosti.

Mluvil o tom, že trpí krutými záchvaty nervozity před schůzemi, a jednou – ve slepé panice – dokonce vyběhnul z místnosti plné vedoucích pracovníků. Popsal ještě několik dalších záchvatů nervozity, které utrpěl, když ve špičce řídil v San Francisku, a kdy musel prakticky zajet ke kraji, protože se bál, že omdlí. Při těchto záchvatech se projevovala celá řada fyzických příznaků, od bušení srdce a pocení až po nevolnost a závratě.

Petr mluvil o mnoha případech, kdy zmanipuloval svůj program tak, aby se vyhnul obávaným schůzím, přičemž celou dobu věděl, že se sám ochuzuje o další postup a že nespĺňuje svoje povinnosti vůči zaměstnavatelům. Ovšem jindy vystupoval naprosto dokonale na důležitých schůzích, kdy promlouval a choval se zcela sebejistě a vyrovnaně. Když jsem se zeptala, co je příčinou těchto výkyvů, byl naprosto v rozpacích.

Jiný problém ho však sužoval ještě hlouběji. Zvyšovala se jeho neschopnost soustředit se a zapamatovat si podrobnosti, a prohlašoval, že paměť mu slouží jen na padesát procent. V hovorech často ztrácel nit řeči a nedokázal myslet na práci nebo na čtení déle než pět minut v jednom kuse. A aby to nebylo tak jednoduché, častokrát si večer nedokázal vybavit celé části uplynulého dne; celé hodiny jako by měl vymazané. Dokázal si je připomenout jedině, když se podíval do diáře, nebo když se zeptal spolupracovníků, co v tu dobu dělali.

Protože se jeho strach z neúspěchu zvyšoval, začal Petr oddalovat svoje úkoly v práci a byl přesvědčen, že se z toho zblázní, jestli to takhle půjde dál.

Aby se jeho dilema ještě zvětšilo, měl chronické potíže ve vztahu k ženám. Byl potřetí ženatý a manželství se mu rychle rozpadalo. Jeho žena Betty ho už sexuálně nepřitahovala, i když prohlašoval, že je fyzicky krásná. Děsil se toho, že by mohl být latentní homosexuál. Zároveň na Betty fanaticky žárlil, a hnusil se mu zájem, který o ni projevovali muži, když chodili na večírky. Často jí obviňoval, že flirtuje, a to někdy vyústilo v odporné, skoro fyzické střety. Po nich ho zaplavoval pocit viny a výčitek svědomí.

Když se se mnou Petr více sblížil, připustil, že mu dělá starosti jeho pití. Po celé roky bylo těžké pijáctví hlavní součástí jeho života. Pil skoro každý den a považoval pití za jedinou skutečnou úlevu od svého strachu a úzkosti.

Přestože Petr vyrůstal v rodině z vyšší střední vrstvy, s tatínkem bankéřem, dával přednost popíjení mezi dělníky v drsnějším prostředí. Když pil, jeho obvykle příjemné vystupování se změnilo v nevrle. Stával se extrémně sarkastickým a často vyvolával hospodské potyčky.

Vzhledem k tomu, co jsem se dozvěděla o vztahu pití a vniknutí duchů, narůstalo moje podezření na možnost posedlosti jako příčiny jeho problémů. Také jsem si povšimla podivné podvojnosti, která se vinula většinou problematických zážitků v Petrově životě. Miloval svoji ženu, která ho ale nepřitahovala, a choval se k ní ošklivě. Byl vroucí a milující, a přesto mival strašné nálady a příležitostně si vybil hněv na nevinných domácích zvířatech, spoluhláčích, přátelích a milenkách. Pro svoji práci byl vysoce způsobilý, přesto trpěl pocity, že je hloupý a k ničemu.

Kromě těchto osobnostních známek a příznaků měl Petr několik prožitků, které vypadaly jako silné náznaky podporující hypotézu posedlosti. Zjistila jsem, že vysoce citliví lidé jsou obzvláště náchylní k posednutí, a Petr měl jako dítě několik senzibilních prožitků. V první třídě předpověděl napadení psem, ke kterému skutečně po několika dnech došlo. Po mnoha letech měl zlou předtuchu sebevraždy jeho oblíbené tetičky.

Petr připustil, že má občas pocit, jako by ho ovládaly dvě různé osobnosti, jedna laskavá a druhá zlá. Od dětství trpěl opakovanými nočními můrami, kdy se mu zdálo, že na něj zírá čarodějný zlý muž.

Vzpomněl si, že během své sportovní kariéry – kdykoliv měl možnost dosáhnout velkého úspěchu – se zranil. Vážně si poranil koleno, když reprezentoval univerzitní fotbalové družstvo. Na střední škole mu zranění ramenních vazů zabránilo v účasti na státním mistrovství v zápasení.

Často, když s někým mluvil, měl pocit, jako kdyby jím promlouvala nějaká jiná bytost. Někdy měl dokonce pocit, že on sám vůbec neobývá svoje vlastní tělo, ale jako kdyby vystoupil dozadu a doleva od hlavy na vzdálenost třicet centimetrů.

Tento pocit mi okamžitě připomenul podobné výpovědi ostatních pacientů, u nichž se na konec ukázalo, že trpí posedlostí.

Během našeho třetího sezení jsem navrhla, abychom prostřednictvím hypnózy zkontrolovali, zda se u něj nevyskytují přivtělené bytosti. Zdálo se, že Petra tato vyhlídka zneklidnila, i když jsem pečlivě vysvětlila pojem posedlosti duchy i to, jak důležité může být osvobození. Váhavě svolil, že to zkusíme.

Ukázalo se, že je výtečným hypnotickým subjektem. Rychle a snadno se ponořil do hypnózy a přijal můj systém prstové komunikace. Zkouška prstovým signálem okamžitě prokázala, že je s ním mnoho duchů – šest nebo více – a když jsem se zeptala, zda je s ním některý z nich už od dětství, zvedl se prst, který značil „ano“.

Provedla jsem jednoduché osvobození, po kterém prsty naznačovaly, že zůstávají ještě nejméně tři bytosti. Potom jsem ho požádala, aby mě nechal mluvit se zbývajícími bytostmi a postupovala jsem jako obvykle:

„Proč zneužíváte života tohoto muže a způsobujete mu problémy, když víte, že jste prošli změnou, která se nazývá ‚smrt‘ a měli byste postupovat ve svém vlastním životě ducha?“ – ptala jsem se.

Přišly dvě různé odpovědi, zcela odlišného tónu. Jedna z nich se podobala tomu, co jsem mnohokrát slyšela od přivtělených bytostí:

„Bojím se“ – zašeptal rozechvělý hlas. „Nevím, co se se mnou stane.“

„Nechci odejít.“

Ale druhá odpověď mě překvapila stručným, ostrým sarkasmem:

„Co má bejt!“ Najednou jsem si jasně uvědomovala, že tady se pro nás s Petrem otevírá cesta.

Na chvíli jsem se odmlčela a potom jsem postupovala podle běžného procesu osvobodování, a znovu jsem podrobně vysvětlovala povahu duchovního prožitku, poučení a uzdravení, k němuž by došlo ve sféře duchů; potom jsem přivolávala duchy blízkých přátel nebo příbuzných, aby nám pomohli.

Než jsem Petra probrala z hypnotického transu, ještě jsem prostřednictvím prstů rychle zkontrolovala přítomnost bytostí. Signál byl negativní; podle jeho podvědomé mysli se v jeho

těle ani v auře už žádní duchové nevyskytovali.

Jakmile se Petr probрал z transu, prohlásil, že se cítí uvolněný a svěží. Poznamenal, že vzdáleně pociťoval, jak je jedna z bytostí silná. Odcházel ode mě ve velice optimistickém rozpoložení.

Na počátku našeho dalšího sezení, asi za týden, Petr prohlašoval, že se cítí mnohem lépe. Ještě stále trpěl úzkostí, ale už ne tak akutně, a také to vypadalo, že jeho vztah s manželkou se poněkud zlepšil.

Byl zklamaný, když jsem navrhla, abychom ještě jednou zkontrolovali duchy. Vysvětlila jsem, že bytosti při prvním pokusu často jen zdánlivě odejdou, a že někdy jiné bytosti „vystupují z úkrytu“ jenom postupně.

Petr se rychle dostal do transu a, jak jsem předpokládala, prstové signály indikovaly přítomnost dalších bytostí.

Tentokrát jsem se rychle spojila s jednou, která se zřetelně představila jako Joseph Biddle. Naprosto přesně věděl, proč je s Petrem: „Nenávidím ho a zaplatí mi za to, co mi udělal.“

„Ublížíte tím i sobě“ – oponovala jsem.

„To je mi fuk. Stojí za to, dokud se trápí.“

Požádala jsem Josepha, aby se vrátil do doby svojí smrti.

Vypovídal, že je sám v kansaské nemocnici. Když zemřel, byl rozzlobený. Vysvitlo, že se oženil s mladší ženou, která mu porodila dítě, ale potom od něj s dítětem utekla. Bolest z tohoto zážitku si s sebou nesl po zbytek života a k dětem pociťoval zvláštní zášť.

Požádala jsem Josepha, aby se přesunul do doby, kdy jeho duch opustil jeho tělo. Mluvil o tom, jak vidí svoji zpusťšenou mrtvolu ležet na lůžku. Chvilí u ní zůstal, a potom se potuloval nemocničními chodbami.

„Vidím malé dítě, novorozence. Myslím si, že je to třeba moje dítě. A vím, že to dítě můžu donutit, aby mi zaplatilo, že mě opustilo. Přidám se k němu. Od té doby jsem stále s ním.“

Okamžitě mi bylo jasné, že se jedná o velice důležitou bytost v Petrově životě a že by mohla vysvětlit Petrovy občasné záchvaty vzteku a krutosti.

Trpělivě jsem Josephovi vysvětlila ohrožení jeho vlastního duchovního postavení: jak prostě zvyšuje svoji vlastní bídu a ještě k tomu způsobuje bídu živé lidské bytosti, která nemá s jeho problémy nic společného. Vyzvala jsem přátelské duchy, aby ho pomohli vést. Joseph brzy uviděl svoji sestru a odešel s ní.

Než jsem Petra probrala z hypnózy, dokázala jsem se spojit ještě s jedním duchem. Na rozdíl od Josepha Biddlea tento nevěděl, kým byl, ani co dělá s Petrem – ve skutečnosti byl zmatený a téměř apatický.

„Pohni, jdem se napít,“ opakovala tato bytost žoviálně neustále dokola. „Jdem dolů k Rockymu a trochu si užijem.“

Dozvěděla jsem se, že v minulém životě býval řidičem těžkých strojů, který se rád podíval do lahve. Pobýval s Petrem zřejmě od jeho útlého dětství. Poslední, na co si ze svého života vzpomínal, bylo to, že řídil pásový traktor na staveništi.

Nemusela jsem ho příliš vyzývat, aby odešel.

Když se Petr probрал z hypnózy, projednali jsme nejnovější zjištění. Měl silný pocit, že Joseph Biddle výrazně ovlivňoval jeho život. Vzpomněl si na svoje představy nepřátelského starého muže, který se mu v dětství zjevoval ve snech. S traktoristou už si tak jistý nebyl. Shodli jsme se, že tato bytost by mohla být příčinou jeho pití i příčinou fascinace drsným dělnickým stylem. Petr odcházel z tohoto sezení s nadějí a nadšením.

Ovšem při dalším sezení, když Petr upadl do transu, se okamžitě vynořil traktorista.

„Pořád jste ještě tady. Jak se jmenujete?“ – zeptala jsem se. „Myslím že Lou.“

„Ale proč jste pořád s Petrem?“

„Nechává mě pít. Někdy je s ním legrace a taky ho můžu donutit, aby šel zrovna do takový hospody, kde se líbí mě.“

„Do jaké hospody?“

„No to víte, hospody, kde se slejzaj pořádný chlapi, co uměj chlastat – žádný naškrobený kancelářský myši.“

„Jste s Petrem už dlouho, že?“ „Jo, asi jo.“

„Ale víte, že musíte odejít, ne?“

„Proč?“

Vysvětlila jsem mu situaci, jelikož byl zřejmě naprosto dezorientovaný a myslel si, že je pořád naživu a ve svém vlastním těle. Jako obvykle jsem ho zavedla do okamžiku smrti v jeho posledním životě. Popsal nehodu, kdy na něj najel traktor.

„Byl jste v té nehodě zabit.“ „Vážně?“ – zeptal se nevěřičně. „Co se stalo potom?“

„Viděl jsem malýho kluka, jak si hraje na dvorku. Vypadal docela milej a přátelskej. A já se cejtíl vopuštěnej a ztracenej. Tak jsem šel k němu.“

Konečně Lou pochopil, co se ve skutečnosti stalo. Řekl, že je mu líto, jak Petrovi ublížil a zeptal se, jak může postupovat dál. Poradila jsem mu, aby se kolem sebe rozhlédl, zda nevidí někoho známého. Uviděl svoji ženu, o níž se domníval, že zemřela s tím, že ho nenáviděla kvůli pití. Uvědomil si však, že mu odpustila a šťastně s ní odešel. Tentokrát mi připadalo, že odešel nadobro.

Doufala jsem, že jsme se dostali ke kořenům Petrových problémů a také jsem to Petrovi řekla.

Pousmál se. „Taky doufám“ – řekl, „ale když jsem tentokrát vystupoval z hypnózy, stalo se něco zvláštního. Něco ve mě, nějaká má část, jako by se uvnitř smála. Nedokážu určit, jestli to byla jenom moje představivost, nebo co vlastně. Ale jako by mi to říkalo: ‚Zase jsem vás napálil, ještě jste nezjistili, že tu jsem‘.“

Petr odešel s pochybami, jestli mu tenhle postup vůbec někdy pomůže. Když odešel, napadlo mě, jestli vydrží u léčby tak dlouho, jak je nutné k vyléčení, které je možné.

Při dalším sezení se usmíval, když mi vyprávěl, o co lépe se cítil tento týden – hlavně proto, že prakticky nepociťoval touhu napít se. Ovšem zamračeně se svěřil, že nedostatek sexuální touhy po jeho ženě skutečně zatěžuje jejich manželství. Okamžitě jsem navrhla hypnózu a po tolika pokusech se Petr rychle dostal do hlubokého transu.

Když jsem se poprvé zeptala, zda jsou tu přítomni nějakí duchové, prst mi signalizoval „ne“, ale když jsem se zeptala, zda se tu nějakí skrývají, přišla odpověď „ano“.

„Mohu s vámi mluvit?“ zeptala jsem se.

„Ona není připravena s vámi mluvit, bohužel,“ odpověděl Petr monotónním ospalým hlasem.

„Tak mě o ní povězte.“

„Je blondýnka, hezká, ale plachá a tichá. Je velice osamělá.“

Neví, proč je tak nešťastná; myslela si, že se jí to se mnou bude líbit, ale nerada leze do postele s mojí ženou. Nenávidí to!“

„Víte, jak dlouho už s vámi je?“ „Myslím, že ne.“

„Třeba promluví se mnou.“

Petr byl zticha a já jsem vyčkávala. Po chvíli jsem se zeptala:

„Je ta žena, která je s Petrem, ochotná se mnou promluvit?“

„Ano, jsem tady“ – ozval se Petrův hlas, ale tišeji, váhavěji, skoro žensky.

„Jak se jmenujete?“

„Laurie. Ale proč jsem tady?“ „To se pokusíme zjistit, Laurie.“

Opatrnými otázkami se mi podařilo zjistit, že tato bytost se setkala s Petrem před pěti lety na večírku, nedlouho předtím, kdy se seznámil se svou nynější manželkou.

Okamžitě ji začal přitahovat svojí dominantní agresivní povahou.

Pamatovala se, že na večírek přišel zavěšený do dvou dívek. Později se donutila, aby k němu přišla a představila se. Potom si asi půl hodiny povídali.

Zemřela při autonehodě na cestě domů z onoho večírku. Opatrně jsem Laurie vysvětlila, že svým bytem s Petrem zdržuje svůj vlastní vývoj – a jemu nepředstavitelně škodí.

Prohlásila: „To mě nenapadlo. Omlouvám se.“ „Tak, musíte jít. Bude to pro vás oba daleko lepší.“

„Ale já nemůžu odejít. Kam bych šla? Jsem tak opuštěná.“ Chtěla jsem ji ještě dále přesvědčovat, když Petr řekl: „Ona nepůjde. Nechce slyšet, co jí budete říkat. Už vás nebude poslouchat. „

Ještě chvíli jsem se s ní pokoušela domluvit, ale bezvýsledně. Když se ovšem Petr probral z hypnózy, vzpomněl si, že se s Laurií setkali. Udivilo ho, že tak krátké setkání mohlo vést k tomu, že ho posedla. Ale připomněl si, že brzo poté, kdy se s Laurií setkal, jeho přístup k ženám se začal postupně a nenápadně měnit.

Teď před námi stál problém, jak Laurii pohnout k tomu, aby odešla. Petr opět prohlásil, že když se probíral z transu, pocítil opět přítomnost silné zlé osobnosti, která se nám vysmívala.

Během příštích týdnů nebyla naše sezení ničím pozoruhodná.

Při několika příležitostech jsme se pokusili vyvolat bytosti, ale bez úspěchu. Petr neměl žádný průvodní pocit cizí přítomnosti – ani v hypnóze, ani v každodenním životě.

Jeho sexuální život s manželkou se zlepšil. V práci mu všechno klapalo a nadále neměl chuť pít.

Během těchto sezení rozebíral svoje vnitřní pocity nicoty, viny a nejistoty. Ale obecně se mu začínalo tak dařit, že jsem nabývala jistoty, že už není přibýtkem jiných duchů. Třeba odešli spontánně sami od sebe. Měla jsem pocit, že jeho zbývající problémy lze zvládnout běžnými nástroji psychoterapie a tak jsem se začala zabývat jeho vztahy k matce a otcovi v dětství.

Při každém sezení jsme ovšem zařazovali krátkou hypnózu, kdy jsem doufala navázat kontakt s Laurií a zjistit, zda jsou přítomny i jiné bytosti.

Potom se nečekaně při jednom prosincovém sezení ledy prolomily. V prvních minutách hypnotického transu se náhle pozměnil tón Petrova hlasu. „Pořád nevíš, že tu jsem, co?“ – zaraďoval se hlas.

Byl to tentýž výsměšný hlas, který jsem slyšela před několika měsíci.

„Jak dlouho jste s Petrem?“ zeptala jsem se v naději, že odpoví. „Dost dlouho, abych ho poznal – přes čtyři roky.“

„Proč s ním zůstáváte tak dlouho, když víte, že tím jenom zraňujete jeho i sebe? V posledních měsících jste měl spoustu možností odejít.“

„Neměli by mě rádi. Udělal jsem spoustu zlejších věcí. Kdybych tam šel, musel bych se změnit.“

„Vy se ale musíte skutečně změnit. Tady zůstat nemůžete.“

Podívejte se kolem sebe. Možná je tu někdo, koho jste kdysi znal a kdo vás přišel doprovodit. Vidíte Světlo?“

„Viděl jsem Světlo mockrát a u něj matku. Ale vždycky od něj uteču. Nechci jí přijít na oči – a taky se bojím, co by mi udělali.“

„Neudělali by nic, co by vás ranilo.“ „To nevím.“

Uvědomila jsem si, že tímto postupem se nedostanu nikam, ale povzbudilo mě, že jsem alespoň začala hovořit s touto vzpurnou bytostí. Požádala jsem ho, aby se vrátil zpět do období svého pozemského života. Řekl, že na přelomu století žil se svou matkou v San Francisku.

„Jmenuju se David“ – řekl. „Nepamatuju se, čím jsem se živil, ale vím, že jsem praktikoval černou magii a že jsem tím získal velkou moc. Byl jsem vůdcem skupiny, která uctívala Satana. Moje matka o tom nikdy nevěděla. Ale kdyby se to dozvěděla, navzdýcky by mě nenáviděla, zmařil jsem spoustu životů.“

„S tím vším vám mohou později ve světě duchů pomoci“ odpověděla jsem. „A je čas přestat mařit další životy. Posuňte se v čase. Upamatujte se na vlastní smrt.“

„Země se otřásá – zemětřesení! Něco mi zrovna spadlo na hlavu, kus budovy. Drtí mě padající cihly! Vidím svoje neživé tělo, a chci se do něj vrátit. Zbavili mě dalšího života. (Dlouhá pauza.)

Spatřil jsem Světlo, které jsem od té doby viděl ještě mnohokrát, a slyšel jsem hlasy lidí,

kteří pro mě přišli. Ale bál jsem se a obrátil jsem se k nim zády.

Další, co si pamatuju, je, že jsem byl s člověkem, který dělal metaře. Přidal jsem se k němu, abych zůstal naživu, i když to nebyla zrovna moc dobrá volba – a byla to úděsná práce. Ten člověk zemřel přirozenou smrtí – předčasně.

Potom jsem se ještě přivtělil k mnoha, mnoha lidem. Zjistil jsem, že se k nim můžu připojit, jak chci, a odcházet, jak chci. Bylo to zajímavé. Když jsem se začal nudit nebo byl v depresi, mohl jsem prostě odejít a najít si někoho dalšího, ke komu jsem se přidal.

Většinu těch lidí jsem ničil. Dal jsem jim určitou moc, někteří se začali zajímat o okultismus, ale všichni upadali do deprese, a to už jsem s nimi nechtěl moc dlouho být.“

„Jak jste se připojil k Petrovi?“ – zeptala jsem se.

„Popíjel v baru v San Francisku. Byl tam s nějakými přáteli, ale byl ponořený do sebe a nešťastný. Poznal jsem, že je slabý a že bude snadné se k němu připojit. Satana v té době už znal.“

Když jsme s Petrem probírali, co odhalila hypnóza, zahanbeně znenadání sklonil hlavu a řekl mi, že jako dospívající mladík ho zaujal okultismus a přečetl si několik knih o satanských rituálech. Pověděl mi, že celá léta míval na skříňce malovanou sádrovou sošku Satana s pařáty místo nohou a s vousem. Několikrát mu ta figurína citově vadila, ale nedokázal se přinutit, aby ji vyhodil.

Při dalším sezení jsem Petra v hypnóze posunula do jednoho z jeho minulých životů, a odhalili jsme, že skutečně býval aktivním vyznavačem Satana. To samozřejmě pomáhalo vysvětlit Petrovu přitažlivost pro Davida.

Během následujícího sezení jsem se dokázala spojit s Davidem téměř okamžitě a zeptala jsem se ho: „Chcete zůstat v tomhle nekonečném cyklu, cítit se mizerně a působit utrpení ostatním, když víte, že existuje způsob, jak to zarazit?“

„Pořád se bojím“ – odpověděl odmítavě.

Zdůraznila jsem, že tu není nic, čeho by se musel bát; každá změna bude změnou ke štěstí a radosti.

„Ale oni mě nenávidí!“

„Všechna ta nenávisť a hanba je na vaší straně – všechno je to ve vás. Vaše matka vás miluje. Rozhlédněte se kolem sebe, možná, že tu teď je.“

Sekundy míjely. „Ano, tady je. Chce, abych šel s ní a odpouští mi. Půjdu. Sbohem.“

S tím ona mučená bytost – David – odešla.

Oba jsme s Petrem byli na konci tohoto sezení optimističtí.

Složili jsme dohromady kousky hádanky a Petr si dokázal spojit období, kdy se k němu David připojil, s obdobím výrazně zesílených pocitů nejistoty a sebeoblivnosti.

Během příštích několika týdnů Petrova sebejistota nadále narůstala. Pocítil obnovenou důvěru v sebe sama a zjistil, že v práci je schopen chodit na schůze a pracovat s kolegy jen s minimální úzkostí. Jeho vztah s manželkou se vylepšoval a paměť byla mnohem lepší.

V průběhu našich sezení jsme i nadále používali hypnózu jako kontrolu případné přítomnosti bytostí. Prstové signály ovšem opakovaně ukazovaly, že tu žádné nejsou, takže jsem zbytek času, kdy byl Petr v hypnóze, využívala k tomu, abych mu dávala pozitivní sugesce zlepšující jeho sebedůvěru.

Ke konci ledna dorazil Petr na sezení nervózní a nejistý. Byl na pokraji chorobné úzkosti, která začala těsně předtím, než vyjel z domova ke mě. Když přijížděl k budově, kde mám ordinaci, strach v něm narůstal a téměř rozeznal hlas uvnitř sebe, který žadonil, aby obrátil auto a vrátil se domů. Během krátké jízdy měl najednou plný nos, jako kdyby chytil pořádnou rýmu. Musel sebrat veškerou vůli, aby vstoupil do ordinace a aby tu zůstal.

Okamžitě jsem Petra uvedla do transu, protože jsem si myslela, že se k Petrovi mohl zase přidat nějaký nohsled. Prstové signály ukázaly, že je tu skutečně přítomna mužská bytost a že potřebuje pomoc. Ale místo Davida se objevil lehkomyšlný duch jménem Eddie Vineburg,

milující zábavu, který oznámil, že je mu dvacet sedm a připojil se k Petrovi při baru v Sacramentu v roce 1978.

Nejprve Eddie odmítal připustit, že je mrtvý. Když jsem se ho zeptala, jaké to bylo, když se mu říkalo „Petr“, rozmarně odpověděl:

„Jsem rockovej zpěvák a lidi mi můžou říkat jak chtěj, dokud poslouchaj moji muziku a zaplatěj si za to.“ Taky neopomněl poznamenat, že si myslí, že jsem „sexy“ a že by si se mnou klidně dal rande.

Ukázalo se, že býval podřadným zpěvákem, který hrával v halách a po malých klubech v okolí Sacramenta. Uhořel v autě při nehodě v roce 1978, bezprostředně předtím, než se připojil k Petrovi. Uvázl v autě, a poslední, na co si v životě vzpomínal, bylo, jak se nadechl hustého štiplavého kouře, který mu spálil nos a hrdlo.

Po nehodě zůstal na místě a zíral na svoje mrtvé tělo. Ale šok z toho, jak zdravotníci odvážejí jeho zuhelnatělé ostatky v sanitce, ho donutil přesunout se jinam.

„Cítil jsem se hrozně opuštěnej a ztracenej a tak jsem zamířil do baru, kde jsem popíjel před nehodou. Ale nikdo se se mnou nechtěl bavit, a dokonce se po mně ani nepodívala jediná ženská. Cejtil jsem se jak nějaký pohádkovej duch!“

Když poprvé uviděl sedět Petra u baru, napadlo Eddieho, že vypadá jako „tutovej ňouma“, protože byl tak tichý a stažený do sebe. Ale také vycítil, že se k němu bude moci snadno připojit. Z opuštěnosti to udělal.

Zeptala jsem se Eddieho, jestli je hotov se přesunout, a Eddie odpověděl, že je. Když jsem se ho zeptala, jestli vidí někoho, kdo ho přišel doprovodit, poznal svou tetu Sylvii – a potom s ní odešel.

Když se Petr probíral z transu, cítil se dobře, a veškeré stopy propukajícího záchvatu úzkostí se vytratily. Překvapivě zmizel i pocit ucpaného nosu. Petr si vzpomněl, že v roce 1978 prodělal malou změnu osobnosti, kdy se najednou začal zajímat o kapely a živý zpěv, což ho nikdy předtím nebavilo. Také se z něho stal docela sukničkář a objevil v sobě skrytý talent, jak „balit ženské“ a jak je rychle dostat do postele.

Při našem dalším sezení o čtyři dny později Petr uvedl, že v práci jde vše hladce a že jeho sebedůvěra je vysoká. Ovšem jeho sexuální problémy s manželkou se znovu divoce vynořily na povrch. Zjistil, že o ni sexuálně nemá absolutně žádný zájem – dokonce se mu hnusilo pomyslení na to, že by se s manželkou miloval. Kdykoliv se ho dotkla, rozrušil se. A stěžoval si, že i ve spánku ji odstrkuje.

Jakmile se Petr ponořil do hypnózy, prstové signály ukázaly, jak jsem předpokládala, že je s Petrem ženská bytost. Ukázalo se, že je to Laurie, ona dívka, která zemřela při autonehodě.

„Proč jste pořád ještě s Petrem?“

„Cítím se jako v pasti a bojím se. Nevím, kam mám jít. Teď je to tu pusté, protože všichni odešli. Ale já nesnesu, aby se miloval s Betty.“

„Jste teď připravena odejít?“ „Ano.“

„Rozhlédněte se kolem sebe. Vidíte tu někoho, kdo pro vás přišel? Tamhle je někdo.“

„Je to stará žena, kamarádka mojí maminky. Je to ... rodila děti.“

„Porodní bába?“

„Jo,“

„Co vám říká?“

„Říká mi: ‚Pojď, děvče, je čas, abychom teď šly. Už nebuď smutná. Je čas začít nový den. Já s ní teď půjdu.‘“

Jelikož Petrovy prstové signály ukazovaly, že už s ním jiní duchové nejsou, vyvedla jsem ho z transu.

Poznamenal, že prožil Lauriinou bezbřehou radost, když konečně odešla. Dodal, že se cítila opuštěná všemi duchy, kteří odešli. Byli pro ni jedinou společností, kterou měla.

Petrovi se velice ulevilo, jako kdyby se zbavil těžkého břemene.

Věřil, že je konečně svobodný. Ale v tu dobu jsem se už naučila uplatňovat u něj přístup

„počkejme a uvidíme“.

Během několika následujících sezení po odchodu Laurie Petr uváděl, že se jeho sexuální vztahy s Betty stále zlepšují. Jeho sebejistota a výkonnost v práci zůstaly nezlomné. A jeho problém s alkoholismem zmizel. Byl čas, abychom ukončili léčbu. Její cíle jsme splnili.

Petrův zamotaný případ ukazuje složitost vztahů mezi živým člověkem a duchy připoutanými k zemi. Jeho vlastní minulý život satanisty v něm hluboko zasel pocit viny, což zvýšilo jeho náchylnost k posednutí. Každá nastupující parazitická bytost, počínaje zahořklým Josephem Biddlem, ho zkrátka více oslabovala a zvyšovala jeho náchylnost. Skutečnost, že v pěti letech se k němu připojil duch alkoholika Lou, celou situaci ještě zhoršila, protože později – svým pitím – Petr postupně otevíral svoji auru dalším přivtělencům.

Stal se kořistí vysoce problematických duchů. Stravovala ho hořkost, strach a sebenávist. Když se posedlost zesilovala a narůstaly jeho potíže, byl stále méně schopný vypořádat se se životem – po stránce profesionální i osobní. Nakonec mohli přivtělení duchové působit podle svých osobností přímo prostřednictvím Petrova chování, zatímco jeho vlastní osobnost byla postupně potlačována a odsouvána stranou.

Cesta zpět k duchovnímu a psychickému zdraví byla pro Petra obtížná a trnitá. Začala vystěhováním jediného ducha. S každým dalším osvobozením se Petrův duch zesiloval a lépe definoval. Regrese do života satanisty mu pomohla zbavit se hluboce zakořeněné sebenávisti a podvědomého stavu umožňujícího posedlost.

Když se Petr konečně osvobodil od všech přivtělených duchů, stal se skutečně sám sebou a hodně pokročil na své duchovní cestě.

10. Případ Barbary

„Bojuju s nadváhou už šestnáct let. Od té doby, kdy jsem měla totální hysterektomii, jsem nedokázala netloustnout. Zkusila jsem všechno. Hodně často jsem nevydržela. Teď mi došlo – už *žádné diety!*“ Barbara ke mě přišla jako k poslední naději.

Skutečně se zdálo, že vyzkoušela úplně všechno. První dietu zkusila u skupiny „Weight Watchers“ (Hlídači váhy) a trvalo jí osm měsíců, které byly k zešlívnutí, než shodila asi šest kilo. Na další dietu dohlížel lékař. Tato dieta sestávala z injekcí lidského gonadotropinu a pětiset kalorií potravy denně. Přibrala čtyři kila ani jednou nepodváděla. Potom vyhledala pomoc v místním dietetickém středisku, kde jí doporučili bílkovinný „půst“ – koktejly s vysokým obsahem bílkovin a žádnou tuhou stravu. Shodila přes třináct kilo. Po „špatném mejdanovém víkend“ se bála vrátit, protože si myslela, že dostane vyhubováno. Třináct kilo rychle znovu nabrala a k tomu nádavkem několik dalších. Potom se vrátila k „Weight Watchers“ a později přešla k jinému dietetickému středisku. Nic nepomohlo natrvalo.

Rozhodla se, že mi zavolá, ale hovor odkládala, dokud nebyla zcela zoufalá. Chronická deprese, kterou pociťovala ve spojitosti se svojí obezitou, se jí zmocňovala více a více, a tak se rozhodla učinit první krok.

Jako většina otýlých pacientů, i Barbara přišla, abych jí pomohla, když dosáhla vrcholu své tělesné hmotnosti – s nadváhou šestatřiceti kil. Kdesi hluboko v mysli věděla, že její terapie bude úkolem sebeanalýzy a že bude zřejmě bolestná.

Lidé se jen obtížně odhodlávají zvrátit obrannou taktiku mysli a hledět dovnitř. U každého příznaku existují traumata a skryté motivy. Lidská mysl vytváří složité překážky, aby zachovala rovnováhu, což je často nemožné – alespoň do určité míry.

Barbara byla živá, inteligentní, asi pětáctiřetiletá žena. Když jsem se jí ptala, jaké má zamětnání, zasmála se a odpověděla: „Já umím od všeho něco, ale nic pořádné!“ Byla dvacet tři let vdaná a měla dvě dospělé děti.

Už v prvních chvílích našeho úvodního sezení vyplynulo, že se jedná o citlivou, starostlivou a metafyzicky zaměřenou osobu. Barbara poznamenala, že se spontánně rozpomíná na život v čínském chrámu, kde byla mystikem. Ať tomu tak bylo či ne, naznačovalo mi to, že v tomto životě se vydala po duchovní cestě.

Jako dítě trpěla zánětem ledvin. Tři týdny byla hospitalizována a nepředpokládalo se, že přežije. Pamatuje si, jak lékaři říkali její matce, že zřejmě nepřežije do rána. I když byla velice nemocná, *věděla*, že nezemře.

Následkem nemoci byla samá kost a kůže. Bratr ji mučil tím, že přiváděl svoje kamarády, aby se podívali, jaká má Barbara žebra! Rodina dělala, co mohla, aby ji trochu vykrmila – avšak marně. Nedokázala zkrátka sníst celé jídlo. Jak sama poznamenala:

„Potýkala jsem se s váhou od toho zánětu ledvin v sedmi letech!“

Cítila jsem, že měla mnoho příležitostí, kdy mohlo u ní dojít k posednutí. Probrala jsem to s ní, a ona tu možnost přijala. Ještě navíc dodala, že kromě zánětu ledvin, porodů a hysterektomie jí ještě před dvaceti lety odstranili žlučník.

Sama potvrdila: „Cítím kolem sebe v noci duchy. Často pociťuji cosi vlevo ode mě. Už mě napadlo, zda je to ten chlapec, který bydlíval u nás v domě. Zabil se při surfování, těsně předtím než jsme se nastěhovali. Proto vlastně jeho rodiče dům prodali. Je v něm jedna ložnice, která byla myslím jeho. Skoro ho tam cítím.“

Jelikož mi reakce pacientů na pásek pro osvobození poskytují mnoho silných náznaků, které mi pomáhají diagnostikovat posedlost, nahrála jsem jí nyní také pásek.

Když jsem promlouvala k bytostem připoutaným k zemi, které mohly být přítomny, všimla jsem si mnoha změn ve výrazu Barbařina obličeje, od strachu až po blaženost. Když jsem končila, tělo i obličej se jí ztuhlne uvolnily. Předpokládala jsem, že alespoň jeden duch odešel.

„Viděla jsem, jak Ricky, Billy a Linda odcházejí. Zнала jsem se s nimi, když jsem žila na Východě. Vypadali moc šťastní, že odcházejí. Museli ve mně pobývat celé roky. Ricky zemřel,

když nám oběma bylo šest!“

Během našich dalších sezení uvolnila Barbara mnoho duchů, protože jsem s ní pokaždé prováděla osvobozování. Při jednom její prsty ukázaly, že jich u sebe měla třináct – mnoho z nich se k ní připojilo během její nemoci v dětství. Někteří z nich si neuvědomili, že jejich těla zemřela, jiní neviděli, že jim přišli naproti jejich bližní. Několikrát jsem je musela vyzvat, aby se podívali do zrcadla a přesvědčili se, že nejsou ve svém vlastním těle. Často bylo nezbytné posunout Barbaru zpět do chvíle, kdy se k ní připojili, aby si vyjasnili, kdo jsou a proč jim Barbara umožnila, aby se k ní přidali. Objevoval se pláč a chvění. Někteří byli tvrdohlaví.

Někdy byla jejich odolnost téměř udivující. Někteří skutečně bojovali! Barbara už už chtěla při mnohých příležitostech přestat, ale potom si jako zázrakem uvědomila, že *ona* přestat nechce.

Každý týden prohlašovala, že chvílemi má více energie a pozoruje i příznivé návyky v jídle. Hmotnost se jí začala snižovat i bez diety. Ale nebyla to jen klidná plavba. Byly tu i negativní okamžiky, kdy jako by z ní někdo vysával energii a kdy byla nevysvětlitelně unavená a ospalá. Také prožívala různé bolesti. Na povrch vystupovaly nejrůznější obavy – obavy, které potlačila už před roky. Měla pocit, že jsou s ní stále lidé a často cítila, jak odcházejí, když si doma přehrávala pásek.

Stručně se vyjádřila: „Cítila jsem se dobře – i strašně. Někdy jsem si připadala nezahojená. Měla jsem potřebu, aby mě někdo choval, kolébal a uklidňoval, a také jsem hodně plakala.“

Jeden duch, s nímž jsme pracovaly, se vrátil. Nepřešel do Světa.

Vzal Barbaru za slovo, že se může vrátit, když se mu to nebude líbit. Musely jsme ho pevně spojit s jeho bližními, a potom konečně odešel – už navždy.

Barbara experimentovala a přehrávala si pásek v místnosti, o níž se domnívala, že patřila mladíkovi, který se zabil. Zdálo se, že odešel, protože její reakce na tuto místnost se změnila a pokoj jí teď připadal světlejší. Ovšem nějak pocítovala, že její domov není ještě zcela očistěn. Proto jsem od té doby doporučovala jiným pacientům podobné metody – výsledky byly dobré.

Když Barbara přišla na sedmé sezení, viděla jsem, že se jí nedaří dobře. Vypadala deprimovaně a celé její tělo odráželo její náladu.

„Ztrácím kuráž. Můj život je plný špíny. Cítím se vážně bezmocně. V posledních týdnech jsem byla tolikrát tak deprimovaná, že musím sebrat všechny síly, abych se vzhopila. Mám pocit, že už nikdy nezhubnu – umřu takhle!“

„Pomýšlela jste na sebevraždu?“

„Ale ano! Bylo to vážně silné. *Já vím*, že to nejsem já. Já lpím na životě. Poprvé, když mě to udeřilo, mi bylo čtyřicet. Začala jsem být neuvěřitelně deprimovaná. Minulý týden jsem se cítila stejně. Dokonce se mi udělalo špatně, proto jsem také musela zrušit poslední schůzku. Nebylo mi špatně už dlouho – přinejmenším rok! Podařilo se mi to potlačit. Byla jsem vyčerpaná, třásla jsem se a potila. Prospala jsem celých čtyřiašedeset hodin. Všechno to souvisí s tou depresí.“

V hypnóze se ukázalo, prostřednictvím prstových signálů, že má Barbara u sebe bytost, která ji posedla, když bylo Barbaře dvacet let – před více než pětadvaceti roky. Když jsem se zeptala, zda je tato bytost mužského rodu, zvedl se prst „ano“ i prst „ne“. Dalšími otázkami jsem zjistila, že se jedná o ducha, který jako lesbička spáchal sebevraždu.

Když jsem provedla regresi do doby její smrti, Barbara vypověděla, že tato žena skočila dolů z mostu Golden Gate. Její oblíbený zračil obavy a Barbara řekla: „Vím, kdo to je – je to dcera jedné mojí kamarádky. Měla jsem ji moc ráda. Taková milá osůbka. Nedokážu si představit, proč byla *tak* nešťastná. Nejprve se mi nechtělo věřit, že spáchala sebevraždu. Těsně než to udělala, napsala dopis jednomu svému příteli, v němž mu oznamovala, že je homosexuální. Ani její psychiatr se s ní nemohl spojit.“

Potom jsem Barbaru požádala, aby si vzpomněla, kdy jí bytost posedla.

„Když jsem si nesla domů její obrázek. Ani nevím, proč jsem o něj její matku požádala.“

Po dlouhé chvíli připustila, že si nedokáže vybavit její jméno. Okamžitě se ozval jiný hlas, který tiše řekl: „Jean.“

Neztrácela jsem čas a mluvila jsem k ní, snažila jsem se ji upozornit na někoho, koho měla moc ráda a kdo pro ni přišel. Bez dalšího rozruchu odešla se svojí pratetou.

Barbara oznámila: „My jsme se spolu – praly.“ „Jak to myslíte?“

„Dívala jsem se do zrcadla, ale neviděla jsem skutečně sebe.“

Někdy jsem měla hrozně zvláštní pocit. *Nikdy jsem se neuvolnila!* Vždycky jsem balancovala na hraně. „Měla jsem strach z výšek. Když jsme v roce 1979 přešli pěšky most Golden Gate, děsila jsem se. Tak snadno jsem se mohla vyšplhat nahoru a skočit – znovu! Nebyla jsem se sebou spokojená. Silně jsem se ztotožnila s Jean.“

Po pauze s výrazem údivu Barbara prohlásila: „Jsou pořád tady a poslouchají, Jean i její prateta.“

Požádala jsem Barbaru, aby mluvila přímo na ni a vysvětlila, že může odejít do Světa a do světa duchů.

„Skoro jako kdybych tě pozvala, Jean. Závíděla jsem ti. Byla jsi přesně taková, jaká jsem si přála být já sama. Víím, že jsi uvnitř cítila spoustu bolesti. Cítila jsem se strašně, když jsi se zabila.“ Barbara k Jean dále promlouvala a nakonec ji přesvědčila, aby odešla do Světa, což očividně udělala.

„Nevěděla jsem, kdo vlastně jsem. Od její smrti jsem se cítila jinak než předtím. Byla se mnou jako velké břemeno po celé roky.“

Teď, když odešla, pocituji prázdnotu – jako kdyby mi vyoperovali zhoubný nádor. Něco odpadlo, jako kdybych dřív nosila krunýř, který mi teď sundali. Uvolnilo se ze mě mnoho napětí.

Mám zvláštní pocit – jako kdyby tam byla ještě nějaká osoba!

Je to ta druhá osoba, co byla s Jean. Je velice bílá a velice těžká. Je tak tlustá, je jako velká bublina. Brada jí spadá až na prsa. Má skoro oranžové vlasy. (Dlouhá pauza.) Jmenuje se Margaret. Od střední školy kamarádila s Jean. Byla na Jean závislá – milovala ji. Zabíla se ... možná proto, že jí Jean neopětovala lásku tak, jak chtěla fyzicky. Potom posedla Jean.“

Takže Jean byla v době své smrti posedlá! Kdo vlastně spáchal tu sebevraždu, Margaret nebo Jean? Možná i Jeanina homosexualita, s níž se sama nedokázala vyrovnat, ji vedla k sebevraždě. Anebo to byl projev oné bytosti? Hlavou se mi míhaly všechny tyto hypotézy, když jsem se ptala Barbary, jak se Margaret cítí.

„Ztracená a rozzlobená.“

Rozhodla jsem se, že bytost oslovím přímo. Chtěla jsem, aby uznala svou smrt, a tak se připravila na konečné osvobození. „Jak jste se zabíla?“

„Práškama – spolykala jsem aspiriny. (Pauza.) Není mi dobře.“

Hrozně mě bolí břicho. (Dlouhá pauza.) Jean taky polykala aspirin, než skočila z mostu. Chtěla jsem, aby žila. Nevěděla jsem, co mám dělat. Nemohla jsem s ní mluvit. Jenom jsem ... s ní byla. Nemůžu za to, že umřela! (Dlouhá pauza.) Byly jsme spolu – všechny tři dlouhou dobu.“

Požádala jsem ji, aby se podívala, zda neuvidí někoho blízkého, kdo ji má odvést do světa duchů.

„Nikdo tu není. Jean byla moje jediná kamarádka.“ „Někdo pro vás přece přišel. Rozhlédněte se kolem sebe.“ „Ne.“

Usoudila jsem, že pokračovat tímto způsobem by bylo marné.

Protože jsem věděla, že je tlustá, napadlo mě, že by jí možná šlo přesvědčit, aby odešla, kdyby cítila, že bude moci mít štíhlé tělo. Zeptala jsem se, zda by nechtěla mít vlastní tělo, které by bylo štíhlé a krásné – bez diety!

„To je hloupá otázka.“

Všimla jsem si širokého úsměvu, který se jí rozlil po obličejí zabralo to! Vyprávěla jsem jí o Světle a o tom, že až do něj vstoupí, bude mít dokonalé tělo.

„Myslím, že je to divný. Jak mi může světlo změnit tělo? A jak to víte?“

Poukázala jsem na to, že je zde učitel, který ji přišel pomoci, aby to pochopila. Také jsem naznačila, že jakmile vejde do Světla, bude bezpochyby s Jean.

„Jsou tu dva.“ „Co vám říkají?“

„Chtějí mi pomoci, tak jako před lety. Nevím, proč by mě vůbec někdo chtěl pomáhat, po tolika letech.“

Zeptala jsem se, co jí říkají učitelé.

„Chtějí mi pomoci.“ Pohlédla na stranu a zdálo se, že oslovuje neviditelné bytosti. „Co uděláte, abyste mi pomohli?“

Potom se obrátila zpátky na mě: „Slibují ... nevím, jestli bych měla někomu vůbec věřit. Chci jít za Jean ... chci jít tam, kde je ona.“ (Pláč.)

„Co na to říkají?“

„Můžu mě k ní odvést, protože obě potřebujeme stejnou pomoc. (Pauza.) Teď jdu ke Světlu. Je to jako jiskra, která se zvětšuje a zvětšuje ... je to tak jasné! Nemůžu vydržet s otevřenýma očima. Říkají, že ‚to je v pořádku‘. Mám husí kůži. Není to horké ... ale je to příjemné. Není to záhadné. Začínám se uvolňovat. Mám strašně lehké tělo! Necítím tělo. To není žádné tělo. Je to úplně jiné ... jako myšlenka ... přesto vidím. Je tu krása ... a barvy. Jsem tak lehká! (Pauza.) Mám takový pocit, jako kdybych vstoupila do chladné vody ... ale je to překrásné ... a to je jenom začátek. (Dlouhá pauza.) Nemůžu jít dál. Je tu doba přizpůsobení.“ (Pauza.)

„Mám pro vás vzkaz. Totiž, že tady není strach. Není se tu čeho bát! (Dlouhá pauza.) Už nemůžu přes Barbaru moc dlouho mluvit. Neospívá jí to – jak mi řekli. Člověk by tohle měl dělat jenom chvíli. Barbara teď necítí svoje tělo. (Pauza.) Práce, kterou děláte, je moc dobrá.“

Měla jsem pocit, že raději Barbaru přivedu zpět, aby mohla ovládat svoje tělo. Obávala jsem se, že je z něj venku. Chtěla jsem se řídit radou učitelů!

„Barbaro, vraťte se teď do svého těla. Až budete připravená, řekněte mi, prosím, jaké to bylo, když jste zprostředkovala hovor s Margaret.“

(Dlouhá pauza.) „Necítila jsem svoje tělo. Teprve teď ho začínám znovu cítit. Jako kdyby tam byl můj hlas, ale ne tělo. Jako rádio, které je naladěno na určitou vyšší frekvenci. Teď je naladěno na nižší frekvenci. Když někdo zůstane na té vyšší a není na to připraven, vypálí se! Když zůstane příliš dlouho, někdy se nemůže vrátit. Bylo to moc hezké. Když jsem se vracela do těla, začala jsem myslit, potom hlavou, mozkiem, ramenou, pažemi a dolů podél trupu. Teď už cítuji lýtky i chodidla, ale pořád se ještě cítím lehčí.“

Sugesce jsem jí vyzvala, aby se znovu zakotvila na zemi a soustředila se; a pak jsem se jí zeptala, jak se cítí.

„Cítím se uvolněně.“ Zatřepala rukama, jako kdyby jí byly zdřevěněly. „Ta druhá strana odtud není daleko. Vlastně je to svým způsobem stav myslí a je snadné se s ním spojit.“ Pokývala hlavou. „Mám v těle odlišný pocit.“

„Jak odlišný?“

„Mám pocit, jako kdybych splyvala po vodě se závažími. Neutopila jsem se, ale neustále jsem se musela přemáhat, aby k tomu nedošlo. Jedna moje část věděla, že se netopím. Ta závaží zmizela. Teď si uvědomuji, že se budu muset zase znovu naučit chodit. Tolik let jsem vlastně nežila. Prala jsem se, přemáhala se, ovládala se ... uspokojovala všechny kromě sebe. Jako loutka na provázkách.“

„Kdo za ty provázky tahal?“

„Přichází mi na mysl Margaret, její rudé vlasy a bílé tělo. Jean ... všichni, jen ne já. Před Jean a Margaret to byl někdo jiný a před nimi ještě někdo jiný. *A já jsem to dovolila!* Protože jsem dovolila, aby mě ovlivnilo tolik sugescí. Chci, abych se rozhodovala já sama.

Jak se pozná, že to všechno nejsou sugescce? Že si to všechno nevymýšlím? Ale když to vidím, je to tak skutečné ... tolik trpících duší! Každý se na mě navěsí, abych mu pomohla, ale kdo pomůže mně? Kdy se mi dostane pomoci?

Svým způsobem se cítím osamělá. I když se mi ulevilo, cítím se *opuštěná*. Jdu s rukama za

zády a se svěšenou hlavou. Mým posláním v životě je skutečně kráčet sama a sloužit. Nebude tu nikdo, kdo by mi pomohl. Je to jako hlas od Ježíše – ducha. Vlastně tomu vzkazu nerozumím. *Nechci* mu rozumět. To nedává smysl, že mi nikdo nepomůže. (Pauza.) Je těžké vyjádřit tyhle pocity.“

Ještě než jsem Barbaru vyvedla z hypnózy, dala jsem jí sugesci, že jenom *ona sama* ví, zda to byla skutečnost anebo smyšlenka, a že to pochopí, až bude připravena.

Když se probrala z transu, ptala jsem se, jak se cítila s dvěma duchy, s Jean a Margaret.

„Margaret byla daleko silnější než Jean. Nedokázala jsem si vybavit její jméno. Potom mi najednou naskočilo v mysli, jako kdyby nade mnou převzala nadvládu. Neuvědomovala jsem si, kdy jsem mluvila, ale mluvila jsem.

Ten pocit ve Světle byl pocit naprosté beztíže. Na Druhé Straně existuje přechodné období, protože si na pobyt tam musíte zvyknout. Když s ní mluvili její učitelé, znělo to jako ozvěna. Není dobré zůstávat tak dlouho mimo tělo. Kdybyste se mě v tu chvíli dotkla, necítila bych to. Mohla byste mnou doslova prostrčit ruku.

Margaret byla hrozně rozzlobená – kousavá: ‚Ty mi nic nevykládej.‘ To se na mě hodí. Takové rychlé zvraty – v celé osobnosti. A potom radost, převáží dobro, a všechna negativita se rozplyne ve Světle.

Ta další část – vzkaz pro vás – dozvíte se jen tolik, kolik se teď dozvědět máte. To, co děláte, je důležité. Lidé nejsou ještě úplně připraveni – je to pomalý proces.

Rozdíl mezi tady a tam je velice jemný – je to stav mysli. Člověk může z tohoto zdroje čerpat, ale jen opatrně. Musíte vědět, do čeho se pouštíte!“

Bylo to vzrušující a produktivní sezení. Obě dvě jsme se hodně poučily. Pro mne to byla vzácná zkušenost vzhledem k mnoha zajímavým zákrutám a obrátům, jaké naše putování nabralo: přivtělená bytost, která sama byla – posedlá – za živa i za její existence jako diskarnát. A popis Margaretin, když vstoupila do Světla – přihodilo se to při osvobozování poprvé. Mnoho pacientů prodělalo regresí do své smrti i prožitků následujících okamžiků po smrti a cestu do Světla a dál. Ale duch připoutaný k zemi, který se osvobozuje od toho, koho posedl a promlouvá, až když je z fyzického těla pryč – to bylo jedinečné.

Když se Barbara uvelebila v křesle, oznámila, že se cítila celý týden opravdu dobře. Neobjevily se žádné stopy krutých depresí, ani myšlenky na sebevraždu, které ji začaly trápit těsně před naším posledním sezením. Ale přesto jí bylo smutno. Připadala si jako člověk, který ztrácí dobré přátele.

Deprese odešly s Jean a Margaret, ale problémy přetrvávaly.

Barbara to rozvedla: „Někdo mě nutí jíst. Jako kdyby mě někdo bral za ruku a nutil mě, abych to dělala. Já nechci. Je tu nějaká osoba, která mi říká ‚nakrm mě!‘ Mám pocit, že skoro ztrácím kontrolu nad svým vlastním vědomím.“

„Barbaro, vypadá to, že se dostáváte k jádru věci.“ Je zvláštní, jakým způsobem se duchové vynořují. Někdy mám pocit, že odcházejí po vrstvách. Někteří musí odejít dříve, pak teprve mohou jít ostatní.

„Jasně, že Margaret sama o sobě nemohla za celý váš problém s váhou. Mohla k němu nějak přispět, ale protože jíte nutkavě, tuším, že je tu někdo další – někdo, kdo říká ‚nakrm mě!‘ Zkusme teď hypnózou zjistit, kdo to je.“

Po uvedení do hypnózy jsem se ptala Barbařiny podvědomé mysli pomoci prstových signálů. Ty ukázaly, že je s ní jedna bytost a další se pokouší schovat se.

Po tomto úsudku jsem se zeptala, kdy se k ní připojila ona bytost, která chce ‚krmit‘. Barbara odpověděla: „Navštívila mě v nemocnici, když jsem byla na hysterektomii.“ Dalším vyjasněním se ukázalo, že tento „návštěvník“ byl zmatený duch, který se zatoulal do jejího pokoje a posedl ji. Provedla jsem okamžitě osvobození a zdálo se, že bytost odešla se svými bližními bez váhání.

Barbara se najednou otrásla a zamumlala: „Je tu Dorothy.

Zemřela na rakovinu před mnoha lety. Zlobí se na mě, že jsem si vzala Garyho. Chodila s ním ještě než jsme se poznali. Má pocit, že jsem jí ho odloudila. Poskakuje sem a tam – mezi ním a mnou.“

Přesvědčit Dorothy, aby přešla do Světa, bylo neuvěřitelně těžké. Přemohl ji pocit křivdy, že její tělo zemřelo, zatímco Barbara je živá a zdravá. Rozhodla se, že svojí sokyni přivodí nemoc.

Jak sama prohlásila: „Když zůstanu v jejím těle, užere se k smrti a taky umře – jako jsem umřela já. Potom bude vědět, jaký to je. Já jsem byla plná života. Ráda jsem dělala spoustu fyzických aktivit tak jako Gary. Skákala jsem padákem. Plachtily jsem. Můj život utekl tak rychle! Nebylo to fér!“

Kromě hořkosti a opovržení, které pociťovala k Barbaře, jí v pozemské rovině držela i silná závislost na Garym. Měla pocit, že by pro něj byla daleko lepší družkou než jeho žena. Škodolibě se radovala, když popisovala, jak se jí s ním líbilo – když ho posedla. Přiznala, že vědomě vyvolala hádky a těšila se z toho, jak se jejich manželství rozpadá.

Mluvila jsem k Dorothy a vysvětlila jí, že bude mít zdravé, energické tělo, takové jako předtím, než onemocněla. Dorothy mým slibům nedůvěřovala, ale nakonec začala zvažovat, že by odešla, když spatřila svoji babičku a viděla, že má skutečné tělo. Zrovna když jsem jí chtěla pozhnat, nenadále změnila názor a odmítla jít.

Byl čas na něco víc, než jsem jí mohla dát. Vyžádala jsem si pomoc odborníků ze světa duchů. I v minulosti mi při obtížných případech osvobodování moc pomohli.

Barbara oznamovala: „Jediné, co jste měla udělat, bylo požádat. Tak to říkají. Je tu pět bytostí. Jsou nádherné. Světlé zářivé bytosti. Stojí v kruhu. Nemůžou se k ní moc přiblížit, protože jejich vibrace jsou příliš silné. Obestupují ji, její babičku a starého přítele Teda.

Ted je tu!“ Barbařin obličej se rozzářil, když vysvětlovala: „Je to kamarád můj tchýně. A jaké psal nádherné básně!“

Potom se upamatovala a mluvila s Dorothy: „Zapomněla jsem.

I ty jsi psala krásné básně. I když ho neznáš, přišel ti na pomoc a může ti pomoci. Než zemřel, byl to starý muž – velmi nemocný. Skoro nemohl chodit. Musel se opírat o hůl. A taky skoro neviděl. A teď se podívej, jak je krásný!“

Barbara otočila hlavu na druhou stranu a oslovila Teda: „Ach Tede! Díky! Díky!“

Potom vysvětlovala mě: „Těch pět bytostí vysílá energii a hojí.

Stojí ve tvaru pěticípé hvězdy. Dorothy vstává. Pláče. Chce, abych vyřídila Garymu pozdrav na rozloučenou.“ Po dlouhé pauze, kdy se usmívala, pokračovala: „To Světlo je tak hojivé! Je velké pokušení, abych do něj vstoupila. Ale nemůžu!“

Zeptala jsem se, zda Dorothy odešla. Barbara si utřela z koutku oka slzu, přikývla a prst značící „ano“ se zdvihl.

V tu chvíli jsem přivolala léčící bytosti, aby upevnily Barbařino tělo a auru. A zatímco jsem čekala, až bude tato práce dokončena, dostala jsem inspiraci.

Jelikož Barbara byla neobvykle vizuální a citlivý hypnotický subjekt, rozhodla jsem se, že s ní zkusím experiment, který u jiných podobně vnímavých pacientů bezpečně zabíral.

„V duchu si před sebe přiveďte Garyho. Teď mi řekněte, jestli u něj vidíte nějaké bytosti.“

„Jeho otec ... a nějaký stařec.“ Po chvíli dodala: „Teď vnímám ještě dvě další.“

Všechny dohromady jsem je oslovila a provedla osvobození v nepřítomnosti. Vysvětlila jsem, že jejich těla jsou mrtvá, že oni Garyho posedli, a že jim přišli na pomoc jejich bližní – aby je odvedli do dalšího stadia života. Požehnala jsem jim a řekla, aby šli do Světa.

Barbara popisovala, jak odcházejí společně se svými pomocníky přičemž se spontánně zvedl zase prst značící „ano“.

Další významné sezení se chýlilo ke konci. Ještě než Barbara odešla, poznamenala, že je unavená, jako kdyby udělala hodně věcí. A to skutečně udělala!

11. Případ Paola

„Všechny moje problémy začly v patnácti – předtím jsem byl v pořádku! Odjel jsem na rok do Itálie a všechno se zhoršilo. Ztratil jsem sebedůvěru. Ztratil jsem veškerou svoji sebekázeň. Nestudoval jsem, nevedlo se mi dobře. Od té doby mám spoustu problémů. Nechápu to. Proto jsem tady.“ Padesátiletý Paolo se rozhodl, že přijme radu manželky a udělá něco pro to, aby zvrátil pokračující sebezničující návyky, které mu bránily v dosažení jeho cílů a ztrpčovaly mu život.

Zeptala jsem se ho, zda se stalo v Itálii něco, co by mohlo být příčinou této změny.

Nestalo se vůbec nic traumatizujícího, ani zhola nic neobvyklého. Poslali ho do vlasti, aby chodil na americkou školu, kde se učilo napůl v angličtině a napůl v italštině. Rodiče měli jistě svoje důvody, proč jej poslali k starým rodičům. Řekli mu, že mu prospěje, když si procvičí italštinu a lépe se seznámí se svojí rodinou, ještě než starí rodiče zemřou.

Uvažoval, proč se asi jeho chování tak drasticky a náhle změnilo. Poznamenal, že předtím, před tímto zvratem v životě, byl ve škole aktivní, dařilo se mu a škola ho bavila, protože měl mnohostranné zájmy a schopnosti. Během onoho roku v Itálii ztratil všechnen zájem o studia a zdálo se, že se nedokáže motivovat. Musel se nutit, aby aspoň prošel.

V Itálii se poprvé v životě pokusil sbalit děvče. Šlo mu o sex. Neuspěl, ale jeho touha byla silná – a přetrvávala dál!

V současné době měl problémy s tím, že se většinou nedokázal ovládat. Nadměrně pil. Měl nutkání jíst – a neustále se potýkal s nadbytečnými patnácti kily. Každý večer zápasil s rozhodnutím, zda jít domů k rodině, nebo zůstat v motelu. Když zůstal, měl pocit viny. Když šel domů, obával se konfrontací se svou manželkou. V obchodní činnosti byl jeden den plný obava chyběla mu sebedůvěra, druhý den však hýřil optimismem a novými plány.

Vztah s Kathy, která byla jeho manželkou po dvacet tři let, hrozil prasknout napětím. Paolo se svěřil: „Jsou určitá období roku, kdy mám silné nutkání utéct – na jaře a o vánocích. Několikrát jsme se rozloučili. Prostě jsem odešel – a byl jsem pryč třeba tři měsíce. Posledně – před pěti lety, jsme měli jen krůček k rozvodu. To musí mít nějaký důvod. Ale nemám tušení jaký.“

Vyptala jsem se ho na city vůči Kathy.

Mluvil o tom, že k ní chová velkou úctu a že ví, že je – v mnoha směrech – pro něj ta pravá. Poškrábal se na hlavě, zamračil se a řekl: „Miluju ji, ale pořád se hádáme. Hlavním sporem je sex. Nedokážu se vzrušit – ona mě nevzrušuje. Nevím proč, dřív mě vzrušovala. Je to velice přitažlivá žena. Hezký obličej. Pěkná postava. Někdy nemůžu vystát jen pomyslení na to, že bych sní šel do postele. Sex je teď tak hrozný, že se to vůbec bojím zkoušet.“ Dodal, že pil proto, aby se vyhnul strachu ze všech nezdařených pokusů a aby nemusel domů.

Zdálo se, že alkohol je větší problém, než je Paolo ochotný připustit. Přiznal, že v loňském roce měl dokonce výpadky paměti. Začal alkohol používat jako berličku před pětadvaceti lety a od té doby chodil po práci do baru každý den. Když mu obchody někdy náhodou nešly, napil se na kuráž.

Před rokem ho zavřeli za řízení auta pod vlivem alkoholu. Pokuta, autoškola a záznam u policie ho nějak motivovaly k tomu, aby se ukáznil.

Zabralo to. Úplně přestal pít. Potom zjistil, že dokáže jíst nízkokalorickou stravu. Lehce shodil patnáct kilo, cítil se skvěle a plný energie. Udržel si svoji novou váhu a jeho sebevědomí prudce stoupl. Začal pravidelněji docházet domů a lépe vycházel s Kathy i s jejich třemi dětmi.

Napětí v práci ale vyplenilo všechno, čeho během tohoto půlroku dosáhl. Začal znovu pít. Přibral to, co shodil – a vrátily se i domácí hádky.

Problém, který Paola nejvíce tížil, spočíval v tom, jak vede svůj obchod. Jako vlastník nejúspěšnějšího železářství ve městě tvrdil, že to se zákazníci opravdu umí – navzdory svým konfliktům. „Jednu chvíli jsem bezvadný! Za okamžik se chovám jako totální paranoik. Přesvědčím sám sebe, že se mi nebudě dařit – že neuspěju. Začnu s nějakým projektem a zažeru se do něj a jsem si jistý, že se to tentokrát vydaří. Potom mě pojme pocit, který podkopá všechno

moje sebevědomí a nadšení. Zruším ten plán a začnu chlastat. Děje se to pořád dokola. Nejhorší na tom je, že *vím*, že jsem schopný dosáhnout úspěchu.“

Protože jsem tušila, že by většinu jeho problémů mohlo zapříčinit posednutí, vypsala jsem se, jaká je jeho osobnost, když pije.

„Všechny změny jsou vzpruhou! Prostě se toulám od baru k baru. Snažím se lidi donutit, aby mě měli rádi. Když piju, jsem duší večírku pro všechny – kromě Kathy. Na tu mám přitom ještě větší vztek!“

Sdělila jsem mu svoji obavu, že by mohl být posedlý jedním nebo více duchy, kteří ho čas od času ovládají a způsobují mnoho problémů, které naznačil.

Věřil v bytosti celý život, stejně jako jeho rodina. Řekl mi, že oblast, kde nyní žije, je plná špatných vibrací. Vyskytlo se tam mnoho úmrtí, sebevražd, z lidí se stávali alkoholici – dokonce na nedalekém starém hřbitově lidé viděli přízraky. Jeho dcera často jezdila kolem hřbitova na koni a několikrát viděla ducha dívky. Když se to stalo, ona i kuň se vyděsili.

Paola zaujala myšlenka, že by duchové mohli ničit jeho život a souhlasil s osvobozením.

Jako obvykle jsem mu začala nahrávat pásek pro relaxaci, do něhož jsem zahrнула mnoho pozitivních sugescí pro obecnou pohodu a zdraví. Skončila jsem spánkovými sugescemi, které si měl každý večer přehrávat. Zdálo se, že se krásně dostal do transu, uvolnil se zcela ode všeho napětí, které na něm ještě před chvílí bylo patrné.

Když jsem na druhou stranu pásku nahrávala osvobozování, začal mluvit jakýsi hlas a přerušovat postup. Hlas se zřetelně lišil od Paolova hlasu.

Rozzlobeně oznámil: „Nikam nejdu!“ Hlas byl dunivý a těžkopádný, jako kdyby byl opilý.

„Kdo jste?“

„George, ale tomu volovi Paolovi to neříkejte!“

Doufala jsem, že mu pomůžu k tomu, aby odešel, a tak jsem se zeptala, zda nevidí někoho známého.

„Je tu Pete! Ale je mrtvej! K sakru! Je mi to fuk. Starej dobrej Pete, kámoš“ – zamlel.

Z hovoru vycházelo najevo, že jeho holedbání je jenom zástěrkou strachu. Čas od času úplně šílel a někdy dokonce propukl v hlasité štkání, když si začal napůl připouštět, že jeho tělo zemřelo.

Když jsem se zmínila o Kathy, reagoval křikem: „Nesnáším tu couru! Akorát tak dokáže chudáka Paola, vola jednoho, buzerovat!“

Zeptala jsem se, zda je to on, kdo rozhoduje, že se zůstane v motelu a půže se pít.

„Jo. Kdybych jí už nikdy neviděl, byl bych šťastím bez sebe.“

Ale to hovado chodí domu dycky, když se cejtí mizerně. Nemůžu ho pokaždý zastavit.“

I když jsem zastavila osvobozování jako takové, nepřestala jsem náš rozhovor nahrávat a viděla jsem, že je to pro naši práci velice užitečné.

Nepokoušela jsem se už během tohoto sezení přesvědčit George, aby odešel. Místo toho jsem se ho snažila poučit o jeho stavu a zasít několik semínek o tom, jak hezký život vedou duchové na onom světě.

Snažila jsem se především navázat spojení s touto poněkud drsnou a nabubřelou postavou.

Když se Paolo probral z hypnózy, řekl: „Znám toho chlapa. To jsem já, když se napiju. Ale já to nejsem!“

Domluvili jsme si schůzku opět za dva dny. Navrhla jsem, aby si nahrávku poslechl společně se ženou. Předpokládala jsem, že jí to pomůže pochopit, čemu vlastně čelila a Paolo zase uvidí její reakci. Odešel s výrazy povzbuzení a optimismu.

„Kathy řekla, že s tím duchem hodně mluvila. Když piju, prý ho vidí, jak se ve mě projevuje. Ne že by ho skutečně viděla, ale pozná ho z mého chování. Je to George!“

Zeptala jsem se, zda na cestě ke mě do ordinace pocítoval nějaký neklid. Obávala jsem se, že George bude mít strach.

„Bylo to zvláštní. Včera jsem měl hrozně silné nutkání vás navštívit. Nevím, kdo tu chtěl být. Potom jsem se včera večer opil. Už dlouho jsem se tak strašně nenamazal! A čím víc jsem se blížil k Saratoze, tím jsem byl nervóznější.“

Navrhla jsem, abychom hned začali s hypnózou, abych mohla promluvit s Georgem.

Dr. Fiore: Včera, když měl Paolo pocit, že za mnou musí hned jet, byl jste to vy?

George: Ano.

Dr. Fiore: Proč jste za mnou chtěl jet?

George: Chtěl jsem prostě slyšet víc.

Dr. Fiore: Pomohu vám, abyste to pochopil. O to vám přeci jde, ne?

George: (Přikyvuje.)

Dr. Fiore: Prima. Takže teď se uvolněte, něco vám ukážu. (Podávám mu zrcadlo.) Jenom otevřete oči. Vidíte ten obličej? Uvolněte se. Vidíte tady nahoře mou ruku?

George: Jo.

Dr. Fiore: Cítíte mou ruku?

George: Jo.

Dr. Fiore: Cítíte tyhle kudrnaté vlasy?

George: Jo.

Dr. Fiore: Tenhle obličej patří Paolovi. Chápete? To přece není váš obličej, že?

George: Ne.

Dr. Fiore: Ale cítíte, že se vás dotýkám, je to tak?

George: Jo.

Dr. Fiore: Není pochyb o tom, že se vás dotýkám. Ale vy vidíte tenhle jiný obličej.

George: Jo.

Dr. Fiore: Dobře. Tohle je Paolův obličej, a ten vy znáte, že? Už jste ho viděl, protože už jste se Paolovýmá očima díval, třeba když se holil nebo když se oblékal. Teď se dobře podívejte. Tohle je Paolo.

Vy jste s ním asi od doby, kdy mu bylo patnáct let a od té doby vyrostl. Je to dospělý muž, je mu padesát let. A má hezký obličej, ale není to váš obličej. Teď zavřete oči. Hezky se uvolněte. Uklidněte se, tak.

Tohle je první krok, Georgei. Musíte si uvědomit, že tohle tělo patří někomu jinému. Rozumíte mi, že?

Viděl jste ten obličej, ale není to váš obličej, a cítil jste moji ruku na hlavě, kterou jste pokládal za svou, ale uvědomujete si, že to není vaše hlava. A teď to nejdůležitější, co se můžete dozvědět – co se kdokoliv může dozvědět: co se já můžu dozvědět, co Paolo se může dozvědět, kdokoliv – to, co jsme se učili o smrti, je mýtus. Život po smrti skutečně pokračuje, ale tělo nám umře. Vaše vlastní tělo zemřelo. Vy jste ale nezemřel. Rozumíte tomu teď?

George: (Přikyvuje.)

Dr. Fiore: Začínáte si nyní připouštět, že už nejste ve svém těle – že jste v Paolově těle. Dobře. Připouštíte i to, že neexistuje nic jako smrt osoby? Je jenom smrt těla.

George: (Přikyvuje.)

Dr. Fiore: Víte, že žijete, protože spolu mluvíme, že? A vy slyšíte, co vám povídám. A cítíte se nadmíru žijící, že? Takže jste nezemřel. Ale zemřelo vaše tělo.

Teď bych chtěla, abyste se podíval na to tělo, ve kterém jste. Otevřete oči a podívejte se na něj. Podívejte se na ruce. Prohlédněte si postavu. Je tohle vaše tělo, tak jak si ho pamatujete?

George: (Vrtí hlavou, že ne.)

Dr. Fiore: Jaké jste měl tělo? A kolik vám bylo přibližně let?

George: Dvacet vosum ... rovný černý vlasy ... rád tancuju. Líběj se mi všechny ženský kolem.

Dr. Fiore: No, tak to určitě máte Paola už dost.

George: Nemám! Nenašel sem nikoho jinýho, s kým bych chtěl bejt.

Dr. Fiore: A co kdybyste pomohl sám sobě? Když půjdete, budete moci mít svoje vlastní tělo. Nebyla by to milá změna?

George: (Křičí.) Ale já mám tělo!

Dr. Fiore: Až odejdete, dostanete nové.

George: Née ... née, lžete mi.

Dr. Fiore: Zemřela vaše maminka?

George: Hm.

Dr. Fiore: A teď, řekněme, že byste uviděl svoji maminku v jejím těle. Co byste tomu řekl?

George: Že je to vejmysl.

Dr. Fiore: A co kdyby k vám přišla a dotkla se vás? (Pauza.) Cítíte, že se vás teď někdo dotýká?

George: Ne.

Dr. Fiore: Cítíte, že vás někdo bere za ruku?

George: Ne! Ne! (Křičí a odvrací se stranou, jako kdyby se na někoho díval.)

Dr. Fiore: Vy jste ale tvrdohlavý.

George: (Zdánlivě oslovuje někoho jiného.) Nechte mě bejt, jo? (Sténá.)

Dr. Fiore: Nemluvejte takhle s maminkou.

George: To není moje maminka. To je prostě ... někdo.

Dr. Fiore: Já myslím, že ne.

George: (Pláče.) Nezlob se, mami. Budu silnej. (Šeptá.) Budu silnej.

Dr. Fiore: Vy jste velmi silný. Jste silný, protože si uvědomujete svůj stav – a to je to nej-silnější, co můžete udělat.

George: Ahoj, mami.

Dr. Fiore: Tak teď vidíte maminku a je v krásném těle, je to dokonalé tělo. Chci, abyste si všimnul, jak je skutečné.

George: Já ji nevidím, já ji nevidím. (Šeptá.)

Dr. Fiore: Je hned vedle vás. Vy ji přece *vidíte*. Je ve svém těle ducha.

George: Ona *není* duch!

Dr. Fiore: Ale jistěže je.

George: Má kozy.

Dr. Fiore: To je pravda.

George: Duchové nemaj ... Ne, já tomu nevěřím!

Dr. Fiore: Ona je ale opravdu skutečná, Georgei.

George: Vidím dveře ... hodně vzadu.

Dr. Fiore: Vidíte v těch dveřích Světlo?

George: Je hrozně jasný.

Dr. Fiore: Dívejte se dál do toho Světla a povídejte, co přitom cítíte.

George: (Dlouhá pauza.) Jej, ono mě to táhne.

Dr. Fiore: Jakmile do toho Světla vstoupíte, zjistíte, že máte tělo. Bude vám dvacet pět let, co tomu říkáte?

George: Hmm.

Dr. Fiore: A budete hezký. Budete mít tělo a tmavé vlasy – žádné šediny. A budete štíhlý.

George: Ne, nechci nikam jít!

Dr. Fiore: Nemusíte. Řekla jsem vám, že se vás nebudu snažit nutit. Jestli chcete jít, můžete si to vyzkoušet. A jestli se vám to nebude líbit, Paolo vás zase přijme zpátky.

George: Ne, ne, nepřijme! Jestli se mě zbaví, *nikdy* mě zpátky nevezme!

Dr. Fiore: Ale já ho požádám, aby vás vzal zpátky. Víím, že když přejdete do toho života, *ani za nic* nebudete chtít zpátky sem. Proč byste chtěl směnit pětadvacetileté tělo za padesátileté – svoje vlastní za něčí cizí? Víím, že nebudete chtít zpátky. To je to poslední, co by vás napadlo, protože budete mít vlastní tělo, a to bude silné a zdravé.

George: Sklapni, Paolo!

Dr. Fiore: Co vám říká?

George: Nutí mě, abych šel. A já nechci!

Dr. Fiore: Nemusíte. Nemusíte. Ale chtěl byste, abychom – nechcete, abychom to dneska zkusili, vidíte?

George: Jako co?

Dr. Fiore: To, abyste odešel a zase se vrátil – třeba za týden, když se vám to nebude líbit.

George: Ne!

Dr. Fiore: Nenutila jsem vás, že ne?

George: Budete to zkoušet a podfouknout mě, abych vodsud vypad.

Dr. Fiore: Ne, počkejte. Žádný podfuky a žádný nucení. Chtěla bych, abyste přemýšlelo tom, co jsem vám řekla, že život pokračuje po smrti fyzického těla.

Vy jste jen náhodou uvíznul v cizím těle. Kdybyste býval přešel v pravý čas do světa duchů, celou tu dobu byste strávil v těle, které nestárne a které je po všech stránkách dokonalé. Chci, abyste o tomhle do dalšího sezení přemýšlel, ano?

George: (pauza.) Věříte v reinkarnaci?

Dr. Fiore: Ano. Myslím, že ano. A vy?

George: *Bojím se toho!* (Útočně.)

Dr. Fiore: Proč?

George: Protože jak se sem vrátím? Co budu za člověka?

Dr. Fiore: O tom rozhodujete vy.

George: Vo čem?

Dr. Fiore: Víte, když pracuji s pacienty v hypnóze, rozpomínají se na to, že se radili se svými průvodci a potom rozhodli, jak bude vypadat jejich příští život.

George: Proč by se sem chtěl někdo vracet a být jako ty volové tady kolem?

Dr. Fiore: O tom byste mohl dlouho mluvit a bylo by to zajímavé. Ale pojďme chvíli mluvit o ...

George: (Přerušuje.) Chtěl sem si jednou přečíst knížku o reinkarnaci, ale dycky jsem přestal, protože jsem toho nechtěl vědět tak moc. (Dlouhá pauza.)

(Smích.) Hele, Paolo mi říká, že mi nevěří. Že jsem vážně tady!

Dr. Fiore: Co říká?

George: No, povídá, že vám prej nevěří. Ale já vám věřím! (Smích.) Tak se mi toho hajzla fakt podařilo doběhnout! Uteču a ať si trpí sám. Hajzl mizernej!

Dr. Fiore: Asi to není zrovna velká legrace být v Paolově těle.

George: Někdy.

Dr. Fiore: Chci, abyste přivykl těmhle myšlenkám. Jsem tu, abych vám pomohla ukončit tohle věznění, které jste si sám vytvořil ... a pomohla vám dostat se do vlastního těla.

George: (Hlasitě vzdychá.)

Dr. Fiore: Co se děje?

George: Blbnu. Z celý týchle situace blbnu. Protože Paolo pustí ten pásek Kathy, aby se to dověděla. A dojde jí to. Bude vzteky bez sebe.

Dr. Fiore: Uklidněte se.

George: A to se mi nelíbí!

Dr. Fiore: Uklidněte se, no tak, uklidněte se.

George: Vona nebude jako ste vy.

Dr. Fiore: No tak, uklidněte se. Nemusíte u toho být, abyste to viděl. Vsadím se, že vy jste byl fešák, co? No, a můžete se dostat přesně do toho samého těla, jakmile se rozhodnete, že půjdete.

George: Do toho samého těla?

Dr. Fiore: Ano ... a už brzy.

George: Pane bože! (Pláč.) Pane bože!

Dr. Fiore: Není to žádný konec světa. Je to začátek – pro vás. Neděje se nic zlého, tak se upokojte.

George: Já nechci bejt hezkej.

Dr. Fiore: Ani nemusíte.

George: Udělám to.

Dr. Fiore: Co uděláte?

George: Chci bejt prima.

Dr. Fiore: Opravdu chcete?

George: Ano. (Pláč.) Opravdu chci.

Dr. Fiore: Tak dobrá. Je tu někdo, kdo vám pomůže odejít.

George: Neznám ho! (Děs a pláč.)

Dr. Fiore: Ale znáte.

George: Strojda Jim.

Dr. Fiore: Co vám říká?

George: Prosí mě, abych šel. Ale já nechci! (Pláč.) Jsou všichni mrtví. Jak můžu jít s mrtvejma lidma? (Hlasitý pláč.)

Dr. Fiore: Poslouchejte mě! Poslouchejte mě! Uklidněte se!

George: Áááááách ... do prdele!

Dr. Fiore: Jenom se utište. Chcete, abych vám vysvětlila všechno, co se stalo?

George: Hmmm.

Dr. Fiore: A musíte udělat jednu jedinou věc, tu nejsnadnější věc na světě. Musíte jenom otevřít svou mysl. Víím, že jste tvrdohlavý, ale považujete se přece za otevřeného? Fajn, teď se tedy podívejte na důkazy. Nebudu vás k ničemu přemlouvat. Je tu váš strýček Jim, je tu maminka a Pete, váš starý kamarád. Všichni kvůli vám. A oni vám vysvětlí věci mezi nynějškem a budoucností. Ano?

Teď když se rozhodnete, že chcete jít, můžete jít. Nemusíte čekat, než se sem vrátí Paolo. A jestli potřebujete ještě nějakou pomoc při odchodu, ráda vám příště pomůžu. Proto tady jsem. Takže teď se s vámi prozatím rozloučím. Souhlasíš, kamaráde?

George: (Zamručí.)

Dr. Fiore: Tak se měj. Vklouzni teď dozadu a nech Paola, aby se vrátil.

Paola potěšily příznivé změny, které pozoroval v průběhu uplynulého týdne. Na prstech počítal všechna zlepšení. „Touha po jídle je potlačena. Touha po pití zmizela. Mnohem pozitivnější city vůči Kathy. Dokonce se večer rád vracím domů. Ve všech směrech jsem daleko výkonnější.“

Paolo cítil, že se teď lépe ovládá, a přisuzoval to svým znalostem toho, co se stalo. Měl pocit, že myšlenka posedlosti vysvětlila mnoho věcí, které byly dříve nevysvětlitelné. Udiveně ale dodal: „Nevím, jestli se mnou stále někdo je, nebo není. Mám výpadky paměti. Soustředím se na něco, potom udělám něco jiného, třeba podívám se tamhle“ – ukázal doprava, „a pak si nemůžu vzpomenout, co jsem dělal!“

Vzpomněl si, že minulý pátek po práci se rozhodl, že půjde domů. Potom pocítil strašně zvláštní touhu zastavit se někde na skleničku. Ale pevně stál na svém rozhodnutí, že Georgeovi nedá, co chce, a nahlas řekl: „Ne, nic takového. Už ti nic nedám!“ Potom odjel vyřídít jednu záležitost.

Když vyřídil potřebné a vracel se k autu, povšimnul si, že má rozsvícená světla u auta. Jasně si pamatoval, že je zhasnul, když zaparkoval. Vysvětlil, že – protože jsou dvouproudové vozovky nebezpečné – jezdí vždy s rozsvícenými světly a vždycky je automaticky vypíná – dlouholetý zvyk. „Myslím, že někoho napadlo, kdyby byla vybitá baterie, nemohl bych jet domů ... Určitě je to George. Určitě nenávidí Kathy!“

Jednou v sobotu se pokusil o autohypnózu. Mluvil s Georgem, který téměř odešel – ale někdo vešel do pokoje a přerušil osvobození.

V tu chvíli jsem navrhla použít hypnózu.

Paolo se opřel v křesle, které si maximálně sklopil. Přikryla jsem ho dekou. Jakmile zavřel oči a zareagoval na moje hypnotické sugesce, tak se rychle ponořil do mrátkotného stavu, který je charakteristický pro trans. Já jsem potom zaměřila pozornost na George.

Dr. Fiore: Jak se cítíš, Goergei?

George: Fajn.

Dr. Fiore: To je dobře. Jak ti bylo, když jsi ke mě dnes jel?

George: Nechtěl jsem sem jít.

Dr. Fiore: Paolo mi řekl, že jsi onehdy skoro odešel, ale že vás někdo vyrušil.

George: Jo. Bylo tam pár lidí, co mě pořádně tahalo pryč.

Dr. Fiore: Proč tě tahali?

George: Protože jsem nechtěl jít.

Dr. Fiore: Jsi z toho odchodu tak trochu nervózní?

George: Ani ne.

Dr. Fiore: Co ti dělá starosti?

George: Trčím tady už tak dlouho. Jsem utahanej! Vážně utahanej!

Povídala jsem mu o krásném životě, který bude žít, a jak si bude moci odpočinout a být s lidmi, které má rád.

George: Spousta lidí ke mě natahuje ruce.

Dr. Fiore: Tak někoho vezmi za ruku.

George: Chci, ale prostě mi to nejde. *Nejde to.* (Zoufale.)

Uklidnila jsem ho a snažila jsem se mu pomoci rozpoznat známé tváře mezi přítomnými bytostmi. George byl nadměru rozrušený.

Dr. Fiore: Uvolni se. Chceš, abych tě hypnotizovala?

George: Už jsem hypnotizovanej.

Dr. Fiore: Budu tě ještě trochu hypnotizovat. Poslouchej můj hlas.

Nasugerovala jsem mu, aby postupně uvolnil „svoje“ tělo. Utišil se a zdálo se, že je mnohem klidnější. Potom jsem mu vysvětlila, že odchod je to nejsnazší, co může udělat. Řekla jsem mu, že kolem něj ovíjí paže krásná bytost. Třeba je to jeho maminka, sestra nebo jeho dívka. Objímá ho a zůstane s ním, pomůže mu, moc se jí po něm stýskalo. (Dlouhá pauza.)

„Je pryč!“ – vyhrknul Paolo.

„Jak se cítíte?“

„Rozrušený!“ Rozplakal se, slzy mu tekly po tvářích a po krku: „Cítím se volný!“ Hlasitě vydechl a zakřičel: „Pane bože! Ten hlas, co jsem slyšel, je pryč!“ Hlasitě vzlykání oťásalo jeho zavalitou postavou. „Pane bože! Zmařil jsem tolik času! *Takový* kus života, pane bože! Musím toho tolik dohnat!“

Měla jsem pocit, že se Paolo právě vyhojil ze svého trápení, které ho soužilo celých třicet pět let. Když jsem se s ním o tento pocit podělila, zdálo se, že je rozrušený a jen září.

Když odešel, radovala jsem se, že se jistě uzdravil – i George hluboko na duchovní rovině. Čas ukáže.

„Nemůžu tomu uvěřit! Sex s Kathy je lepší než kdy jindy v posledních dvaceti letech! Hodně chodím domů. A taky mám naprostý odpor k pití. Ale nejlepší je, jak nám to teď klope

v sexu. Ten George mě ale *opravdu ubližoval!* Je to tak bezvadné, že je pryč!“

Paolo se ke mě do ordinace vrátil za dva týdny na čtvrté terapeutické sezení. Pokračoval: „Ani ne před měsícem jsem tu byl poprvé. Ta totální změna mě udivuje!“

„Jeden duch může ovlivnit všechny stránky vašeho života, Paolo.“

A on byl *nesmírně* dominantní. A prostě převzal velení. Ale pamatujte si – i vy jste měl sílu. Kdyby ne, nikdy byste se neoženil s Kathy. On by to nebyl dovolil. Není divu, že jste po celou dobu měli v manželství problémy. To on – a tím jsem si jistá – vás nutil, abyste nechodil domů. Ale vy jste přesto stále nesl zodpovědnost. Mohl jste ho zastavit, kdybyste opravdu chtěl. Problém spočíval v tom, že jste si neuvědomoval, že hostíte bytost. Myslel jste si, že to děláte vy. Ale to už je všechno teď za námi.“

Zamračil se a naklonil se v křesle dopředu, lokty se opřelo stehna a chytl se za hlavu. Něco ho očividně trápilo.

„Nic se nezměnilo na mém postoji k úspěchu. Doufal jsem, že se i ten změní. Nemůžu uspět s tím, jak uvažuju. Prostě se považuju za smolaře.“

Poznamenala jsem, že ani Řím nepostavili za jediný den.

Poukázala jsem na to, že každý problém má svoji příčinu, a naznačila jsem, že jeho zápas s posedlostí nemusí být ještě u konce. „Je vysoce nepravděpodobné, že byste měl jen jednoho ducha, podle toho, kolik jste toho vypil. Pokaždé jste si otevřel auru a ostatní se mohli snadno nalodit. A také vás může ovlivňovat nějaký minulý život.“

„Jo. Když jste se zmínila o duších, připomněla jste mi něco, co se stalo včera. Stěhujeme se, a když jsem začal odnášet svoje věci z garáže, přepadla mě obrovská deprese. Cítil jsem, jak mě zahlcuje. Když jsem odešel z domu, cítil jsem se trochu líp. Ale měl jsem pocit, že mě to pronásleduje celý den.“

Předpokládala jsem, že tu nedošlo k ničemu novému, a tak jsem se zeptala: „Už se vám to někdy stalo?“

„Jo! Ale když byl se mnou George, cítil jsem se mizerně skoro pořád, hlavně doma. Až do včerejška jsem si ten rozdíl neuvědomoval. Je to divný, protože mi bylo fajn – dokud jsem nevešel do garáže.“

Požádala jsem, aby to rozvedl.

„Nic není tak, jak má být. *Nikdy* to tak nebude. Prostě jenom kupa negativ. Když jsem odešel, napadlo mě, jestli někdo nespáchal v garáži sebevraždu. To by vysvětlovalo, proč jsem se cítil tak mizerně.“

Věřím, že prožíváme život na dvou – nebo více – rovinách zároveň: na rovině vědomé a podvědomé – ve vnitřní mysli. Jeho podvědomá mysl by reflektovala diskarnáty a věděla by o nich mnoho. Jistě by zaregistrovala vliv, který by na něj tyto bytosti měly.

Navrhla jsem proto, abychom zkontrolovali, zda se k němu nepřivtělila jedna nebo více bytostí připoutaných k zemi. Souhlasil. Když jsem ho začala uvádět do hypnózy, zachvěla se mu víčka, což bylo znamením toho, že už začíná upadat do transu.

Když se dostal hlouběji, požádala jsem ho, aby se v paměti vrátil do předchozího dne – když byl v garáži.

Paolo: Míhá se kolem mě spousta světél – postav. Všechny se na mě hrnou ... jako těžká deka. *Opravdu těžká! Musím se odtud dostat pryč!*

Dr. Fiore: Jde někdo s vámi?

Paolo: Někdo se mě drží jenom zvenku.

Dr. Fiore: A uvnitř ne?

Paolo: Ne.

Oslovila jsem bytost, která se držela Paolovy aury a zeptala jsem se, zda je nablízku někdo, koho má ráda. Duch odpověděl, že přišla jeho žena. Provedla jsem osvobození a on s ní očividně odešel do Světa.

Paolo poznamenal: „Běhala po mě husí kůže. Když odešel, měl jsem pocit, jako by ze mě někdo nadzdvíhl lehkou příkrývku.“ S hlubokým povzdechem dodal: „Lehkost.“

Jenom abych se ujistila, zeptala jsem se, kdo je ještě přítomen.

Odpověď zněla: „Barry.“ Ten odešel se svou matkou. Paolo to popsal takto: „Jako kdyby ho někdo tahal ... je pryč!“

Teď bylo na čase věnovat se problému, který Paola zneklidňoval nejvíce: neúspěchy v podnikání. Jelikož prožíval stejný strach z neúspěchu i poté, kdy odešel George, nemohli jsme to na něj svádět.

Požádala jsem Paolovu vnitřní mysl, aby jej zavedla k události, která je příčinou tohoto konfliktu.

Paolo: Chci pořád myslet na dvacátá léta. Veliký podnikatel – *skutečně* mocný. Hodně manipuloval s lidmi – dělal hodně nelegálních věcí. (Dlouhá pauza.) Měl jsem krásnou ženu, ale přesto jsem si nedal pokoj. Opustila mě. Začalo to se mnou jít s kopce. Se vším, co jsem měl, to šlo s kopce. Nezůstalo mi nic. Stal se ze mě ochlasta v chudinské čtvrti ... sedával jsem na ulici a neměl jsem nic. Panebože, jak jsem to nesnášel. *Bylo to strašný!* Seděl jsem tam na jednom místě. (Pauza.) Pořád mám stejný pocit. Nic nejsem. Nic nemám. Nikdy nikam nedojdu. Patří mi to. (Dlouhá pauza.) Vidím se tam – a je to strašný.

Dr. Fiore: Jste mimo tělo, když se na sebe díváte?

Paolo: Ano. Je mi toho člověka, co tam sedí, líto. Kéž bych od něj mohl pryč. Chci jít někam jinam ... ale nechci umřít. Nenapadlo mě, abych se zabil. (Dlouhá pauza.) Začíná mi být líp ... stojím ... jsem opravdu šťastný. Tančím kolem dokola ... na tomhle večírku. (Pauza.)

Je tu skutečně jasno. Jsem tu sám!

Chtěla jsem prozkoumat proměnu velice úspěšného podnikatele na nuzáckého opilce, a proto jsem ho posunula zpět z posmrtného zážitku, kdy byl ve Světě, do doby, kdy měl ještě úspěchy.

Když postupoval tímto časovým obdobím, ukázalo se, že byl posednut, když pil a bavil se s pouličními holkami. Jak sám řekl: „Dostal mě bez mého vědomí. Potom jsem měl pomyšlení jenom na to, jak skončím v práci a půjdu se bavit.“ A od té doby stál nevyhnutelně na oně šikmé ploše.

Když se Paolo probral z hypnózy, začal se hlasitě smát – až mu slzy tekly po tvářích. Nejprve jsem nedokázala říci, zda pláče, nebo zda se směje. Možná tak trochu obojí!

„Cítím se *báječně!* Zdvihlo se ze mě veliké závaží! Už teď se cítím jinak. To byl určitě můj poslední život. Vždycky mě vábila dvacátá léta ... šaty, hudba, ten styl. Není divu!“

Zdálo se, že Paolo v tomto sezení dosáhl cílů terapie. Upozornila jsem ho: „Jídlo se pozná, až když se jí.“ Bez ohledu na to, jak dalece relevantní jsou osvobozování a regrese, jedině jeho život mimo stěny kanceláře ukáže, čeho dosáhl.

Zkušenosti mě naučily, že když se lidem uleví od největších problémů, život začne být příliš rušný – a zajímavý – než aby se vrátili na kontrolu. Většina mých pacientů neuvažuje o stálé terapii. Požadují pouze vyřešení svých příznaků. I když souhlasí s tím, že mi dají vědět, jak reagovali na léčbu, stává se tak jen zřídka. I když jsem si jista, že v tu chvíli to myslí vážně. Někdy na nich po letech náhodou narazím, nebo ke mě přijde pacient s doporučením, a dozvím se, že jejich problémy zmizely – úplně! Taková zpráva je vždycky odměnou, ale často si také vzpomínám na ty, o kterých jsem již neslyšela.

Když jsme končili sezení, požádala jsem ho, aby zavolal a sdělil, jak se cítí – pokud nebude mít potřebu vrátit se.

Takže Paolo samozřejmě slíbil, že buď přijde na další sezení, nebo mi dá vědět, jak na něj zapůsobila naše práce.

Za šest týdnů jsem Paolovi zavolala, abych zjistila, jak se mu vede.

Zpráva byla výtečná. Cítil se plný energie a optimismu, touha napít se zcela zmizela, každý den se vracel domů a odhadoval, že jeho vztah s manželkou se od našeho prvního sezení zlepšilo sedmdesát pět procent; shodil čtyři kila – bez diety. Ovládal se! Lépe řečeno, sám řídil svůj vlastní život.

Když jsem se ho zeptala na problémy s obchodem, Paolův hlas se změnil, odrazil zklamání: „Je to pořád potíž – ale už je to lepší. Ještě stále nevím, co dokážu.“

„Jestli na tom budete chtít pracovat, dejte mi vědět, Paolo.“

Vypadá to, že se budeme muset podívat ještě do dalších minulých životů, abychom zjistili, co blokuje váš úspěch.“

Souhlasil, že mi zavolá, až se vrátí ze služební cesty – až mu vyjde čas v programu.

Věděla jsem, že přijde, až bude připraven pohlédnout sám na sebe – prostřednictvím regresí do minulých životů.

12. Vstup duchů

Z předchozích pěti kapitol jste získali mnoho poznatků o posedlosti, uvedených na příkladech ze života lidí, kteří dříve trpěli tímto problémem. Dostalo se vám odpovědí na mnoho otázek, ale jistě vyvstávají další. Tou nejdůležitější je jistě otázka: „Co s tím mohu dělat?“ Nejprve musíte pochopit, jak se člověk stává náchylným k posedlosti.

Zdá se, že proti posedlosti nás chrání síla naší aury. Když aura vibruje na vysokých frekvencích, nemůžou do ní vstoupit duchové s vibrací nižší frekvence. Vysvětlují tento proces pacientům následovně: „Řekněme, že vaše aura vibruje frekvencí tisíc – to je jen namátkové číslo – potom ji mohou prostoupit pouze energetické systémy o vibraci tisíc a více. Pokud se její vibrace sníží na pět set, mohou jí snadno prostoupit duchové s vibrací od 500 do 999, kteří do ní dříve vstoupit nemohli. Veškeré situace, city nebo chování, které snižují vibrace aury, zvyšují pravděpodobnost posedlosti.“²

Aura představuje pro emocionálně – mentálně – duchovní dimenzi osoby totéž, co imunitní systém pro fyzické tělo. Tak jako oslabený imunitní systém způsobuje vyšší náchylnost jedince k chorobám a infekcím, stejně vytváří zmenšená aura náchylnost k proniknutí duchů.

Zjistila jsem dvě hlavní kategorie stavů nebo chování, které vedli k posedlosti: situace, kdy lidé fakticky vyzvali duchy ke vstupu, a situace, kdy nejenom že si lidé nebyli vědomi posedlosti, ale ani si nepřáli – na vědomé rovině – aby k ní došlo.

Nechtěná posedlost

Věřím, že jsme duchové, kteří obývají fyzické nosiče – naše těla – která odhazujeme při smrti, tak jako se zbavujeme starých obnošených kabátů. Vědomí těla pochází z vnitřního bytí – já – které je spojeno s tělem „stříbrnou šňůrkou“. Tělo se stává nevědomým, když duch dočasně odejde. Je zajímavé, že náš jazyk tuto myšlenku uznává. Říkáme např., že „duše odešla“ nebo „vypustil duši“. Nehoda, předávkování léků či drog, rána do hlavy, jakýkoliv stav, který navozuje bezvědomí – třeba jen krátké – „otevřít dveře“ možnému posednutí, protože v tuto chvíli je aura nesmírně poddajná, stejně jako při návratu vědomí.

Jeden z důvodů, proč zabírá totální anestezie, je podle mého názoru to, že vytlačuje osobu z těla, které se tak stává nevědomé a lze jej operovat bezbolestně.

Hypnotické regrese odhalily, že pacienti se během operace nalézají obvykle nad svým tělem a pozorují chirurgický zákrok – někdy s nezúčastněným zájmem. Děti často prožívají stejné emoce a duševní pochody – ať jsou v těle či mimo tělo – trpí pocitem hrůzy a opuštěnosti, jak jsme viděli v případě Howarda v kapitole 1.

Když účinky anestezie pominou, těla jsou znovu obyvatelná a původní duchové – pacienti – se do nich navracejí.

Lékaři, sestry, nemocniční a zdravotnický personál, chiropraktikové, pohřebníci a lidé pracující na hřbitovech jsou všichni terči posedlosti, což je dáno povahou a místem jejich práce.

Kdybychom byli nadáni jasnozřivým viděním, asi by nás šokoval počet duchů, kteří se vyskytují v nemocnicích. Lidé umírají, často pod vlivem drog, nebo ve stavu zmatení a strachu, a mohou v nemocnici zůstat, připoutaní k zemi. Většina z nich – protože si neuvědomuje svou smrt – předpokládá, že sestry a lékaři se o ně i nadále budou starat – a někdy do takové míry, že je posednou. Jeden takový vstoupil do mého pacienta – ošetřovatele, když prováděl ožívování dýcháním z úst do úst u těla tohoto ducha, když zemřelo předávkováním drog. Jiní duchové touží tak zoufale „žít“, že si proklestí cestu do jakékoliv oběti, která vyhovuje jejich záměrům.

2 V tomto ohledu je nutno zdůraznit význam pozitivního myšlení (pozn. vydavatele)

Jednou takovou bytostí byl John. Mluvil se mnou prostřednictvím hypnotizovaného pacienta, alkoholika, který se jmenoval Glen. Uvedl, že zemřel na rozsáhlý infarkt během ergometrického zátěžového testu v místní nemocnici. Rozzuřilo ho to a urputně se snažil vstoupit zpátky do svého těla. Také se zoufale potřeboval napít. Potom si všimnul Glenu, který byl přijat na kardiologickou jednotku na pozorování, když prožil příznaky infarktu, které byly později diagnostikovány jako akutní porucha trávení. Když si John uvědomil, že neexistuje způsob, jakým by mohl získat zpět svoje vlastní tělo, vstoupil vědomě do Glenova těla a za pár dní už zase pil. Od té doby pil Glen pravidelně vodku, která mu dříve nechutnala, a často se opíjel. V kapitole 6 jsme viděli, jak ho tato bytost skoro zabila.

Duchové, kteří se potulují po nemocnicích, se snadno připojí k lidem, jejichž aura je otevřená. Vážná onemocnění vysoce zeslabují auru, takže většina hospitalizovaných pacientů je náchylná k posedlosti. To platí zejména u malých dětí, kterým mohou snadno dominovat dospělé bytosti. Ovšem mnohdy jsou tyto bytosti vnímány jako utěšitelé a jsou tedy vítány. Jakmile dojde k posednutí, aura osoby se ještě více oslabí, protože se smísí s aurou přivtělených bytostí, a ta je obvykle negativní vzhledem k jejich obavám a zmatku. Se sníženou ochranou se takto stávají kořistí dalších bytostí toužících po fyzickém těle. Čím více duchů se „nalodí“, tím nižší jsou vibrace aury obětí.

Chování, které rozhodně vytváří nebezpečí, je užívání drog a pití. Dokonce i nevinné experimenty s lehkými drogami měly za následek celé roky posedlosti. Prakticky každý ze stovek pacientů, které jsem léčila a kteří užívali drogy či pili, byl posednut! Ve všech případech u nich bylo mnoho bytostí, které často samy ve svém životě braly drogy a teď v návyku pokračovaly prostřednictvím své oběti, čímž ji dále oslabovaly a umožňovaly další přivtělení. Jedna vyléčená alkoholička, moje pacientka, měla při sobě osmnáct alkoholických duchů, i přesto, že již čtyři roky alkoholicky abstinovala!

Přehnaně negativní city, jako hněv, deprese nebo smutek, také snižují frekvenci aury a dočasné snižují její ochranu. Ochranná schopnost aury je také snižována únavou, zejména vyčerpáním, ale i chorobami. Pokud jsou nablízku duchové, kteří čekají na chvíli, kdy se budou moci přivtělit, vklouznou rovnou dovnitř.

Smrt milovaných osob a blízkých přátel také zvyšují náchylnost, vzhledem k fyzickému a citovému otřesu, který prožívají ti, jež danou osobu přežili. Problém ještě zvyšuje fakt, že jsou obvykle vystaveni třem místům s maximální koncentrací a počtem duchů. Jsou to nemocnice (včetně léčených dlouhodobě nemocných a rehabilitačních ústavů), pohřební síně a hřbitovy. Po smutečním obřadu často následuje pití. Všichni duchové, kteří sledovali ho“Sty a rodinu domů, je tedy mohou snadno posednout.

Pouta lásky a silných citů mohou někdy vytvořit svazující přitažlivost, když naši milovaní zemřou. Často je zemřelým zabráněno v další cestě a jsou magneticky vtaženi do aury přeživších.

Vzpomínám si na jeden takový případ. Grace se po smrti svého přítele nesmírně rmoutila; studovala právě druhým rokem na univerzitě, když se zabil při autonehodě. Psala mu jednu báseň za druhou a v duchu s ním rozmlouvala. Potom začala trpět obtížemi, o nichž v mé ordinaci po letech zjistila, že byly způsobeny jeho přivtělením v oné době.

Mnoho mých pacientů zjistilo, že s nimi přebývají rodiče a že jsou s nimi od doby své smrti. Paradoxně bylo často nejtěžší přesvědčit k odchodu právě je. Měli pocit, že sami vědí, co je pro jejich děti nejlepší, a nechtěli slyšet, co k tomu mám dodat já, cizí osoba.

V naprosté většině případů obětí nechtěly být posednuty a ani o tom nevěděly. Ovšem někteří lidé si vědomě požádali o posedlost – aniž by si uvědomovali důsledky!

Chtěná posedlost

Populární spisovatelé, včetně Shirley MacLaineové, Jane Robertsové a Ruth Montgomeryové, otevřeli mysl milionů lidí světu nadpřirozena. Mám pocit, že značně přispěli k urychlení duchovního pokroku lidí na celém světě, kteří nyní dychtí po vlastních zážitcích jako médium. Jednou z nejvíce fascinujících oblastí je dovědět se o životě na druhém světě a jeho obyvatelích, takže mnoho lidí se nyní snaží získat vzkazy od duchů.

Vzhledem k tomuto vzrůstajícímu zájmu zůstala Ouija tabulka populární po celá desetiletí. Hra sestává z tabulky s natištěnou abecedou, čísly, „ano“ a „ne“, a z planšety – malé trojúhelníkové desky na krátkých nožkách a s ukazovátkem. Několik lidí se rozsadí kolem desky a prsty zlehka položí na planšetu a kladou duchům otázky, které mají být zodpovězeny tak, že jim duchové vedou ruce. Tak se planšeta pohybuje po tabulce a hláskuje odpovědi. Může to být zajímavé, vzrušující, zábavné – i zničující!

Automatické psaní je další způsob, jak lidé vyzývají duchy, aby je dočasně posedli. Běžná praxe je taková, že drží tužku nebo pero na papíře a čekají, až bytosti použijí jejich paže a ruce, aby napsaly vzkaz. To může být nebezpečné, protože můžeme přitahovat duchy, kteří nerespektují majetek jiných lidí – jejich těla.

Jedna pacientka mi vyprávěla o zkušenosti, kterou zažila před mnoha lety. Učila se od média automatické psaní a dostávalo se jí zajímavé komunikace v různých rukopisech. Jednou v noci se vzbudila a zjistila, že rukou „píše“ ve vzduchu. Přestože vynaložila veškerou sílu a vůli, nedokázala ruku ovládnout. Po deseti minutách hrůzy to náhle skončilo. Zanechala výcviku a nic podobného se jí už nepřihodilo. A měla skutečně štěstí. Její učitelka i nadále dostávala vzkazy v cizích jazycích, které neznala, a také notové záznamy. Psaní se jí zrychlilo, ale obrana se rozpadla – skončila v nemocnici!

Tato zkušenost se podobala potenciální pacientce, kterou jsem nikdy nepoznala. Jednoho dne zavolala mé sekretářce jakási žena, která naléhala na schůzku se mnou ještě téhož dne. Bála se, že přichází o rozum, a kvůli duchům, kteří jí nutili psát vzkazy ve dne v noci, byla vyčerpaná a panikařila. Má sekretářka jí odkázala na centrum duševního zdraví, protože jsem byla plně vycvičena. Často jsem si říkala, co se s ní asi stalo, a doufám, že se jí dostalo potřebné pomoci.

Otevření se duchům nemusí ještě vést k posedlosti, a když nevede, je to požehnání, protože závoxy byly zvednuté – a dobrovolně!

Lidé naříkají: „Chtěl jsem, aby mě navštívili jen vysoce vyspělí duchové – ti dobří.“ „Tohle jsem nečekala!“ Na otevřenou pozvánku může přijít a zůstat *jakýkoliv* duch.

Exorcista, film o dívce posedlé démonem, se zakládal na skutečném příběhu chlapce, jehož posedlost dříve byla výsledkem hry s Ouija tabulkou. V tomto filmu byl katolický kněz, vyškolený a zkušený exorcista, zabít během exorcismu. Mnoho exorcistů přišlo o život právě při exorcismu nebo po něm!

Teď, když jste si vědomi těch nejhorších následků – posedlosti démonem – ukáží vám méně katastrofální důsledky. V případě Tiny se našťěstí jednalo o bytosti připoutané k zemi, ale i tak málem způsobily stále šílenství.

Tina za mnou přišla, protože ji „poslala“ její matka. Na začátku našeho jediného sezení dala najevo, že si nemyslí, že by potřebovala moji pomoc. Jak sama řekla: „Už ty hlasy neslyším.“

Malá, vysoce citlivá obězní žena, ve věku něco málo přes dvacet, přišla do ordinace celá v černém – včetně punčoch. Vyprávěla mi svůj příběh, který začal před dvěma lety nervovým zhroucením. Po období, kdy intenzivně používala Ouija tabulku, tarotové karty a zabývala se automatickým psaním, začala náhle v hlavě slyšet hlasy. Představily se jako tytéž tři bytosti, které jí předávaly vzkazy prostřednictvím tabulky a psaní. „Byli opravdu milí, zdvořilí a přátelští. Hodně toho namluvili – celičky den.“

Tina se svěčila, že se jich ptala na školu a na kamarády, a oni jí odpovídali a radili. Když jsem se zeptala, jestli byli nápomocní, přikývla a pokračovala. „Byli jsme kamarádi. Dokonce mi

přáli dobrou noc a přestali mluvit, abych mohla spát.“ Dál se rozhovořila o jejich přátelství a potom se zamračením dodala: „Potom začali být zlí a začali říkat strašné věci, jako ‚negře‘ a ‚jsi vražedkyně‘. „Všimla si, že hlasy jsou jiné, a domyslela si, že její původní přátelé odešli.

Hlasy byly tak naléhavé, že se nemohla ani bavit s jinými lidmi a nakonec, plná vyčerpání a zmatku, musela odejít z vysoké školy.

Řekla nové partě, aby odešli – ale potom ji šikanovali ještě více. V tu dobu už trpěla mnoha fyzickými příznaky, z nich nejhorší bylo intenzivní zvracení, které trvalo dvacet dní. Ustrašení rodiče ji vzali k psychiatrovi, který jí diagnostikoval schizofrenii, zahájil terapii a nasadil léky; zařídil, aby trávila dny na speciální jednotce psychiatrického centra a na noc se vracela domů. Po roce – stále na lécích se dokázala vrátit na školu a studovat v omezeném rozsahu – pouze v jednom jednoduchém kurzu, a to ve zpěvu.

Svůj příběh zakončila tím, že nechápe, proč jí rodiče sebrali Ouija tabulku. I poté, když jsem vysvětlila, co se domnívám, že se jí přihodilo – posedlost – tiše a pevně prohlásila, že nemá v úmyslu vzdát se svého automatického psaní, protože se pořád „baví“ s těmi třemi původními duchy – svými přáteli, kteří se vrátili.

Protože svého psychiatra navštěvovala pravidelně, nechtěla pokračovat v naší terapii. Měla jsem pocit, že to bylo především z toho důvodu, že věděla, co si myslím – že by byla i se svými přáteli na tom lépe, kdyby oni odešli do světa duchů, kam patříli.

Další způsob, který vědomě otevírá dveře, je účast na seanci.

Tady má skupina lidí kontaktovat duchy. Obvykle nikdo ze skupiny nemá potuchy, jak se budou bytosti projevovat. Slyšela jsem o mladých lidech, kteří – když hráli napůl vážně – se k smrti vyděsili, když k něčemu došlo. I tady, stejně jako u Ouija tabulky a automatického psaní, jde výzva k duchům. Pokud jsou mezi nimi zvláště citliví jedinci se sklony media nebo s oslabenou aurou, můžou se k nim duchové přivtělit – a ne dočasně.

Viděli jsme řadu způsobů – Ouija tabulku, automatické psaní a seance – jakými lidé vědomě dovolili duchům, aby vstoupili. A předtím jsme se seznámili s tím, jak jiní byli nechtěně posednuti. Toto jsou dvě široké kategorie. V mnoha případech jsou hranice mezi nimi zamlžené. Na hranici mezi oběma je oblast, kde lidé žádají duchy o pomoc, nebo se snaží překonat samotu či ztrátu. Otevrou se, ve snaze po kontaktu, neplánovaným způsobem. Někdy dostanou mnohem víc, než s čím počítali.

Přichází mi na mysl zábavný případ. Marilyn na počátku terapie uvolnila několik bytostí: svoji dominantní matku a několik dalších příbuzných. Při dalším sezení se příškrčeně přiznala, že se potýkala s důležitým rozhodnutím a že si zavolala duchy na pomoc, i když si byla vědoma potenciálního nebezpečí. Se smíchem dodala: „Tolik se jich přihnulo se svým názorem – měla jsem hotovou komisi – a všichni se mezi sebou hádali!“ Odhalily jsme, že několik z nich u ní zůstalo, jak sama tušila.

Jev, který není obecně pochopen, je neviditelný nebo imaginární kamarád. V hypnóze se svým pacientům vyjevilo, že se jednalo vlastně o duchy. Blízká přátelská pouta a vzájemná závislost v jednu chvíli vyústila v splnutí obou – ducha a dítěte. Od té doby spolu sdíleli tělo a obě posedlosti si nebyla vědoma toho, co se stalo.

Věřím, že mí pacienti, které posedlo mnoho duchů a na které se mezi sezeními často nabalovali další, byli „bezuzdnými“ médii nebo „citlivými lidmi“. Bylo to především v případech, kdy neměli návyk na drogy nebo na alkohol. I ta nejmenší maličkost mohla oslabit jejich auru – tabletky natriumglutamátu při jídle i obyčejná tabletky proti bolesti. Dokonce i jízdá kolem hřbitova nebo návštěva kamarádky v nemocnici měla za následek novou posedlost.

Domnívám se, že důvod, proč jsou někteří lidé v tomto směru citlivější než jiní, spočívá v tom, že mají schopnost přímo se napojit na svou podvědomou mysl, což většina lidí nedokáže. Kromě toho věřím, že my všichni podvědomě vnímáme podvědomou mysl jiných lidí, ale to, co si z ní vezmeme, běžně „neprosákné“ až do naší vědomé mysli, kde bychom mohli údaje použít. Někdy, když tento průnik nastane, máme předtuchu, nebo něco intuitivně tušíme.

Média mají zvláštní spojení se svou vnitřní myslí. Tato senzitivita je ovšem bohužel mečem

s dvojným ostřím, protože, jak ukazuje moje praxe, tito lidé jsou zvlášť náchylní k posednutí. Zdá se, že někteří mají oslabené zábrany – bariéry – mezi vědomou a podvědomou myslí. Tím je umožněno, aby se negativita (strach, traumatické vzpomínky atd.) z podvědomí vynořovala na povrch, což má za následek citovou labilitu a tím pádem i snížení frekvencí aury. To, spolu s jejich přáním pomáhat druhým – lidem, ale i duchům – má za následek propuknutí posedlosti, která obvykle začala už v dětství. To je především případ jasnovidců, kteří vídali duchy jako děti.

Několik mých pacientů – se zájmem o metafyziku – neúnavně rozvíjelo svoje schopnosti jako média a senzibilové, bez ohledu na moji radu, a neustále sbíralo nové a nové duchy. Osobodili jsme je, a já jsem se pokusila maximálně snížit jejich vnitřní negativitu, abych posílila integritu aury. Byla to sisyfovská práce.

Ze svých rozhovorů s *vyskolenými* médii v Brazílii a Anglii jsem se poučila, že oni sami měli podobné zkušenosti, což zatěžovalo je samé i jejich rodiny, dokud nedostali svoje schopnosti pod kontrolu. Někdy to představovalo několikaletý intenzivní výcvik a pomoc od jiných médií. Potom mohli svoje schopnosti používat rozumně a prospěšně – sloužit druhým. V naší zemi ovšem máme pohřichu jen málo středisek – pokud vůbec nějaká – kde se lidem dostane tohoto školení. Já chápu svoji roli terapeuta u těchto lidí tak, že zastavuji mediální schopnosti – kromě vzácných případů – a pomáhám dané osobě lépe zakořenit, ustálit se a vyrovnat.

Již dříve jsem srovnala auru s imunitním systémem – oba nás chrání. Ukázala jsem vám, jak si lidé snižují vibrace aury, dobrovolně i nedobrovolně, s následnou posedlostí. Teď se s vámi chci podělit o podivuhodné zjištění, které klade více otázek, než na kolik odpovídá.

Mnoho mých pacientů vystopovalo původ posedlosti až do svého narození, dětství nebo dospělosti, kdy se cítili dobře a spokojeně. Prostě „přitáhli“ duchy. Neudělali nic, aby si vytvořili náchylnost. Nedokázala jsem nalézt žádný důvod – a přesto skutečně *byli* posedlí.

V souladu s přirovnáním k imunitnímu systému snad mají někteří lidé vrozenou vnímavost, srovnatelnou s genetickým oslabením fyzického těla.

Snad leží vysvětlení v minulých životech. Snad byla posedlost jejich karmou. Snad se v minulých životech vytvořila pouta mezi hostiteli a přivtělenými. V mnoha komplikovaných případech posedlosti, zvláště pokud posedlost nepodlehla žádné z mých strategií, jsem zjistila, že pro posedlost existovaly spoje a motivace z minulých životů. V případě Anny jste viděli silný svazek mezi ní a přivtělenou bytostí, který byl následkem milostného vztahu v minulém životě.

Teď, když jsme si ukázali, jak duchové nalézají vstup do aury a do těl lidí, podívejme se na pozitivnější aspekt – jak můžeme začít něco dělat s posedlostí, když ji odhalíme. Jakmile stanovíme diagnózu, nebo ji předpokládáme, lze podniknout kroky k odstranění situace. Příští dvě kapitoly vám ukáží techniky, kterými lze tohoto cíle dosáhnout.

13. Zjišťování posedlosti duchem

Teď, když jsme si na příkladech ukázali, jak pět lidí prožívalo posedlost, možná jste postřehli určité symptomy, které byly řadě z nich společné, stejně jako symptomy, které byly v jednotlivých případech unikátní. V kapitole 6 jsem také ukázala, jak různým způsobem posedlost ovlivňuje lidi.

Abych vám pomohla s diagnózou posedlosti u sebe samých nebo u lidí, o něž máte starost, popíšu známky a symptomy, které fungují jako nejjasnější ukazatele. Mějte však na paměti, že důležitý je celkový efekt, nikoliv jeden nebo dva příznaky.

1. Jeden z rysů, který prožívá každá osoba trpící posedlostí, je trvale snížená hladina energie. Pro prověření vlastní energie se hodí především ráno. Klidně ležte na lůžku – těsně před tím, než vstanete – a naladte se na vlastní tělo. Zkontrolujte, zda jste připraveni na nový den a zda máte dost energie na to, abyste se postarali o svoje potřeby. *Říďte se selským rozumem!* Únava může mít mnoho důvodů: nekvalitní nebo nedostatečný spánek, to, co jste dělali předchozí noci, alergie, krize, s nimiž se zrovna potýkáte, i stres. Pokud, bez rozdílu mezi nimi, nenacházíte žádný logický důvod své únavy, považujte to za pozitivní znak možné posedlosti.
2. Nejprůkaznější rys posedlosti je změna osobnosti – někdy se střídají proměnlivé nálady. Např.: používáte někdy jazyk nebo jednáte způsobem, který není v souladu s vaší povahou? Myslíte si někdy „tohle přece nejsem já“? K tomu může docházet především tehdy, když jste toho příliš vypili, nebo když jste byli pod vlivem drog. Říkají vám lidé, že jste někdy jako „vyměněný“?

Pocítili jste náhlou změnu osobnosti? Pokud k ní došlo po smrti milované osoby nebo blízkých přátel, je možné, že to oni se k vám připojili. Všimněte si, zda se u vás projevují některé jejich zvyky, zájmy, sklony nebo rysy jejich osobnosti. Zavolali jste si je, nebo jste se jich drželi? Zdá se vám, že ke změně došlo po operaci nebo během hospitalizace či po ní?

3. Mnoho z nás mluví sami se sebou – verbálně nebo mentálně.

Může to být útěcha i zábava. Tyto „konverzace“ se mohly stát takovým obyčejem, že si je ani neuvědomujete.

Pokud se jedná o rozhovor mezi vámi a bytostí, mohou vám prozradit mnoho o osobnosti přivtěleného ducha i o vašem „vztahu“: kdo se bojí nebo se zlobí a kdo z vás je šéf.

Když se naladíte na myšlenky bytosti a přijmete je za svoje vlastní, lze jen těžko rozlišit, čí vlastní jsou.

Řada mých pacientů si později uvědomila, že když se domnívali, že mluví sami se sebou, diskutovali vlastně s přivtělenými duchy, které *znali podvědomě!* Typické poznámky zněly takto: „Nemáš se čeho bát.“ „Uklidni se!“ „Nech toho!“ „Nemusíš se takhle cítit, můžeš toho přece hodně nabídnout.“ Často k „sobě“ promlouvali způsobem, jakým by mluvili k dítěti, nebo k jiným lidem s odlišným charakterem.

Snadnější je, když vás duch „oslovuje“ nebo s vámi „mluví“ v druhé osobě. Např.: „Chceš si dát zmrzlinu“, nebo „Nevěříš na duchy“ apod. V tomto případě je daleko snadnější rozpoznat, že se nejedná o vás samé.

Někdy vám mohou přivtělené bytosti dávat příkazy, nebo vám dokonce nadávat. Podle osobnosti ducha může být jeho chování k vám ochraňující, kritické nebo ponižující: „Nemusíš se tolik dřít.“ „Nenech se od něj zneužívat.“ „Děvko, nikdy tě nikdo nebude mít rád.“ „Tlustochu!“

Ve většině případů jsou tyto rozhovory nebo poznámky myšlenkami. V extrémních případech si pacienti stěžovali, že skutečně slyší hlasy v hlavě – občas hlas, který poznali.

4. Jak jste v celé knize viděli, drogová či jiná závislost je obvykle závažným prvkem posed-

losti. Pokud jste závislí na alkoholu, drogách či na obojím, můžete si být jisti, že trpíte posedlostí. Rozhodnete se, že přestanete pít, kouřit či užívat drogy, a potom se „vy sami“ od úmyslu odvrátíte, anebo slyšíte vnitřní rozhovory shora uvedené? Pokud ano, zřejmě hostíte jednoho nebo více duchů, kteří mají zájem na tom, abyste v těchto návycích pokračovali.

5. Jste impulzivní a jednáte bez uvážení? Třeba opatrně sestavíte rozpočet, ale pak vyrazíte na extravagantní nákupní tah. Možná se to projevují jiní. Duchové mají svoji vlastní mysl a nemusí splácet následky – ani účty!
6. Pokud vaše tělo obývají dva nebo více lidí, můžete zapomínat a mít výpadky vědomí. To může být zvláště závažné, zdá se vám pak, že celé hodiny, celé dny vám vypadly z paměti! Vejdete do místnosti, ale už si nevzpomínáte, proč tu jste? Pokud toho máte mnoho na mysli, mohlo by to vysvětlovat takovéto chování, ale už ne zapominání celých hodin, dnů, nebo nedávných činností. Pokud zjistíte, že k tomuto dochází, je to pozitivní známka posedlosti.
7. Problémy s koncentrací jsou úzce spojeny se ztrátou paměti.
Dělá vám potíže vydržet u mentálních činností? Nedokážete zaměřit pozornost na to, co zrovna čtete, nebo na rozhovor? Máte někdy pocit, jako byste byli „v mlze“? Možná vás posedla zdrcovaná bytost nebo duch staršího člověka.
8. Prožíváte bezdůvodné obavy nebo deprese? Přicházejí jako blesk z čistého nebe, nebo číhají neustále v pozadí? Jak jsme viděli v kapitole 6, někteří duchové se tak cítí a prostřednictvím vás se projevují.
9. Duchové, kteří vás posedli v nemocnici, mohli zemřít nemocní, pod vlivem drog a v bolestech, nebo sem mohla být převezena jejich těla po nehodách či infarktech.
Měli jste obzvláště obtížnou rekonvalescenci? Pociťujete od doby hospitalizace nové bolesti nebo příznaky, které zřejmě nesouvisejí s vaším stavem? I tady platí – používejte rozum a neprovádějte ukvapené závěry!
10. I samotná vaše reakce na tuto knihu může být vysoce diagnostická. Pokud se vám špatně četla, nedokázali jste dočíst určité případy nebo pasáže, protože vás přepadly obavy nebo jiné citové reakce, potom se v nich zřejmě odrážejí přivtělení duchové.

Dokud máte v mysli čerstvé reakce, poznamenejte si je i okolnosti jejich spuštění do bloku. Jste sami sobě detektivem, a tak si musíte všimnout všech stop. Poznamenejte si veškeré chování, které se vám zdá být podezřelé. Přečtěte si tuto knihu znovu s blokem po ruce a pozorujte svoje reakce. Nalaďte se na reakce vlastního těla: bušení srdce, pocení, obtíže s dechem, chvění, mravenčení. Ty jsou příznakem obavy. Pociťujete strach nebo paniku? Začněte si dobře uvědomovat sami sebe.

Teď, když jste si přečetli deset nejběžnějších příznaků posedlosti, je čas, abyste zhodnotili sebe nebo člověka, o něhož máte obavy.

Je dobré zachovat si maximální objektivitu. Znáte lidi, s nimiž se dokážete v klidu podělit o svoje starosti? Pokud ano, požádejte je, aby vás ohodnotili podle následujících bodů a aby s vámi probrali další příznaky, kterých si povšimli.

Malý test na posedlost

Následující položky byly sestaveny z výše uvedeného materiálu a poskytují vodítko pro ohodnocení možnosti posedlosti u sebe sama nebo u druhých. Jelikož většina bodů na seznamu může být vyvolána jinými příčinami, nepředpokládejte, že hostíte „návštěvníky“ kvůli jedné nebo dvěma položkám. Důležitý je celkový obrázek. Výhodou tohoto výčtu je to, že vám pomůže

být vnímavějším a citlivě rozlišit, jestli se jedná o posedlost. Jakmile jednou znáte nebo tušíte příčinu svého stavu, můžete začít dělat něco pro to, abyste pomohli sobě i k vám přivtělené bytosti.

Hodnocení

Bez problému, nezaznamenáno – 0

Někdy, bez větších obtíží – 1

Teď vždycky, většinu času, nebo ano – 2

Seznam

1. Nízká hladina energie
2. Změny povahy a náhlé změny nálady
3. Mluví k vám vnitřní hlas(y)
4. Návyk na drogy, včetně alkoholu
5. Impulzivní chování
6. Problémy s pamětí
7. Chabé soustředění
8. Náhlé záchvaty obav nebo deprese
9. Náhlé záchvaty tělesných obtíží bez zjevné příčiny
10. Citové a (nebo) tělesné reakce na četbu této knihy

Výsledná hodnota 10 a více naznačuje posedlost. (Hodnota 2 u bodů 2, 3, 4 nebo 10 vysoce pravděpodobně naznačuje posedlost.) Pokud vám vyšel výsledek nižší než deset, použijte vlastního úsudku; neznámá to, že rozhodně nejste posedlý. Pouhé „slyšení“ vnitřních hlasů může naznačovat přítomnost duchů.

Posedlost není „rozsudek smrti“, ani smrtelná choroba. Je to stav, který lze obvykle napravit. Pokud nejste schopni tento problém vyřešit sami, jste na tom stále lépe než dříve, protože nyní svým příznakům rozumíte – a lze vám pomoci. Techniky samoosvobození nebo osvobození druhého člověka budou popsány v kapitole 14. Pro usnadnění jsem zahrнула i přepis skutečného všeobecného osvobození, které používám u svých pacientů, o čemž se podrobněji dozvíte v další kapitole.

14. Jak provádět osvobození

Metodou popsanou v této kapitole můžete osvobodit sebe nebo jiné od přivtělených duchů. Řada mých pacientů ji praktikovala samostatně mezi jednotlivými terapeutickými sezeními.

Osvobozování nemůže způsobit žádné škody. Přínejlepším bytosti odejdou a přinejhorším může dojít k tomu, že se na chvíli rozruší a zůstanou. Osvobození nepřítahuje žádné nové diskarnáty hledající si „příbytek“, ve skutečnosti působí opačně – odpuzuje je.

Je zásadně důležité mít na paměti určité klíčové body při osvobozování, které provádíme u sebe nebo u druhých. Přivtělení duchové jsou ztracené duše, doslova i přeneseně. Pamatujte, že trpí, i když tvrdí, že ne. Považujte právě je za skutečné pacienty, nikoliv lidi, kteří je hostí. Nepovažujeme tento postup za „zbavení se“ bytostí, nebo „vykopnutí“ bytostí, ale pochopme jej jako metodu, jak jim maximálně pomoci. Bytosti vycházejí ze stavu naprosté beznaděje a ztracenosti do stavu, kde mohou konečně dojít pokoje a zanechat za sebou svoje světské obavy a strachy. Hlavní úsilí je přesvědčit je o této pravdě. Jakmile toho dosáhneme, pomoc při jejich odchodu je už snadným postupem.

Vysvětluji svým pacientům, že kdybych z nich násilně odehnala přivtělené duchy, aniž bych se ujistila, že jsou vedeny do vyšších sfér, vytvářela bych obrovský problém nejenom pro tyto bytosti, ale i pro lidi, k nimž by se později připojili. Je nepravděpodobné, že jejich noví hostitelé by vyhledali kvalifikovanou pomoc, a tak by mohli nést břímě posedlosti po zbytek života.

Při osvobozování je důležité se zaměřit na přivtělené bytosti. To je zvláště obtížné v situacích, které si vyžádaly velké oběti. V případech hrozící sebevraždy je zvláště lákavé zapomenout, či potřeby stojí v popředí. V těchto případech je pomoc odborníka v oblasti duševního zdraví *naprosto nezbytná*, stejně jako v případech zahrnujících fyzické násilí. Pokud není terapeut ochoten stav léčit jako posedlost, potom může souběžně s profesionální pomocí, které se vám dostává, probíhat i vaše práce s duchy. Ideální situace je ovšem ta, kdy vám terapeut pomáhá v práci s bytostmi, a potom je moudré ponechat osvobození čistě v jeho nebo jejich schopných rukách.

Obvykle si nebudete vědomi totožnosti přivtělených duchů. Někdy je však zřejmé, kdo s vámi je. To platí především o milovaných osobách: rodičích, prarodičích, chotích, dětech nebo blízkých přátelích.

U milovaných osob je nutné, abychom se předem *pevně* zařekli, že ponecháme stranou citové svazky. Někdy byla faktorem, který umožnil posedlost, v první řadě vaše vlastní citová závislost na těchto osobách, která mohla pokračovat i po jejich smrti.

Někteří lidé dokonce usilovně prosili, aby s nimi jejich zemřelí bližní zůstali. Pacienti mi pyšně sdělovali, že u sebe mají svoje partnery nebo rodiče už celé roky. Vypočítávali mnohé způsoby, jak jim duchové pomohli a jak byli stálým zdrojem útěchy a podpory. Ovšem, protože jejich milovaní byli duchy připoutanými k zemi, obě strany se dopouštěly obrovské chyby.

Občas vyplynou z posedlosti i drobné výhody, jako jsou zvláštní schopnosti duchů, společnost atd., ale nikdy se nejedná o zdravá řešení, a posedlost působí jako překážka v duchovním růstu obou. *Jakmile* si hostitel situaci uvědomí, nemělo by spojení nikdy pokračovat, *bez ohledu na to, jak blízka jsou pouta!*

Pokyny k osvobození

Nejefektivnější způsob, jak provést osvobození, je nahrát níže uvedený záznam, nebo vytvořit si svůj vlastní podle zásad, které stručně rozeberu.

Přehrání pásku jednou nebo podle potřeby několikrát denně, vychovává opětovně přivtělené duchy a upoutává jejich pozornost k zemřelým bližním, kteří s nimi už zůstanou od prvního osvobození, kdy byli povoláni. Někdy trvá déle, než bytosti skutečně uslyší, co je řečeno – než

se postaví tváří svému stavu a svým možnostem.

Přehraní pásku také poskytuje vám nebo osobě, již pomáháte, možnost zachytit náznaky, které potvrzují diagnózu posedlosti, protože někdy se duchové „schovávají“. *Jakákoliv* reakce, kromě neutrálního zájmu, naznačuje přítomnost přivtělených duchů. Reakce, které bychom měli sledovat, jsou myšlenky, které nás napadají, jako „už o tom nechci nic slyšet“, „nechce se mi ten pásek poslouchat“, nebo ještě více odhalující „tohle ty přece poslouchat nechceš“.

Citové reakce během osvobozování, jako neklid, obavy, úleva, radost a zlost, jsou ty, jimiž reaguje bytost.

Fyzické pocity může duch jen těžko skrývat: nevolnost, chvění a bolesti jsou zřetelné známky.

Deník, kam si zapisujete data a dojmy, vám může poskytnout představu o tom, kdy bytost odchází. Pokud například čtyřikrát za sebou pocítujete nevolnost a potom už ne, může to znamenat, že duch odešel.

Další výborný způsob, jak provést osvobození, je nechat si přečíst přepis někým jiným – manželem nebo manželkou, rodiči či kamarádem. Nebo, pokud provádíte osvobození u druhé osoby, přečtěte jí záznam vy. Pokud chcete, můžete jej vyjádřit i vlastními sliby. To je zvláště vhodné, pokud víte, kdo jsou přivtělené bytosti, především v případě, kdy se jedná o rodinné příslušníky.

Za účelem pomoci sobě nebo někomu dalšímu, pokud předpokládáte posedlost, můžete shromáždit i skupinku lidí. Jeden provádí osvobození, ostatní posílají tělu posedlého energii tak, že nastávají dlaně těsně směrem k jeho tělu, ale nedotýkají se ho. Nejprve se společně pomodlete a potom požádejte o pomoc při utvrzení bytosti v tom, aby odešla. Každý z vás by se měl obklopit Bílým Světlem. (Vizualizujte si kolem sebe jasné bílé světlo.)

Pokud provádíte osvobození u druhé osoby, počkejte, až se daná osoba uvolní, zavře oči a představí si kolem sebe bílé Světlo (viz kapitola 15). Potom vzájemně požádejte o duchovní pomoc a (nebo) vyslovte modlitbu. Mluvte přímo k bytosti, a uveďte stejné argumenty, jako je popsáno níže. Pokud víte, kdo je onen duch, oslovte ho jménem. Jinak k němu promlouvejte obecně nebo přečtěte záznam, který následuje.

Pokud jste přesvědčeni, že duch rozumí pouze jinému jazyku, mluvte k němu v daném jazyce.

Pokud znáte lidi a okolnosti jejich smrti, je daleko snadnější jim pomoci. Tím, že jim vysvětlíte, jak zemřeli, je snadnější přesvědčíte o jejich stavu. Pokud se jedná o vaše milované, apelujte na jejich lásku k vám, abyste je přesvědčili, aby odešli, a vysvětlíte, jak vám jejich přítomnost ubližuje. Ujistěte je, že když se lidé milují, nikdy nejsou rozdělení, ani smrtí, a vy budete „v mysli jen na dosah ruky“ od nich, až odejdou. Vysvětlíte, že vás ze světa duchů mohou chodit navštěvovat. Jakmile je přesvědčíte, že vám skutečně ubližují, a že nejste rozdělení na věky, taková přivtělení duchové obvykle okamžitě odejdou.

Pokud je třeba přesvědčit přivtělené o tom, že oni nejsou hostiteli, můžete použít zrcadla, do kterého se podívají a uvidí obličej svého hostitele. Můžete poukázat na to, jak moc se liší od jejich vlastního.

Abyste pomohli bytostem překonat nejčastější obavu – z pekla – řekněte jim, že je tu odborník na náboženství ze světa duchů: kněz, pastor, jeptiška, rabín apod.

Pokud předpokládáte, že duch byl nemocný a (nebo) starý, navrhněte, že ve světě duchů bude moci spát pohodlně mezi pokrývkami a probudí se v nemocnici nebo na místě, kde se o něj budou starat laskavé sestřičky a lékaři.

Pokud je u duchů podezření ze závislosti na alkoholu, drogách, nebo ze silného kuřáctví, řekněte jim, že ve světě duchů budou mít všechen alkohol, drogy, cigarety, které potřebují. Můžete poukázat na to, že jejich bližní jim tyto látky dokonce ukazují. Z regresí, které jsem provedla, vyplývá, že ve světě duchů bytosti dostanou tyto drogy a potom jsou návyku pozvolna zbaveny duchy-léčiteli a duchy-lékaři.

U závislostí je velice užitečné pro hostitele, aby se vyvaroval látky, na níž je bytost závislá.

Několik dní to může být velice obtížné. Duchu to však ukáže, že pravděpodobněji získá danou látku ve světě duchů. Jedna bytost, která byla k pacientovi přivtělená po čtyřicet let, odešla, protože uvěřila pacientovi, že už se v životě nedotkne ani kapky alkoholu.

Přivtělené bytosti se často obávají, že přestanou existovat, když opustí svoje hostitele. Je zásadně nutné přesvědčit je o tom, že tomu tak není. Poukažte na to, že jejich zemřelí bližní jsou velice živí. Poradte jim, aby je vzali za ruce a pocítili, jak jsou skuteční. Použijte vlastní důvtip. Ale přesvědčte je, že jejich život bude pokračovat!

Můžete si na pomoc zavolat jakékoliv duchy. Např. duch mladého rebela může odejít, když pro něj přijde duch hezké dívky. Pokud přijde duch, kterého přivtělený duch nemá rád, zavolejte jiného. Duch jednoho muže pohrdal svojí ženou. Když ji uviděl, odmítl s ní odejít. A já jsem prostě upoutala jeho pozornost na někoho dalšího a on rychle odešel. Můžete si vyžádat duchy-sestry či duchy-lékaře, aby podali sedativa či uklidňující injekce. Můžete požádat svatého Michala, Gabriela nebo Ježíše, aby přišli.

Obecné pokyny

1. Provádějte osvobození v době, kdy nebudete rušeni. Vyhradte si půl hodiny, i když ve většině případů není tak dlouhá doba nutná. Snažte se být maximálně klidní a uvolnění. Před osvobozováním byste neměli požit alkohol ani drogy.
2. Začněte tím, že se několik minut uvolňujete v pohodlném křesle nebo na pohovce. Zavřete oči a třikrát až čtyřikrát se nosem pomalu zhluboka nadechněte a vydechněte. Přefíkejte si svoji oblíbenou modlitbu – Otčenáš je zvláště vhodný. Pokud věříte v nějakou náboženskou postavu, jako je Ježíš Kristus, Buddha, andělé apod., zavolejte je, aby vám v této práci pomohli. Pokud jste orientováni metafyzicky, zavolejte si na pomoc duchy-léčitele. To vše lze provést mentálně nebo slovně. Můžete ovšem zjistit, že je pro vás snadnější promluvat nahlas.
3. Abyste se ochránili před všemi možnými negativními silami nebo bytostmi, je důležité vytvořit si obrannou duchovní bariéru. Použijte techniku Bílého Světla (viz kapitola 15). To provedete tak, že si představíte malé slunce ve vlastním solárním plexu (kruhová oblast těsně nad a pod pupkem). Představte si, že toto slunce vyzařuje oslňující Bílé Světlo, které vás zcela obklopuje zářivou aurou, rozprostírající se asi na délku paže kolem těla včetně hlavy a nohou. Vtiskněte si do mysli, že tato aura vás zcela ochrání před negativitou nebo poškozením.
4. Oslovte přivtěleného ducha, buď v mysli, nebo nahlas, jak je vám příjemnější, a to laskavě a mile. Pokud ho znáte, oslovte ho jménem a vysvětlíte, že jste si teď vědomí, že s vámi pobývá.

Vtiskněte mu do mysli, že je nyní duchem, který s vámi pobývá ve vašem těle od doby smrti svého těla a připomeňte mu okolnosti jeho smrti. Řekněte mu, že jsme všichni duchové a nikdy neumíráme, že umírá pouze fyzické tělo. Vysvětlíte, že po své smrti se nacházel mimo svoje fyzické tělo, zcela při vědomí, a v tu dobu měl přejít rovnou do světa duchů, kde na něj čekali jeho bližní. Namísto toho se připojil k vám. Uveďte, že vás nevědomky poškozoval tím, že vám bral energii a mátl vás, protože nedokážete rozlišit jeho myšlenky a city od svých vlastních.

V tomto okamžiku upoutejte jeho pozornost na duchy jeho bližních, kteří pro něj přišli, aby si ho odvedli domů k sobě. Pokud předpokládáte, že určitá osoba (matka, žena) je přítomna, poraďte mu, aby se po ní rozhlédl. Řekněte mu, aby vzal svůj „doprovod“ za ruku a odešel s ním. Vysvětlíte, že má před sebou báječný život, že bude pobývat v bezvadném těle a že je pro vás oba důležité, aby odešel, *ted' hned*. Vysvětlíte, že peklo neexistuje a že mu v této otázce poradí učitelé ze světa duchů.

Když bude odcházet, požehňte mu a odešlete ho pryč s láskou v srdci. Častokrát se přitom pokřičuji a pronáším tato slova: „Odejdi teď ve jménu Otce i Syna, Ježíše Krista, i Ducha svatého. Jdi v pokoji, světle a lásce s mým požehnáním.“ Můžete držet v pravé ruce kříž a pohnout s ním dolů a pak doleva a přetnout pomyslnou svislou linii doprava. Nekřesťané mohou použít jakoukoliv vhodnou modlitbu nebo formulku.

5. Budte stále uvolnění. Poděkujte svým duchovním pomocníkům a zůstaňte několik minut v klidu.

Přehled hlavních argumentů

1. Nejste ... (jméno hostitele).
2. Vaše tělo je mrtvé.
3. Připojil jste se k ... (jméno hostitele).
4. Ublížíte sobě a ... (jméno hostitele).
5. Vaši bližní jsou tady.
6. Budete v dokonalém těle.
7. Žádné peklo neexistuje.
8. Budete mít báječný, klidný život.
9. Jděte v pokoji s mým požehnáním.

Záznam

Následuje doslovný záznam typického osvobození, které používám v ordinaci. Někdy se odchyluji podle toho, co o bytosti vím. Takovéto změny popíši později v této kapitole. Pro ilustraci jsem náhodně použila jméno Mary. Vy si doplňte jméno hostitele nebo svoje vlastní.

Čtěte pomalu a často dělejte pauzy.

Technika osvobození

Jste tu s Mary, ale nejste Mary, že? Jste někdo docela jiný než ona. Máte jiné jméno, jinou osobnost, jiné potřeby a nápady a postoje. A byla doba, kdy jste žil ve svém vlastním těle, dlouho předtím, než jste se připojil k Mary. (Pauza.) Pokuste vzpomenout si na tu dobu. Myslete na přímou událost, když jste byl ještě ve svém *vlastním* těle. (Dlouhá pauza.)

A potom se tomu tělu něco přihodilo a ono zemřelo. (Pauza.) Když vaše tělo zemřelo, zjistil jste, že vy sám žijete, stejně jako předtím, ale mimo svoje mrtvé tělo. V tu chvíli jste měl přejít přímo do světa duchů. Byli tu pomocníci, vaši bližní, kteří přišli ze světa duchů, aby vás doprovodili do nového života.

Ale místo toho jste zůstal ve fyzickém světě bez svého vlastního fyzického těla. (Pauza.) Snad jste byl zmatený a neuvědomil jste si, že vaše tělo zemřelo, a proto jste nechápal, co se to s vámi děje. (Pauza.) A tady jste se dopustil velice *vážné chyby*, protože v tu chvíli se z vás stala ztracená duše. (Dlouhá pauza.)

Vzpomínáte si, jak jste se snažil bavit se s lidmi, ale oni vám neodpovídali? Anebo když jste se jich dotknul, zdálo se, že si toho nevšimli? A zdálo se, že se dívají přímo skrz vás, jako kdyby vůbec nevěděli, že tu jste? Snad jste pocítoval obrovský zmatek – rozrušení a osamělost – a frustraci, snad jste se na ně dokonce zlobil.

Důvod, proč na vás nereagovali, je ten, že jste neviditelný duch. Nebyl jste v těle, a tak vás

nemohli vidět. Nevěděli, že tam jste. Nejde o to, že by vás ignorovali, jenom zkrátka nevěděli, že tam jste. (Dlouhá pauza.)

A potom jste se v jednu chvíli připojil k Mary, a tím jste se dopustil ještě horší chyby. Protože do té doby jste totiž ubližoval jen sám sobě, tím, že jste si zabraňoval žít báječný život ve světě duchů se svými bližními, kde by byly všechny vaše potřeby splněny. Ale když jste se připojil k Mary, začal jste ubližovat ještě i jí. To nejmenší, co jste dělal, bylo, že jste využíval její energie a ona se pak cítila unavená. A možná ji i matete, protože nedokáže rozlišit vaše myšlenky, přání a potřeby od svých vlastních.

Určitě byste nechtěl, aby tohle dělal někdo vám. Možná jste si ani neuvědomil, že Mary ubližujete.

Naštěstí však můžeme váš problém vyřešit teď hned, protože jsou tu lidé, které máte nesmírně rád a kteří vám dnes přišli na pomoc ze světa duchů. (Pauza.) Jsou to lidé, o nichž jste si myslél, že už je nikdy nevidíte, protože zemřeli, a přesto tady jsou a vypadají naprosto skvěle ... vypadají dokonce lépe, než když jste je viděl naposledy ... a na tvářích mají blažený úsměv.

Jsou moc rádi, že vás vidí, protože si o vás dělali velké starosti. Hledali vás a toužili po vás a teď vás našli a mají z toho velkou radost. (Pauza.) A natahují k vám ruce. (Pauza.) A teď vás objímají a je to krásné, vřelé objetí. Drží vás v náručí. Všimněte si, jak je to skvělé. (Dlouhá pauza.)

Teď vás drží za ruku. (Pauza.) Chci, abyste si povšimnul, jak skutečné a pevné mají ruce. Když je trochu sevřete, cítíte dokonce pod kůží kosti. Je tomu tak, protože jsou ve svém těle ducha. Tělo ducha je stejně skutečné a pevné jako fyzické tělo. (Dlouhá pauza.)

Za pár okamžiků opustíte Mary, a až tak učiníte, zjistíte, že jste ve svém vlastním těle ducha. (Pauza.) To je vaše právoplatné tělo, které můžete používat tak dlouho, jak budete potřebovat. (Pauza.) A v každém smyslu je to dokonalé tělo. Je mladé a přitažlivé – tělo, které nikdy nezeštírně, nikdy nebude mít vrásky, nebude trpět nemocemi a nic se v něm nepokazí. Pokud jste mužská bytost, budete v mužském těle, silném a zdravém. Pokud jste ženská bytost, budete v krásném, zdravém, mladém ženském těle. (Dlouhá pauza.)

Teď, pokud se náhodou bojíte, že půjdete do pekla, chci, abyste věděl, že je tu někdo ze světa duchů – učitel náboženského vzdělávání – který vám vysvětlí, že se není čeho bát, protože nic takového jako peklo neexistuje. Pokud jste byl vychován jako katolík, je tento učitel jeptiška nebo kněz. Pokud jste protestant, je to pastor vaší vlastní denominace. Pokud jste Žid, je tato bytost rabín. Právě ten, koho potřebujete, je tady a vysvětlí vám, že se nemusíte vůbec ničeho bát! (Dlouhá pauza.)

A teď je čas, abyste postoupil do svého báječného nového života. Držte za ruku svého bližního a pokud chcete, tak i svého pomocníka, a vězte, že za pár okamžiků budete v tahlletom Světle. (Pauza.) Snad ho vidíte v dálce, možná se k vám přibližuje. Je od vás vzdáleno jen několik sekund. A vy se do něj ubíráte, ruku v ruce se svým bližním. A v tu sekundu, kdy do něj vstoupíte, budete ve svém novém, dokonalém těle. Až půjdete do Světla, zažijete něco, co se slovy popsat nedá a co je krásné a nádherné. Je to nepopsatelně úžasné. Budete se cítit zcela milován a přijímán. (Dlouhá pauza.) Čeká na vás krásný život. Budete se spousta svých bližních, s rodinou a s přáteli. Už nebudete osamělý. To nejhorší je za vámi. Teď jste v pořádku – a to nejlepší na vás čeká. (Dlouhá pauza.)

Teď je čas, abyste odešel. Žádám Mary, aby vám v duchu prominula všechno, čím jste jí ublížil. (Pauza.) A teď jděte s naším požehnáním a s naší láskou, a jděte ve jménu Otce i Syna, Ježíše Krista, i Ducha svatého, jděte v pokoji, v porozumění a v lásce. (Udělejte ve vzduchu znamení kříže.) Nekřesťané mohou použít jakoukoliv vhodnou modlitbu nebo formuli.

Během tohoto postupu můžete vy nebo osoba, jíž pomáháte, prožívat nejrůznější intenzivní emoce včetně smutku, zlosti nebo strachu, ale když přivtělený duch nakonec odejde, téměř vždy se dostavuje hluboký pocit pohody. Někdy se napjaté tělo uvolní, s povzdechem úlevy a s velkým radostným úsměvem. Když vidíte nebo pocítujete, že se s vámi děje právě toto, můžete si

být jisti, že se vám povedlo osvobození.

Mnoho lidí popisovalo pocit, jako by z nich něco „odplulo“ hlavou, nebo jako by se „dralo“ ven tělem, hrudníkem, případně jinudy. Někteří dokonce vidí duchy, jak odcházejí ruku v ruce se svými bližními a jdou k jasnému Bílému Světlu. Někdy se nedostaví žádný pocit, který by jasně označoval odchod bytostí, spíše jen vědomí jejich odchodu – osoba pocituje lehkost, úlevu nebo pozitivní změnu.

Někteří tvrdí, že prostě jen „vědí“, že se konečně osvobodili od posedlosti. V jiných případech neexistuje žádná známka, že duch odešel, ale následná změna je pozoruhodná.

Když jsme dokázali provést osvobození, je důležité, abychom oprostili svou mysl od duchů co nejvíce po několik následujících dní. Tím, že bychom na ně mysleli, by se vytvářela možnost, že je přitáhneme zpět, pokud neodešli úplně do Světla. Kdykoliv si na ně vzpomenete, požehnejte jim a znovu se utvrďte v tom, že odešli, a potom záměrně myslte na něco jiného. To je důležité, pokud se jedná o duchy lidí, které jste hluboce milovali. Znáám případy, týkající se především zemřelých rodinných příslušníků, kdy dřívější hostitelé neuváženě znovu přitáhli duchy zpět.

Úspěšnost osvobození závisí na ochotě duchů odejít. Ve většině případů bude úspěšné okamžitě, bez ohledu na to, jak dlouho posedlost trvala.

Často může odchod ducha, ať už se jedná o bližního nebo o cizího člověka, vyžadovat opakovaná osvobození.

Někdy je osvobození částečně úspěšné – duch odejde, ale nejde do Světla nebo do světa duchů. Duch pouze vyklouzne z těla a z aury, ale zůstává u bývalého hostitele nebo se potuluje v okolí jen proto, aby se později vrátil. Potom je zapotřebí dalšího osvobození, se silným důrazem na spojení ducha s jeho bližními.

V takových případech je nutné upozornit duchy na to, že jsou stále ještě ve fyzickém světě, že neodešli tam, kam měli někým doprovázeni odejít, a že tím působí problém. Někdy se po takovémto výpadku bytost vrátí nesmírně vyčerpáná. Zjistila jsem, že v těchto případech jsou pak obvykle ochotni odejít.

Jeden zvláště fascinující případ dokazuje tento jev. Nazvala jsem jej syndrom „poslední šance“, uvidíte proč.

Roger za mnou přišel, protože trpěl nesmírným pocitem podřadnosti a neschopnosti uspořádat si život podle svých představ. Měl velice konkrétní a přetrvávající problém, nutkání navštěvovat prostitutky v místních „masážních“ salonech alespoň jednou denně!

Po jednom sezení jsme zjistili příčinu: bytost jménem Bill, posedlá sexem. Provedli jsme osvobození a Bill odešel se svojí ženou, která pro něj přišla ze světa duchů.

Při dalším sezení, v úterý dopoledne, vypadal Roger sklíčeně.

„Prožil jsem pět a půl dne svobody. Vůbec se mi nechtělo zajít za prostitutkou. Nemohl jsem tomu uvěřit. Odjel jsem na víkend se svou přítelkyní. Sex byl v pořádku – a v normě, jenom dvakrát. Ale když jsem ji odvezl domů v neděli večer, spadlo to na mě jako balvan. Šel jsem do nejbližšího masážního salonu. Od neděle jsem měl čtrnáct orgasmů, s prostitutkami anebo masturbací. Je to horší než kdy dřív! To – osvobození – nezabralo.“

Ujistila jsem ho, že zabralo, ale že neproběhlo kompletně a že „náš přítel“, Bill, se musel vrátit. V hypnóze Bill provinile přiznal, že se manželce vymanil, protože si myslel, že už nikdy nebude mít sex. Vyprávělo tom, jak se potuloval po San Jose a přemýšlel, co má dělat. Rozhodl se, že se znovu připojí k Rogerovi a ještě naposledy se rozšoupne, protože tušil, že příště ho přesvědčím, aby odešel nadobro. A tak taky udělal. (Proto jsem to pojmenovala syndrom „poslední šance“ – viděla jsem duchy kuřácké, pijácké, obžerné, jak se snaží uchvátit maximum, protože věděli, že brzy odejdou.)

Bill ochotně odešel se svou ženou, když mu řekla, že se s ním chce milovat, a dodala, že „kvalita je důležitější než kvantita“.

Jeden z trumfů, který si schovávám jako poslední, je záruka, že se duch může vrátit z Bílého Světla, pokud bude chtít. Zdůrazním, že musí dojít do Světla a že to může brát jako prázdniny –

se zpátečním lístkem, který může použít. Zdůrazním zároveň, že si to může vyzkoušet na deset minut, pokud chce, a vrátit se zpátky. Když tohle dělám, dovolím se pacienta. Často se jedná právě o to, že přivtělené bytosti potřebují překonat strach z odchodu. Používám to zřídka, ale funguje to! Pokud se přesto vrátí, přesvědčím je, že nedošly až do Bílého Světla, aby to zkusily znovu, protože teď vědí, že se mohou vrátit. Podruhé se to podaří téměř na sto procent.

Někdy se nějaký duch vrátí a schovává se. Často se jedná o rodiče či prarodiče – člena rodiny, který si myslí, že je zvláštní případ. V takových situacích oslovuji a pracuji s těmito duchy přímo, dokud nakonec neodejdou se svými bližními.

Zvláště tvrdohlavé bytosti mohou potřebovat pomoc odborníka. To je případ, kdy může velice pomoci médium nebo duchovní zabývající se metafyzikou. Neboť, je-li váš vlastní duchovní nebo kněz znalý věci a ochotný vám asistovat, může to představovat nesmírnou pomoc, protože duch bude pravděpodobně reagovat na jeho autoritu jako božího posla.

V průběhu osvobozování je velice důležité dát najevo, že je berete vážně – i když tomu nevěříte, tvařte se jakoby ano. Později, když osvobozování proběhne, můžete být skeptičtí a analytičtí, jak jen chcete. Ale v průběhu osvobozování, i když nejste přesvědčeni, že vy nebo osoba, u níž provádíte osvobození, jste hostiteli, dovedte proces záměrně až do konce. Nemůže vám to uškodit a bez ohledu na váš názor může přivtělená bytost skutečně odejít.

Nikdy na sebe nepřebírejte duchy jiných hostitelů, abyste jim ulevili od jejich břemene – jako akt sebeobětování, protože byste se skutečně stali obětí – a posedlost by mohla trvat po celý váš život! Můžete pomoci, aniž byste ublížili sobě. A pokud nemůžete pomoci vy, vyhledejte profesionální pomoc.

Mějte prosím na paměti, že ani já, po tisících provedených osvobozeních, si nejsem stále stoprocentně jistá, že existují duchové. Ale funguje to!

15. Jak se chránit před bytostmi

Jistě vás napadlo, jak se tedy máte chránit před posednutím možná už na začátku knihy.

Naštěstí existuje mnoho způsobů, jak zabránit duchům, aby se k vám připojili. V kapitole 14 jsme si ukázali, jak problém řešit, když si ho uvědomíme. A teď několik vodítek, jak se posednutí vyhnout.

Posedlost lze přirovnat k tělesnému onemocnění, jako je chřipka. Jsou lidé, kteří ji nikdy nechytou, bez ohledu na to, že všechny kolem sklátí. Jejich imunitní systém je natolik silný, že zabrání viru, aby tělo opanoval.

V kapitole 12 jsem stanovila hypotézu, že aura je pro duchovní tělo totéž, co imunitní systém pro tělo fyzické. Klíčem k ochraně před pronikáním duchů je udržení „silné“ aury. Tak, jako jsou všude viry, tak je náš svět obydlen jak diskarnáty, tak i živými lidmi. Diskarnátům můžeme zabránit ve vstupu tak, že zajistíme, aby aura neustále rychle kmitala.

Jistí nadaní lidé – jasnozřivci, jsou schopni vidět v aure duchy, stejně jako „čist“ náš zdravotní stav, city a mnoho dalšího z podoby a barvy naší aury. Některé knihy zacházejí za běžné vysvětlení toho, co barvy značí a odhalují mnoho fascinujících stránek aury, např. jak hněv vysílá temné rudé „šipy“ do aury někoho jiného. Bibliografie uvádí na toto téma několik titulů. Čím lépe rozumíme aure, tím lépe se můžeme ochraňovat tím, že si ji zachováváme zdravou.

Můžeme posílit auru tak, že použijeme techniku Bílého Světla. V ideálním případě byste ji měli používat dvakrát denně, ráno než vstanete z postele a večer těsně před spaním. Čím více techniku používáte, tím více vaše aura sílí; jsem přesvědčena o tom, že při každém jejím použití síla aury stále narůstá.

Technika Bílého Světla trvá jen několik vteřin. Lze ji provádět kdekoliv a bez příprav. Následující doslovný přepis je přesně ten, s nímž seznamuji pacienty při prvním sezení.

Technika Bílého Světla

Použijte svoji tvořivou představivost a představte si, že máte miniaturní slunce, stejně jako slunce v naší sluneční soustavě, hluboko v solárním plexu. Toto slunce prozařuje každým atomem a buňkou vaší bytosti. Naplňuje vás světlem až po konečky prstů, až nahoru po téměř hlavy a do plosek nohou. Prozařuje vás a září i kolem vás – na délku paže ve všech směrech – nad hlavou, pod nohama, do stran, a vytváří auru jasné, oslnivé, zářivé Bílé Světlo, které vás zcela obklopuje a chrání před vším záporným a škodlivým.

Jakmile se seznámíte s technikou Bílého Světla, stačí si na něj jen pomyslet – s konkrétním záměrem – a okamžitě budete chráněni. Pomyslete na rozsvícení světla cvaknutím spínače – můžete si rozsvítit svoje vnitřní slunce a nechat se jím prozařovat jako žárovka, stejně snadno a rychle. Je naprosto zásadní být zcela přesvědčen, že jste ve své aure z Bílého Světla v bezpečí. Vaše myšlenky, ať už kladné nebo záporné, jsou působivé.

Vibrace vaší aury se neustále mění. Odrážejí váš celkový stav, vaše tělesné, duševní, citové a duchovní zdraví. Měli byste používat techniku Bílého Světla, když je to nutné. Pokud se setkáte se situací nebo osobou, která obsahuje negativitu, obklopte se Bílým Světlem. Např. pokud někdo zuří, křičí na vás nebo vám nadává, je to pravá příležitost obklopit se další ochranou. Kromě toho, že si vytváříte bariéru proti hněvu a negativním vibracím, zabraňujete i snížení frekvence vlastní aury, které by vás mohlo činit náchylným k posednutí.

Pocity rozrušení, deprese, strachu, žárlivosti nebo závisti jsou jedy, které mění barvu vaší aury na temnou, nepříjemnou – a také auru zbrzdují. Čím silnější jsou negativní emoce, tím slabší je Vaše ochrana.

Je naprosto nutné, abyste se udržovali v pozitivní náladě, jak jen je možné, aby byl váš život

vyrovnaný, co se týče práce, hry a odpočinku. Duchové mohou vstupovat oslabenou auroou stejně snadno, jako člověk prochází otevřenými dveřmi.

Skvělým způsobem ochrany je vyvarovat se „rekreačního“ pití nebo požívání drog. Množství, které oslabuje auru, se liší od člověka k člověku a závisí také na hladině energie. Někteří z mých pacientů snížili svoji odolnost už dvěma sklenicemi vína. Dokonce jedinkrát se zdrogovat nebo opít může znamenat posednutí na celý život.

Nepředpokládejte, že se Bílým Světlem ochráníte, když pijete alkohol nebo používáte drogy. Aura se sice může posílit, ale určitě ne do té míry, aby zabránila posednutí; její vibrace se okamžitě snižují.

Jak jsme viděli v této knize, k posednutí může dojít po operaci nebo během hospitalizace. Abyste se v těchto chvílích chránili, měli byste se zajistit dvakrát: především často používejte techniku Bílého Světla, od chvíle, kdy vstoupíte do nemocnice a po dobu celého pobytu. Použijte ji i těsně před narkózou a jakmile se vrátíte k vědomí. V nemocnici se snažte být maximálně uvolnění a kladně naladěni. Potom, když nabydete sil, proveďte sebeosvobození, nebo požádejte někoho jiného, aby jej pro vás udělal, jenom pro případ, že by se k vám přidal jeden nebo více duchů. To pomůže těmto zmateným bytostem odejít ještě předtím, než se „usadí“ a zabrání i škodlivým důsledkům na ochrannou kapacitu vaší aury – tak se vyhnete i dalšímu posednutí. Toto lze provádět v nemocnici.

Při pohřbech, a všech událostech s nimi spojených, potřebujete kolem sebe zvláštní ochranu. Pokud jste na pohřbu, nebo pokud se díváte na tělo, poraďte v duchu zeměřelému, aby se rozhlédl po bližních a aby odešel do Světla. Naladte se na místnost nebo místo, a pokud vycítíte další duchy, dejte jim pokyn, aby odešli do světa duchů.

Někdy je užitečné informovat zemřelého o okolnostech jeho smrti ještě předtím, než ho poučíme o odchodu do Světla apod. Bude se tak ve své nové existenci lépe orientovat.

Modlitby jsou velice užitečné. Volají na pomoc mocné zdroje ty nejvyšší. Mohou i nabídnout pomoc duchů – léčitelů, lékařů a specialistů. Pamatujte: „Požádejte a bude vám vyhověno.“ Otčenáš je mocným zdrojem ochrany. Také 23. žalm je pro tyto účely výborný. Řekněte obě tyto modlitby a posílíte vibrace své aury a ještě přivoláte pomoc. Pokud nejste křesťan, řekněte jakoukoliv modlitbu nebo formulí, která vám vyhovuje.

Protože se nezabýváte posedlostí demony, nebude mít použití kříže, svěcené vody nebo posvátných ostatků samo o sobě žádný účinek na zahořklé bytosti připoutané k zemi. Představte si cizího člověka sedícího ve vašem pokoji. Pokud je tvrdohlavý a nechce odejít, nebude mít pražádný účinek, když před něj postavíte kříž nebo jej postříkáte svěcenou vodou. Budete ho muset přemluvit, aby odešel. Jelikož tato kniha se nezabývá posedlostí demony, nebudu rozebírat, jak užitečné jsou kříže, svěcená voda apod. u těchto „těžkých kalibrů“. V bibliografii jsou ovšem uvedeny i tituly pojednávající o této tematice.

Shrnutí hlavních prostředků ochrany

1. Používejte techniku Bílého Světla dvakrát denně.
2. Zachovávejte si pozitivní postoj.
3. Vyvarujte se drog a alkoholu.
4. Používejte techniku Bílého Světla během operace a hospitalizace.
5. Proveďte osvobození bezprostředně po operaci nebo hospitalizaci.
6. Modlete se a žádejte o duchovní pomoc.

Příští kapitola se zabývá duchy, kteří se nepřivítávají – diskarnáty, kteří buď navštěvují nebo obývají váš domov. Protože mohou lidi vylekat a mohou představovat možné riziko posednutí, musíte si být vědomi jejich přítomnosti a vědět, co v takové situaci dělat, jak chránit svůj domov.

16. Odhalení a osvobození duchů, ochrana vlastního domova

Duchové – přízraky potulující se po hradních chodbách nebo oznamující svoji přítomnost v domech – jsou tématem povídek, které fascinují lidstvo po celá staletí. Regály v knihovnách zaplněné knihami o duších dokládají trvajících naději, že osobnost po smrti přežívá.

Všichni jsme zažili, nebo alespoň slyšeli vyprávění z první ruky o těch, kteří viděli duchy, bavili se s nimi, nebo se v jejich domovech děly podivné věci – věci, které se v noci „daly do pohybu“.

Proč zůstávají bytosti v domech nebo na určitých místech? Proč přicházejí nezávaný? Odpovědi jsou stejně rozličné jako jsou důvody tamtéž žijících lidí.

Někteří zůstávají proto, že dům byl po celá léta jejich domovem a cítí se v něm dobře. Toulají se sem a tam a mají sklony dělat to, na co byli zvyklí, obvykle aniž jsou si vědomi toho, že zemřeli.

Jeden zvláště senzitivní pacient mi vyprávělo tom, jak si koupil dům v San Franciscu, který měl pověst, že v něm straší. Rozeznal, že je v něm šest duchů, bývalých obyvatel, a byl rád, že tam jsou. „Nikomou neškodí – a je jim tu dobře.“

Jiní zůstávají proto, že nový dům byl postaven na místě, kde kdysi sami žili v domě nebo ve stanu – nebo kde byli pohřbeni. Mnozí se přitoulají – jako vagabundi, kteří našli volný přibýtek. Jiní, vyděšení, jsou rádi, že našli úkryt, kde se mohou snažit vyjasnit si, co se s nimi stalo. Duchové nomádi se potulují z místa na místo a někdy se rozhodnou zůstat, protože se jim zamlouvají obyvatelé!

Aniž by si to lidé uvědomovali, přinášejí si duchy s sebou – a potom se všichni zabydlí.

Některá místa jsou obydlena celou hordou diskarnátů. Jiní se sem stahují, aby se připojili k těm, kteří přišli dříve. Dva pacienti, žijící v blízkosti kaňonů, vyprávěli o mnoha nehodách, požárech, haváriích, zjeveních duchů i tragických úmrtích v těchto místech. Jeden jasnozřivý pacient se naladil na kaňon a viděl v rokli stovky duchů, kteří působili dojmem zločinců na srazu. Provedli jsme adventivní osvobození (na dálku) a vyčistili kaňon – alespoň se nám tak zdálo.

Hřbitovy jsou plné bytostí a měli bychom na ně vstupovat pouze pod ochranou Bílého Světla.

Malé děti mají mnohem vyšší schopnost vidět duchy než dospělí, zřejmě proto, že nepřijaly víry, které jim v tom zabraňují. Duchové se často stávají jejich fiktivními nebo neviditelnými kamarády, které si přivedly z nemocnice, nebo je získaly jinde. Někdy se jedná o duchy lidí, kteří zemřeli v domě a zůstali tu po mnoho let. Tu a tam si rodiče dělají ze svých dětí legraci a prostřou pro malé „hosty“ u stolu, hovoří s nimi stejně jako s kýmkoliv jiným v domácnosti. Mnoho pacientů v hypnóze vystopuje, že počátky posednutí spadají do období vzájemného kontaktování se s těmito duchy – kamarády.

Někteří pozůstalí vědomě drží zemřelé ve své blízkosti, s láskou a péčí. Jedna pacientka se přiznala: „Nikdy nenechám maminku odejít – je se mnou každý den. Cítím její přítomnost v obýváku – a je to velká útěcha.“

Jak odhalit přítomnost duchů v domě

Za celá léta jsem zjistila několik převažujících a odhalujících známek, které poukazují na přítomnost duchů v domovech mých pacientů.

PODIVNÉ CHOVÁNÍ ZVÍŘAT

Zvířecí miláckové rodiny mohou být obzvláště citliví na bytosti připoutané k zemi. Můžeme

zjistit, že se ježí a zírají na něco, co nevidíme. Váš pes může vrčet, cenit zuby, štěkat nebo běhat s ocasem staženým mezi nohy. Vaše kočka může prskat, mít chlupy naježené a ocas nahoru. Když jsou v domě duchové, zvíře může odmítat vejít do pokoje, nebo se plíží do rohů a očichává si, zda je vše v pořádku.

POHYBUJÍCÍ SE VĚCI A JINÉ NEZVYKLÉ ÚKAZY

Duchové zpravidla nedokáží hýbat těžkými předměty, ale někdy dokáží posunovat malými. Jeden člověk se zmiňovalo tom, že každé ráno nachází u dřezu stejný šálek a lžičku. Snad si v noci místní duch dával čaj? Nebojte se, pokud uvidíte věc, která se vznáší ve vzduchu nebo se hýbe. Může se jednat o bytost, která se snaží upoutat vaši pozornost. Některé zoufale hledají pomoc. Potřebují, abyste věděli, že tu jsou.

Jedna přítelkyně mi vyprávěla o tom, jak se vyděla v noci na Dušičky. Vrátila se domů do bytu pozdě v noci ze seance, kterou pořádají jednou za rok kouzelníci. Když se odličovala, její rtěnka se začala pohybovat sem tam po nočním stolku. Nejprve si myslela, že je zeměřesení, ale hned si uvědomila, že se nic jiného nehýbe. Potom pocítila přítomnost nezvaného hosta. Pomohlo jí, že zatelefonovala příteli – kouzelníkovi, který vysvětlil, že duch je neškodný a potřebuje osvobodit. Když zavěsila, modlila se o pomoc a už nikdy nebyla vyrušena.

Jiná pacientka s obrovským nadáním média, která byla zatížena problematickými duchy, mi vyprávěla o trýznivém zážitku, který se jí přihodil od našeho posledního terapeutického sezení. Když se podruhé vracela do kuchyně od auta, obtížená nákupem, uklouzla po střepině skla. Když se podívala dolů, spatřila střepiny velkého svítidla, které bylo sraženo ze stropu a rozbilo se na stole vedle její první tašky s potravinami. Roztříštilo se na tisíc kousíčků. Vzhledem k tomu, kdy k události došlo, považovala za zřejmé, že bytost na sebe chtěla pouze upoutat pozornost, ale nechtěla ji zranit.

Zjistily jsme, že tato bytost, prostitutka, byla rozrušená od doby, kdy byla ubodána v pokoji v motelu, když chtěla, aby jí zákazník zaplatil předem. Z dalších hovorů s touto bytostí a po troše detektivního pátrání jsme zjistily, že její vyprávění se shoduje s nedávnou událostí, která zaplnila první stránky tisku. Jednalo se o jednu z mnoha prostitutek, které zavraždil bývalý policista a jejichž těla ukrýval v naftových barelech. A ona se chtěla pomstít! Nakonec jsme ji přesvědčily, aby odešla se svými bližními.

Při jiné příležitosti mi tato pacientka vyprávěla, jak jí cosi shazovalo květiny ze stolu v obývacím pokoji a jak se rozzvěkla a zhášela světla a televize.

Zajímavý případ se týkal ducha nezbedného mladíka, který žil s dětmi jedné rodiny, doprovázel je do bytu jejich kamarádů, a potom se rozhodl, že tam zůstane. Dalšího dne odešel s otcem do práce a způsobil tam pozdvižení tím, že zapínal a vypínal spínače a ohrožoval životy. Trvalo to několik dní, až nakonec šéf tohoto svého zaměstnance požádal, aby si nechal svého „nohsleda“ doma – jinak běda! Naštěstí to bytost pochopila.

Je zcela běžné, že bytosti manipulují s osvětlením, televizí a rozhlasem, aby na sebe záměrně upoutaly pozornost nebo ostatní zastrážily.

KLEPÁNÍ A ŤUKÁNÍ

Duchové klepají na stěny a jiné předměty, aby vám dali najevo svoji přítomnost. Někdy hláskují vzkazy, často svoje jména, a používají kódů: jedno klepnutí znamená A, dvě B, tři C apod.; nebo jedno klepnutí pro „ano“, dvě pro „ne“ a tři pro „možná“ či „nevím“. Často se jedná o prosbu o pomoc, ale občas jde o hravý nebo dokonce zlovorný pokus o zastrašení obyvatel vzájemně sdíleného domova.

RŮZNÉ NEZVYKLÉ ÚKAZY

Navštíví-li vás duchové, může docházet k mnoha nezvyklým věcem. Mizí knihy, klíče nebo jiné věci, a později se zase vynoří. Následující vyprávění je jedno z nejpodivnějších, s jakým jsem se kdy setkala.

Jedna z mých pacientek popisovala událost, která, kdyby nevěděla o duších, by vrhala pochybnost na její přičetnost.

Když se dívala na zprávy v jedenáct, uslyšela ve svém domě silný výbuch a pocítila i mírné chvění. Rychle procházela jednu místnost za druhou a hledala zdroj hluku. Protože všechno bylo tak, jak má být, zobražitěla. Potom slyšela, jak „crčí“ voda. Napadlo ji, že praskla trubka, ale pak si vzpomněla, že výbuch nezněl, jako kdyby přicházel zpoza zdi. Zkontrolovala dřež v kuchyni a koupelnu – ale nezjistila nic, co by bylo v nepořádku. Napadlo ji, že se podívá do koupelny pro hosty, kterou využívala jen zřídka.

Ke své hrůze spatřila, jak se klepe skleněná zástěna u sprchy.

A klepala se dál – celých čtyřicet minut! To, co považovala za chvění vody, bylo chvění zástěny. Uvědomila si, že nic „normálního“ to nemohlo způsobit, a hned ji napadlo, že to mohou být duchové. Potom se uklidnila – veškeré obavy z ní hned spadly. Obklopila se Bílým Světlem a odešla do ložnice. Přehrála si pásek na osvobození, který jsem pro ni připravila, a klidně usnula.

Sešla jsem se s ní na pravidelné schůzce následujícího dne. Když jsem pro ni udělala pásek (viz přepis v následující části), který si může přehrávat v koupelně, nebo kdekoliv bude třeba, uvedla jsem ji do hypnózy a zeptala se jí na ducha.

Popsala ho jako příjemného muže s pískovými vlasy, ve věku čtyřiatřiceti let. Trásl zástěnou u sprchy, protože to byl jeho jediný projev, který si nedokázala jinak vysvětlit. Napadlo ji, že se snaží na sebe upoutat pozornost, aby si zajistil její pomoc. Kromě toho předpokládala, že přišel s jejím bývalým manželem, který u ní byl odpoledne na návštěvě. Protože se necítil dobře, přehrála mu svůj relaxační pásek. V tu chvíli se od něj bytost odpoutala a stala se nezvaným hostem v jejím domě.

STUDENÁ MÍSTA

Studená místa ve vašem domově mohou také určovat přítomnost duchů. Některá zůstávají nehybná, jiná se posunují.

KDYŽ VIDÍTE DUCHY

Pacienti popisovali, že spatřili stíny nebo osoby, které vypadaly velice skutečně. Někdy k tomu docházelo pouze tehdy, když byli sami, ale jindy duchy vidělo několik lidí. Jiní hovořili o tom, že se probudili a v nohách postele spatřili postavu. I když v ní poznali zemřelého bližního, byli v mnoha případech tak vystrašení, že mu hrubě rozkázali, aby okamžitě odešel. Pokud se rušitel tvářil zlověstně, bylo to obzvlášť strašidelné.

Jedna pacientka se zmínila o tom, že se s trhnutím probudila a spatřila, jak na ni zírá muž černého, uhelnatého obličeje. Zpanikařila a zaječela – a on zmizel. Později si se sestrou zrekonstruovaly, že se jedná o někoho, s kým se seznámily, když navštívily umírajícího tatínka v nemocnici. Utěšovaly tehdy rodinu mladého muže, který byl v kómatu, protože se velice popálil a smrtelně zranil při nehodě na motorce. Po své smrti zřejmě doprovázel moji pacientku domů. Jakkmile si uvědomila, o koho se jedná, pochopila, že panikařila zbytečně. Promluvila s ním a on odešel.

KDYŽ SE VÁS DUCHOVÉ DOTÝKAJÍ

Duchové se mohou lidí dotýkat. Pocítovali jste někdy něco jako pavučinu přes obličej? Nebo studené pohazení? Někdy jsou tyto doteky tak silné, že mohou být považovány za postr-

čení nebo lehké uhození. Neznepokojte se. Mějte na paměti, že vám nemůžou ublížit. Mohlo by se jednat o milovanou bytost, která se snaží upozornit vás na svoji přítomnost. Všimněte si, jak často se dotýkají živí lidé jeden druhého, dokonce se občas přátelsky pošouchují.

KDYŽ SLYŠÍTE DUCHY

Před lety jsem se probrala z hlubokého spánku a slyšela jsem, jak mě někdo volá jménem. Znělo to jako hlas v místnosti, určitě ne jako pouhá myšlenka v hlavě. Od té doby mi vyprávěli i moji přátelé a pacienti o tom, že slyší hlasy – obvykle je oslovuji jménem, vyřizují vzkazy nebo žádají o pomoc.

Pokud máte podezření, že je ve vašem domě duch, můžete si trochu zahrát na detektiva a nastrožit magnetofon s volným páskem a časovým spínačem nastaveným na dobu pozdě v noci, a příštího rána třeba najdete vzkaz. Pokud lze magnetofon aktivovat hlasem, je to ještě lepší.

Duchy se podařilo nahrát; odkazy na to najdete v bibliografii.

KDYŽ CÍTÍTE DUCHY

Někdy lze duchy zaznamenat podle vůní. Nejčastěji je to parfém, voda po holení, cigarety, doutníky a dýmkový tabák. Tyto pachy často pomáhají lidem rozpoznat jejich „hosty“. Pokud je např. vaše maminka „na onom světě“ a vy ucítíte její oblíbenou vůni, může to znamenat, že vás buď navštívila nebo je uvězněna ve fyzickém světě bez těla. Bytosti, které nejsou připoutány k zemi, ale pouze se stavily na návštěvu, si mohou vědomě s sebou přinést určující vůni, podle které je můžete rozpoznat.

Ovšem i diskarnáty, kteří neopustili pozemskou rovinu, mohou někdy doprovázet vůně. Pacienti mluvili o pachu medicíny, např. o pachu, který jim připomínal nemocniční pokoj jejich rodičů. Jiní popisovali, že cítili vůni otcova oblíbeného tabáku nebo mamičiny kolínské.

Jak uvolnit duchy z vašeho domova

Pokud víte, kdo duchové jsou, mluďte na ně s láskou a vysvětlete, že jejich těla jsou mrtvá a uveďte, jak zemřela. Povězte jim, že jejich bližní jsou tady a odvedou je do světa duchů. Potom jim požehnejte a řekněte jim, aby odešli. Použijte stejnou podobu, s níž jste se seznámili v kapitole 14.

Jedna laskavá pacientka vysvětlila nedávnému návštěvníkovi duchovi, že to není jeho domov, ale její. Vysvětlila, že nic v pokoji mu přece není povědomé, a poukazovala na různé předměty, aby ho utvrdila v realitě dané situace. Odešel velice rychle.

Nahrajte si následující přepis, nebo formulujte tytéž myšlenky vlastními slovy. Můj návrh slouží obecnému použití. Pokud víte nebo předpokládáte, kdo je daná bytost, upravte si nahrávku podle okolností. Např. pokud víte, jak osoba zemřela, zahrňte to do své „řeči“ k ní. Pokud máte představu, kdo by mohl přijít ze světa duchů na pomoc – rodiče, choť, sourozenec apod., upoutejte pozornost na ně.

Obecný přepis pro očistu domova

Jste tady v tomto domě jako duch připoutaný k zemi.

Vzpomínáte si na dobu, kdy jste byl ve vlastním těle? (Pauza.) Tedy, tělo zemřelo. Ale vy jste nezemřel – zemřelo pouze vaše tělo. Vy nikdy nezemřete.

Když vaše tělo zemřelo, měl jste okamžitě přejít do světa duchů.

Vlastně pro vás tehdy přišli vaši bližní, aby vám pomohli. Kdybyste býval odešel, celou

dobu byste žil báječným, šťastným životem. Pobýval byste se svými bližními – s rodinou a přáteli. Nikdy byste nebyl osamělý.

Místo toho jste zůstal tady, ve fyzickém světě, ale bez jakéhokoliv těla! Proto vás lidé nevidí ani neslyší. Jste neviditelný duch. Musel jste se neustále cítit velice opuštěný a zmatený.

Teď se vám dostane pomoci. Všimněte si, kdo tu je! Vaši bližní. (Pauza.) Mají velkou radost, že vás vidí, protože si o vás dělali obrovské starosti. Vy jste si myslel, že už je nikdy nevidíte, když prošli procesem smrti. Ale oni jsou tu, a hodně žijí. Přišli vám na pomoc. Usmívají se na vás. Teď vás objímají. (Pauza.) Cítíte jejich lásku. (Pauza.) Drží vás za ruku – a zůstanou s vámi. Už nebudete sám.

Všimněte si, jak teplé a skutečné mají ruce. Jsou ve svém těle ducha. A vy sám budete ve svém těle ducha už za pár okamžiků. Bude to v každém smyslu dokonalé tělo. Nezezastárne a neonemocní. Nebude bolet. Bude to mladé, přitažlivé tělo.

Vaši milovaní vás vezmou tamhle do toho krásného Světla. (Pauza.) Ve chvíli, kdy do Světla vstoupíte, budete ve svém dokonalém, mladém těle. Potom všichni odejdete do světa duchů.

Ve svém novém životě můžete mít, cokoliv chcete – lásku, štěstí, potravu, pití, sex. Můžete se bavit, jestli chcete. Je to velice skutečný svět! Vaši bližní vám o něm teď povědí. (Dlouhá pauza.)

Mnoho lidí se bojí, že se dostane do pekla. Ale neexistuje žádné takové místo jako peklo! Nemusíte mi to věřit. Je tu pro vás učitel náboženství ze světa duchů, který vám pomůže pochopit, že žádné peklo neexistuje – že se nemáte čeho bát. (Dlouhá pauza.)

To nejhorší je za vámi. A před vámi je báječný, klidný a krásný život.

Teď je tu více vašich bližních a pomocníků. Ukážou vám, jak jít do Světla. Půjdou s vámi. Zůstanou s vámi. Nebudete už sám.

Odpouštím (odpouštíme) vám všechnu škodu, kterou jste napáchal v tomto domě. Posílám (posíláme) vás do nového života s požehnáním a láskou.

Teď jděte! Ve jménu Otce i Syna, Ježíše Krista, i Ducha svatého, jděte v pokoji, Světle a lásce. Teď odejděte!

Sama raději nakonec žehnám, ale pokud vám to nevyhovuje, není to nic zásadního. Věřím, že požehnání zvyšuje vibrace a dodává pozitivitu. Můžete použít jakékoli požehnání, které pokládáte za vhodné.

Nahrávku lze přehrávat kdykoliv, nebo tolikrát, kolikrát považujete za nutné. Stejně jako u osvobozování trvá to někdy chvíli, než duch pochopí, o co jde, nebo než překoná strach či nerozhodnost.

Možná se rozhodnete, že ke svému magnetofonu připojíte časový spínač a budete pásek přehrávat, když nejste doma. Pokud jsou duchové aktivnější v určitou denní nebo noční dobu, přehrávejte jej v tuto dobu. Také pokud jste přesvědčeni, že bytost se nalézá v bytě na určitém místě, hrajte pásek právě tam.

Pokud zjistíte, že vaši nezvaní hosté nemají ani přinejmenším v úmyslu odejít, je dobré vyhledat místní médium nebo jasnovidce, aby k vám přišel a spojil se s bytostí. Ten je potom obvykle schopen přesvědčit duchy, aby odešli. Pokud to nevyjde napoprvé, zkuste to znovu s jinými senzibily.

Také proutkaři mohou být velice užiteční, nejenom proto, aby potvrdili, zda jsou na místě duchové, a kolik jich je, ale i pro odhalení jejich úmyslů a proč tu jsou. Někteří talentovaní proutkaři tvrdí, že kromě schopnosti vyčistit dům a pozemek mají i schopnost postavit okolo postiženého místa ochrannou zeď.

Někteří pacienti hovoří o výborných výsledcích, když příkázou duchu odejít, zvláště pokud ho najdou při probuzení v noci na konci postele. Poručí mu, aby ve jménu Ježíše Krista odešel. Také se uklidňují tím, že přeřekají Otčenáš nebo Dvacátý třetí žalm.

Jak již bylo uvedeno, obvykle to nefunguje při osvobozování prováděném na sobě nebo na

jiné osobě, ale za takové situace lze přece jen dosáhnout žádoucího účinku. Snad duch odejde proto, že je šokován reakcí člověka, nebo protože si uvědomí, že někoho ošklivě vylekal. Může to řešit okamžitý problém, ale nepomůže to bytosti přejít do světa duchů, což by mělo být vašim konečným cílem.

Jak chránit domov před duchy

1. Nezvěte duchy do svých domovů! Neorganizujte tedy seance, nepoužívejte Ouija tabulek, nezkoušejte automatické psaní. Potenciální katastrofy, které by z těchto činností mohly vyústit, zdaleka převažují možný prospěch.
2. Neužívejte drogy (marihuanu, kokain, heroin apod.) a neholdujte alkoholu. Nežádoucí duchové by mohli být přitahováni k vám domů a možná i do vaší aury a těla.
3. Denně obklopte svůj domov Bílým Světlem. Představte si svatozář nebo auru jasného Bílého Světla, jak váš domov zcela obklopuje. Vězte, že je zcela chráněn před duchy – nebo před jakoukoliv negativitou či poškozením.
4. Představte si, jak jsou jednotlivé místnosti vyplněné Bílým Světlem. Trvá to jen minutku. Provádějte to denně.
5. V mysli nebo nahlas požádejte o ochranu u vyšších bytostí, tj. Ježíše Krista, Pána nebo duchů – průvodců.
6. Udržujte váš domov stále plný štěstí a lásky. Někteří duchové se živí energií z hádek a nepřátelství. Výbuchy energie z těchto výpadů jsou pravou hostinou pro bytosti s oslabenou energií.

Bytosti, které jsem popsala, jsou jen obyvateli, nikoliv přivtělenými duchy. Mohou ovšem vstupovat do aury či těla žijícího člověka a zase z něj vystupovat, pokud je k tomu příležitost, jak jsme viděli v kapitole 11.

Některé bytosti mají též schopnost přicházet a odcházet, a posednout jednotlivě různé lidi podle svých přání. Léčila jsem ducha závislého na drogách, který prahl po opojení z novokainu, a který chodil k zubnímu lékaři v tělech dvou členů jedné rodiny – a dokonce v těle souseda odnaproti!

Pamatujte, že přítomnost duchů ve vašem domově není katastrofa. Mohly by se vám přihodit daleko horší věci. Je to situace, která vyvstane – problém, který je třeba vyřešit. A vyřešit jej lze, jak jste viděli.

17. Další úvahy o „zbloudilých duších“

Je posedlost duchy smyšlenka? Anebo se jedná o převažující a potenciálně katastrofální stav, který byl popsán v této knize? Po všech letech, kdy jsem pracovala s duchy a často se „prala“ s těmi tvrdohlavými, zmatenými, nepřátelskými či vyděšenými, nejsem stále ještě stoprocentně přesvědčená, že se nejedná o výplody představivosti. Z pohledu terapeuta je tato otázka akademická – terapie zabírá! Osobně je pro mě tato záležitost nesmírně důležitá, protože má dalekosáhlé důsledky.

Přesvědčení, že duchové posednou živé lidi, se zakládá na předpokladu, že život pokračuje po smrti. Bytosti připoutané k zemi jsou ty, které neprošly přirozeným přechodem do vyšších rovin existence. Posedlost nám ukazuje, že umírá pouze fyzické tělo, zatímco osobnost přežívá – že jsme nesmrtelné existence.

Jedna z nejzávažnějších a nejčastějších kritik názoru, že duchové mohou za velkou část utrpení lidí, spočívá v tom, že se jedná o rezignaci na vlastní zodpovědnost. Viníme duchy, zatímco jsme sami příčinou špatných činů, problémů a symptomů. Kromě toho, že si udělíme rozhrěšení, tento postoj (přisuzující zodpovědnost duchům) nám zabraňuje podniknout kroky vedoucí k nezbytným změnám.

Naopak, je-li myšlenka posedlosti pravdivá, potom se princip zodpovědnosti zastírá. Do jaké míry neseme odpovědnost za to, co činíme, pokud nás ovládají duchové a jsme de facto „bezmocní v jejich spárech“? Naše soudy uznávají zproštění zodpovědnosti za vlastní jednání v případech doložené nepřičetnosti. Pokud jsou naše osobnosti přemoženy osobnostmi přivtělených bytostí, jsme nevinní, protože trpíme posedlostí? Protože je to otázka míry zodpovědnosti, přijímáme ji pouze za některé činy a problémy?

Dříve než jsem začala pracovat s osvobodováním od duchů, nechápala jsem nikdy případy, kdy člověk pobil celou rodinu a potom zabil sebe. Často neměla tragédie žádný zřejmý motiv. V mnoha případech byl vrah vzorným občanem, dokonce i oporou své církve, milován a respektován těmi, kteří ho dobře znali. Kolik vražd, sebevražd, případů zneužití dětí a jiných zločinů mají na svědomí přivtělení duchové?

Za předpokladu, že posedlost je skutečná, jak dalece pak převládá? Je každý z nás obětí posedlosti – alespoň v určité chvíli? Jaké procento populace trpí tímto stavem? V životě každého člověka přichází spousta situací nebo stavů, které oslabují auru; moje poznatky např. ukazují, že i jediné zneužití drog či alkoholu může vést k posedlosti.

Kolik je v našem fyzickém světě diskarnátů? Proč tu tolik duchů zůstalo? Jsou tyto bytosti kalem lidstva, spodinou zůstávající na hustší úrovni vibrací? Je zajímavé, že jsem nikdy nehovořila s duchovně vyspělou přivtělenou bytostí. Ty zřejmě přecházejí do světa duchů automaticky po smrti.

Jak se duchové připoutaní k zemi pohybují z místa na místo?

Tyto ztracené duše mají zřejmě stejně omezenou schopnost přemísťovat se, jako máme i my. Zdá se, že cestují stejnými prostředky. Ve své práci jsem zjistila, že cestují auty, někteří dokonce tryskáči.

Posedlost nám může pomoci pochopit abnormální chování, osobnostní, duševní, citové a tělesné problémy. Kolik pacientů v psychiatrických léčebnách netrpí psychózou, ale posedlostí? Jsou hlasy, které slyší, skutečné? Kolik tělesného utrpení je pokračováním bolestí a symptomů duchů, které oni pocítovali v době své smrti?

Nejsou nevysvětlená samovolná pominutí fyzických a citových příznaků výsledkem odchodu přivtěleného ducha? Mluvila jsem s hudebníkem, který mi vyprávělo svoji depresi. Když neviděl žádné výsledky, přerušil nakonec po několika letech terapii. Potom se jednoho rána probudil, deprese zmizela a už se nikdy nevrátila.

Zajímalo by mě, zda některá zázračná vyléčení, jichž dosahují silní léčitelé, nejsou vyhnáním přivtělených duchů – podobně jako u elektrošokové techniky Carla Wicklanda, popsané v jeho knize „Thirty Years Among the Dead“ (v překl. Třicet let mezi mrtvými). Provedla jsem

regresi u pacienta, který měl prospěch z takového léčení léčitelka mu položila ruku na hlavu a zakřičela: „Jsi vyléčen!“ Zachytili ho její asistenti, když se položil v mdlobách, a o několik minut později se probral na podlaze auditoria. V hypnóze se rozpomněl na to, že z něj bylo uvolněno několik bytostí, jež odvedlo několik duchů-pomocníků, kteří spolupracovali s léčitelkou.

Domnívám se, že pojem posedlosti duchy je třeba začlenit do učební látky (v oboru abnormální psychologie, psychiatrie apod.) na našich vysokých školách, univerzitách a lékařských fakultách. Je třeba podniknout výzkum, abychom lépe pochopili roli duchů v životě lidí. Informace o posedlosti by měly být zveřejněny, aby se lidé mohli lépe chránit a aby chápali, co se s nimi děje, a mohli vyhledat pomoc.

Osvobozování jako terapeutický nástroj se rozšiřuje. Vyškolila jsem přes sto zdravotníků v oblasti duševního zdraví ze Spojených států a přes šedesát z Brazílie. Lidé, které jsem školila, nyní školí ostatní. Kromě nich používá různé podobné techniky už po celá desetiletí, staletí i tisíciletí mnoho profesionálů i laiků, jak duchovně zabývající se metafyzikou a spiritualismem, tak i senzibilové, média a šamani.

Terapie osvobozování, ať už se skrývá pod jakýmkoliv jménem, se rozšiřuje, protože je výrazně efektivní a racionální. Naštěstí ani pacient, ani terapeut nemusí věřit v duchy nebo posedlost, aby terapie zabrala. Někteří léčitelé ji dokáží používat telepaticky, aniž by byl postižený přítomen – obvykle ani neví, že proces probíhá.

Ačkoli osvobození dokáže „zázraky“, není to všelék. I když je příčinou stavu zcela jasně posedlost, někdy terapie osvobozování nepřináší vyléčení. Mysl obsahuje mocné síly – pacientovy i ducha, který ho posedl. V některých nešťastných případech hluboko zakořeněné potřeby zachovávají posedlost navždy. Samozřejmě i u těchto případů se provádí léčba, avšak nemusí vyústit v nápravu stavu. Často sám pacient, aby se vyhnul vyléčení, ukončí terapii ještě dříve, než se dostane do této fáze!

Jedna z otázek obsažených v terapii osvobozování je role sugescí – hypnotické či nehypnotické. Čelím strachu, že implantuji sugescemi posedlost i v případech, kdy si nejsem jistá, že tu takový stav existuje. U některých pacientů také není zcela jasná diagnóza. Říkám svým pacientům, že nejsem přesvědčena o platnosti posedlosti, ale žádám je, aby ji přijali jako pracovní hypotézu, tak jako jsem učinila i já. I tak je hypnóza mocná a nechci vytvářet problém tam, kde žádný není. Jako u mnoha psychoterapeutických rozhodnutí jedná se o směs odborných zkušeností, intuice a selského rozumu.

Pokud se nesprávně domníváme, že problém je zaviněn duchem, nevyhledá někdy osoba vhodnou pomoc. To je obzvláště závažné v případech, kde jsou fyzické symptomy mylně považovány za následek působení duchů.

U lidí používajících tyto techniky zjišťuji výrazně pozitivní změny a nenarazila jsem na žádné trvalé negativní výsledky. Osvobozování může způsobit rozrušení, protože dochází k odmaskování skrytých příčin, přivtělených bytostí, a ty se mohou cítit ohroženy a rozčileny. Ale tyto duchové zde byli po celou dobu a jejich reakce jsou dočasné.

Pokud je terapie zdlouhavá a duchové neodejdou ani po několika sezeních, obecně zjišťuji, že přivtělená bytost a hostitel byli spolu v minulých životech. Motivace posedlosti se může skrývat v událostech z předchozích dob, kdy se znali. Může tu existovat palčivá touha po pomstě na jedné či na obou stranách. Hostitel může za trest držet ducha v pasti. Na druhou stranu tu může být mocné pouto mezi oběma, založené na vzájemné lásce a (nebo) závislosti. Např. bytost mohla být matkou dané osoby v jiné inkarnaci a posednout ji v nynějším dětství. Ve většině případů si ani jeden z nich neuvědomuje podvědomé vzpomínky z předchozích životů, které sdíleli – nebo skutečné důvody posedlosti.

Zjišťuji, že ve všech případech, které jsou zkoumány, byl hostitel přivtělenou bytostí v jednom z dřívějších životů – záměrně nebo nevědomky.

Tím se dostáváme k otázce karmy. Platí každá posedlá osoba karmický dluh? Jsou oba dva,

hostitel i přivtělená bytost, stále v karmickém vztahu? Pokud ne, hrají minulé životy vždy roli v posedlosti?

Zdá se, že u některých lidí posedlost přetrvává – po jasném stanovení diagnózy – navzdory všem pokusům o osvobození, navzdory prozkoumání spojů a motivací posedlosti, ležících v minulých životech, i navzdory pomoci léčitelů, kteří se specializují na osvobození na dálku. Vždy předpokládám, že je třeba udělat více práce, aby se tito lidé osvobodili. Je pro mě těžké přestat jim pomáhat.

U posedlosti se musí brát v úvahu otázka svobodné vůle. Na povrchu se zdá, jako bychom byli pouhými loutkami manipulovanými proti své vůli duchy či osudem. Souhlasili jsme s tímto zážitkem, když jsme si plánovali život v mezidobí mezi naší poslední smrtí a narozením? Skutečně se jen „setkáváme sami se sebou“? Posedli jsme snad my sami dříve někoho jiného?

Mnoho otázek, které jsem nastínila v této kapitole, nelze zodpovědět vzhledem k našim omezeným znalostem o problematice duchů, posedlosti, reinkarnaci a zákonech vesmíru.

Podělila jsem se s vámi o svoje názory a dala vám techniky, které fungují. Věřím, že pochopení duchovního rozměru našeho života může posílit naši svobodnou možnost žít život naplno. Mým nejvroucnějším přáním pro vás a vaše bližní je, abyste se vyhnuli posedlosti. I když vám snad jen vysvitla nová naděje, nebo jste zvážili jiný pohled na lidské utrpení, splnila moje kniha svůj účel.

18. Otázky a odpovědi

Následují otázky, které se nejčastěji vyskytují při mých přednáškách o posedlosti duchy.

1. Proč tu nejsou naši bližní ze světa duchů, když lidé umírají, aby zabránili tomu, že se z umírajících stanou bytostí připoutané k zemi?

Duchové bližní jsou v tu chvíli přítomni, snaží se upoutat pozornost duchů připoutaných k zemi a vytrvávají v této snaze po mnoho let. Problém spočívá v tom, že nově zesnulí jsou příliš zmatení, aby je viděli, anebo odmítají pomoc, protože touží zůstat ve fyzickém světě. Někdy je vidí, ale příliš se stydí, aby se k nim hlásili. To se stává zvláště v případech, kdy došlo k sebevraždě.

2. Jak dlouho zůstávají duchové připoutaní k zemi, bez toho aby někoho posedli, nebo než odejdou do světa duchů?

Délka jejich pobytu ve fyzickém světě v podobě diskarnátů se značně liší. Zdá se, že většina je vysvobozena vyššími pomáhajícími duchy, když je schopna oprostít se od svých svazků k hmotnému světu, nebo když si uvědomí svůj stav, tj. že jejich těla zemřela. Většina z nich setrvává deset nebo méně let, než někoho posedne, nebo než přejde do dalšího života. Objevila jsem jednu bytost, která takto zůstávala připoutaná k zemi po čtyřicet let, než posedla mého pacienta. Celý ten čas trávila prostě „touláním“. Jistě jsme všichni slyšeli o přízracích, které straší v budovách po stovky let. Skutečně věřím, že některé z těchto příběhů jsou pravdivé.

3. Jak si vysvětlujete „znásobené osobnosti“, tak jak jsou popsány v knize „The Three Faces of Eve“ (v překl. *Tři tváře Evy*)?

Jsem toho názoru, že v těchto případech se zřejmě jedná o bezuzdná média, která jsou mnohonásobně posedlá. Tyto „osobnosti“ jsou vlastně jiní lidé – duchové. Důvod, proč tito pacienti většinou nereagují na terapii – alespoň u trvalých léčení – spočívá v tom, že hlavní příčina, posedlost, není léčena.

Pokud je léčena, „osobnosti“ zmizí.

4. Může si osoba vědomě k sobě zavolat duchy a může to mít za následek posedlost nebo přetrvávající přítomnost duchů v domě?

Určitě! Je to častý problém po smrti člena rodiny nebo jiného blízkého člověka. Někdy si osamělí lidé vědomě zavolají duchy, aby se k nim připojili. Jiní hledají pomoc nebo radu, a neuvědomují si, že na zavolání může odpovědět kdokoliv. Ouija tabulky, automatické psaní a seance jsou také způsoby, jak mohou duchové posednout se svolením.

5. Co se stane s lidmi, kteří spáchají sebevraždu?

Z práce, kterou vykonávám, zjišťuji, že někteří zůstávají ve fyzickém světě jako diskarnáti a nesou si s sebou všechny těžké pocity, které prožívali ve chvílích před smrtí. Dokud jsou připoutáni k zemi, cítí se přesně tak jako před sebevraždou.

Jiní, kteří se zabijí, odcházejí rovnou do Světa a do světa duchů. Ve chvíli, kdy vyplují ze svého neživého těla, cítí se volní a osvobození od deprese, rozrušenosti nebo hněvu.

Ti, kteří přejdou okamžitě do Světa, a ti, kteří zůstávají ve fyzickém světě se nakonec musí postavit stejné zkoušce: situaci, kdy se budou rozhodovat, zda se zabijí, nebo ne. A tak jako u zkoušky, buď znovu propadnou v jiném životě, nebo projdou, aniž by zničili sami sebe. Není tu žádný trest, pouze výchova a další možnosti duchovního růstu.

6. Viděli se někteří lidé, které jste posunula do minulých životů, po smrti v pekle?
Provedla jsem asi dvacet až třicet tisíc individuálních regresí do minulých životů, ale nikdy jsem nenarazila na žádný případ, kdy by byl duch v situaci, která by se podobala obecněmu pojetí pekla. Někteří zůstávají v „pekle“, protože i nadále trpí tím, co prožívali před smrtí. Jiní byli uvězněni v tělech svých hostitelů a – podle mého názoru – toto musí být „peklo“. Nemohli žít svůj vlastní život, ani být sami sebou – přesně to, co páchali na svých hostitelích.
7. Jsou schizofrenici skutečně lidé trpící spíše posedlostí duchy než psychózou?
Mám pocit, že většina pacientů v psychiatrických léčebnách vykazuje svoje symptomy, protože jsou posedlí. Hlasy, které slyší, jsou skutečné; některé ze zrakových halucinací jsou záblesky nižší astrální roviny, té části světa duchů, která má velice kondenzovanou vibrační povahu. O těchto krajních případech mentálního vyšínutí stále ještě zbývá mnoho se naučit. Nemyslím si, že všichni schizofrenici trpí psychózou, právě vzhledem k možnosti posedlosti. Mám pocit, že kromě své mentální choroby trpí bezpochyby i posedlostí. Posedlost je pro ně další zátěž.
8. Pokud má člověk potíže „vidět“ Bílé Světlo, když používá techniku Bílého Světla pro ochranu, stává se tím tato technika neúčinná?
Ne, mnoho mých pacientů „nevidí“ Bílé Světlo, když si posiluje auru. Stačí, když si jej představíme, nebo když víme, že je tady.
9. Jak můžu odlišit ducha, který není připoután k zemi od ducha, který by mě mohl posednout? Zajímalo by mě to především ve vztahu k blízké zemřelé osobě.
*Duch, který přešel do Světa a do posmrtného života a přišel „na návštěvu“, by nikdy nevstoupil do vaší aury nebo těla, pokud byste nebyl vyškolené a zkušené médium, které používají vysoce vyspělí duchové.
 Je obtížné určit rozdíl mezi, řekněme, vaší matkou, která k vám přichází ze světa duchů se vzkazem, a mezi tím, kdy pobývá u vás doma, protože je připoutaná k zemi.
 Jeden ze způsobů, jak toto rozlišit, spočívá ve vystižení pocitu nebo tónu její přítomnosti. Pokud je to pocit pozitivní, milující a nevtíravý, potom pravděpodobně není připoutaná k zemi. Pokud ji vnímáte jako těžkou, smutnou, rozrušenou nebo rozhněvanou, potom je zcela jistě připoutaná k zemi.
 Abyste si byl jist, řekněte jí, že zemřela a poraďte jí, aby odešla do nového života s bližními, kteří jí přišli na pomoc. Pokud přišla ze světa duchů, aby vám posloužila nebo vás pozdravila, neurazí se a splní svoje poslání.*
10. Jak lze rozlišit ducha – průvodce od ducha připoutaného k zemi?
*V přítomnosti ducha – průvodce byste vždy cítili spoustu pozitivní energie, cítili byste se dobře. S diskarnátem připoutaným k zemi byste měli pocit vyčerpání, rozrušení, strachu.
 I tady je někdy obtížné rozlišovat podle vlastních reakcí, protože mnoho lidí se bojí duchů, kteří nejsou připoutáni k zemi, i když se jedná o průvodce nebo bližní. „Vystraší se“ jen proto, že se setkávají s něčím neznámým.*
11. Jaký je rozdíl mezi „příchozím“ a přivtělenou bytostí?
Ruth Montgomeryová popsala jev „příchozích“ v několika posledních knihách. Krátce, jedná se o dohodu uzavřenou na úrovni duše (mezi vyšším já a vyvinutým duchem, který se chce inkarnovat) mezi živými lidmi, kteří si už nepřejí zůstat ve vlastním těle (nebo kteří mají zakrátko zemřít) a vysoce vyvinutými dušemi, které chtějí přispět našemu světu a které

nechtějí procházet zdoluhavým dětstvím a ranou dospělostí. Ti první odejdou a druzí – přičozí, po nich převezmou kontrolu.

V případech posedlosti neopustí původní obyvatelé svoje tělo a spolužití není nikdy pozitivní řešení. Hostitelé i přivtělení se vzájemně zraňují tímto stavem – bez ohledu na to, co mohou oba tvrdit!

12. Kdo jsou neviditelní nebo fiktivní kamarádi?

Jedná se vlastně o diskarnáty – duchy, kteří nepřešli do posmrtného života. Protože děti jsou neobvykle jasnozřivé a jasnoslyšící – podobně jako zvířata – „vidí“ a „slyší“ tyto bytosti. Věří, že se jedná o živé děti, stejně jako samotní duchové, kteří nechápou své postavení. Spřátelí se, zvláště proto, že tyto bytosti jsou velice osamělé a zmatené – protože uvízly v pozemské rovině. Tito duchové později často posednou své kamarády, někdy nevědomky. V těchto případech obvykle hostitelé nechtějí přivtělené bytosti propustit. To je ovšem podvědomě motivováno. Jakmile vědomá mysl pozná identitu a historii ducha, lze ve většině případů úspěšně provést osvobození.

13. Jaký je vztah posedlosti k pojmu svobodné vůle?

Moje chápání je v této otázce stále poněkud neúplné. Možná je veškerá posedlost podvědomě povolena. Pokud by tomu tak bylo, fungovala by stále svobodná mysl. V případech, které jsem zkoumala, se zdá, že ve většině byla posedlost povolena – hlavně na podvědomé úrovni, a příležitostně na úrovni vědomé.

Další spekulace spočívá v tom, že posedlost je ujednána v mezidobí – mezi smrtí a znovuzrozením – z karmických důvodů nebo vzhledem k poučení, které přináší.

Třetí možnost je ta, že je pojem svobodné vůle neplatný že jsme šachové figurky smýkané okolnostmi.

A konečně, možná že sama posedlost je smyšlenka.

14. Co se stane s přivtělenými bytostmi, když jejich hostitel zemře?

Ve většině případů zůstávají připoutáni k zemi jako diskarnáti. Potom, za čas, se „připojí“ k někomu dalšímu. Léčila jsem bytosti, které postupně posedly celkem čtyři až pět lidí.

V několika regresích jsem viděla, že jejich „hostitelé“, když se vysvobodili z těla, je s sebou vzali do Světa. To je zejména tehdy, pokud ducha znají – rodiče, manželé, přátelé apod. Někdy s sebou odvedou přivtělenou bytost duchové hostitelových bližních. Potom všichni společně odejdou do světa duchů.

15. Dospějí děti, které zemřely, ve světě duchů?

Ano, z regresí vyplývá, že po správném přechodu dospějí. Naneštěstí ovšem někteří zůstávají připoutáni k zemi jako diskarnáti nebo přivtělené bytosti, a v tom případě nedospějí. To vysvětluje některé dětské chování, zájmy, omezení a reakce lidí, kteří jsou posedlí dětmi. Často se bojí řídit vůz nebo se zabývat činnostmi náležejícími dospělým.

Slovo na závěr k českému vydání

S textem knihy paní dr. Edith Fioreové jsem se seznámila ještě před jejím vydáním u nás. Při čtení jsem byla uchválena výsledky její práce a kdesi v nitru mi mnohé napsané bylo blízké. Tehdy jsem však netušila, jak mi kniha pomůže v následujících dnech. Dnes jsem přesvědčená, že jsem práci paní Fioreové poznala v pravou chvíli a že to vůbec nebyla náhoda.

Po přečtení knihy jsem neměla čas dlouho uvažovat nad jejím obsahem. Život v naší rodině totiž nemilosrdně začala měnit manželova choroba. Po jediném nočním záchvatu, při němž ztratil vědomí, byl hospitalizován v okresní nemocnici.

Po operaci byl manželův stav velmi kritický. Navzdory tomu jsem nechtěla s dcerami připustit možnost, že ztratíme milovanou osobu. Těšilo nás aspoň to, že náš tatka stále neměl bolesti, rád rozmlouval, rád jedl. Vzaly jsme si ho z nemocnice domů. Bohužel znovu nastalo bezvědomí, problémy s dýcháním, nemocnice, kóma. Cítila jsem se neskutečně bezmocná, hroutil se mi celý svět. Celou noc a celý den, kdy můj nejmilejší ležel v kómatu, jsem hledala cestu, kterou jít, způsob, jak mu pomoci. Celou další noc jsem si promítala v paměti náš společný život, celých dvacet roků od seznámení, přes narození našich třech děvčat, přes všechny krásné chvíle i starosti, které nám život přinesl. Za všechno jsem mu poděkovala. Znovu jsem procítila každý jeho dotek, každý jeho pohled. Projevila jsem díky za ně. Poprosila jsem za odpuštění, jestli jsem někdy nechtíc ublížila. Nad ránem jsem se rozhodla požádat o pomoc naši nejstarší dcerku Mirku, která před čtyřmi roky umřela, a manželova zemřelého otce. Z knihy dr. Fioreové jsem totiž věděla, že je to možné, a i když jsem nikdy předtím o této možnosti neuvažovala, pojednou jsem věděla, že to mohu udělat a že manžel pravděpodobně na něco takového čeká. Poprosila jsem tedy dcerku a tchána, aby ukázali našemu tatkově cestu, aby mu pomohli přejít do jiného světa, ať necítí strach, bezradnost, ať se neváže na nás. Přála jsem jim, nechť si všichni tři podají ruce a v pokoji a lásce jdou spolu svou novou cestou. Za pomoc jsem poděkovala. Další slova a myšlenky už patřily jen mému manželovi. Velmi jasně jsem mu řekla, že už ho ke mně neváže žádný slib, který mi dal při uzavírání našeho manželství, že si spolu s dcerami poradíme, a i když nám bude jakkoliv těžko, jeho úkolem je zůstat s naší nejstarší a já se postarám o naše dvě děvčata zde. Podívala jsem se na hodiny: ukazovaly devět hodin a dvacet minut v neděli ráno. Manžel přesně v té době umřel v nemocnici. Pokojně, potichu. Jeho tvář po smrti byla vyrovnaná, krásná.

I dnes často myslím na mnohá slova z knihy, kterou máte právě v ruce. Je mi smutno po dceři a manželovi. Pláču, ale vždy jim laskavě domluvím, aby na mě nehleděli, mně že se uleví a jejich cesta je zatím jiná než ta moje. Nemohou se vrátit k nám, upřímně jim přeju, aby šli stále dál, a jsem přesvědčená, že někdy, někde, v nějaké jiné době, v jiném životě se spolu setkáme. Naše láska a naše vzájemná pouta byly příliš silné, než aby se jen tak ztratily.

Přeju této knize, aby se dostala vždy na správné místo v pravou chvíli, aby pomohla mnohým, kteří o tuto pomoc stojí, tak jako pomohla mně a naší rodině. Přeju jí, aby její cesta k čtenáři byla požehnaná a aby rozdávala pokoj, pohodu a harmonii.

Dagmar Poliaková

*(autorka knihy „S Tebou, Mirka ...“, vyd. H&H
Humanita a zdravie pre Teba, Žilina, 1994)*

Glosář

Astrální rovina nebo svět: Další dimenze nad fyzickou rovinou nebo světem. Je obydlen duchy a ti jej vnímají jako kopii fyzického světa. Existují různé úrovně astrální roviny. Hlavní rozdělení je na nižší astrální rovinu a vyšší astrální rovinu.

Astrální tělo: Tělo vibrující vyšší frekvencí než fyzické tělo. Věří se, že živý člověk má astrální i fyzické tělo. Někdy se označuje jako „emocionální tělo“.

Aura: Pole neviditelné elektromagnetické síly, která vyzařuje z živých lidí, živočichů a rostlin. Odráží zdraví, myšlenky, emoce a další informace. Jednou z jejích hlavních funkcí je ochrana jedince před vnějšími negativními vlivy včetně diskarnátů.

Automatické psaní: Psaní prováděné duchy za použití a vedení ruky živého člověka. Lze jej provádět perem, tužkou, psacím strojem nebo počítačem se slovním procesorem.

Bytost: Nesmrtelná podstata člověka. V této knize jsou používána i synonyma „duch“ a „diskarnát“.

Démon: Bytost zlé povahy z jiné dimenze.

Diskarnát: Duch, který je uvězněn ve fyzickém světě, tj. ne ve vyšších rovinách, bez svého fyzického těla. V této knize se používá synonym „duch“ a „bytost“.

Duch: Nesmrtelná podstata osoby. Tento pojem je v této knize používán ve stejném významu jako „diskarnát“ a „bytost“. Duch – průvodce: Vysoce vyvinutá duše ze světa duchů, která si zvolila pomáhat živým lidem. Může se jednat i o naše zemřelé bližní, kteří úspěšně přešli do posmrtného života a občas se vrací, aby poradili nebo ukázali cestu. Nenarušují auru a tělo osob, kterým pomáhají.

Exorcismus: Rituál vypuzující přivtělené duchy, především satanské či démonické povahy, z živého člověka či předmětu včetně domu.

Exorcista: Vysoce školený specialista, obvykle katolický kněz, který používá předepsaný rituál k odstranění satanského či démonického působení z posedlého.

Ezoterický: Týkající se metafyzických pojmů.

Hypnotická regrese: Hypnotická technika, která produkuje vzpomínky a oživení minulých zkušeností ze současného nebo předchozího života, jež jsou uloženy v podvědomí.

Hypnotická sugesce: Myšlenky předkládané podvědomé mysli v hypnotickém stavu.

Hypnóza: Stav mysli, kdy dochází k vysoce citlivé reakci na sugesci používanou k přesměrování a ovlivnění mentální činnosti a tedy i chování a emocí.

Uvedení do hypnózy: Postup navozování hypnotického stavu; obvykle se tak děje verbální technikou, jejímž výsledkem je hluboká relaxace a od povídavost na sugesci.

Jasnoslyšení: Schopnost senzibilně slyšet to, co leží za hranicemi slyšitelnosti.

Jasnozřivost: Schopnost senzibilně vidět to, co leží za hranicemi normálního zraku.

Karma: Starověký pojem, který v sobě nese zásadu „sklidíš, cos zasil“ – zákon příčiny a následku; vyplývá z ní, že vždy se setkáváme sami se sebou. Karma může být pozitivní i negativní.

Klepání: Zvuky, které duchové vytvářejí duchovní energií na fyzickém předmětu.

Kyvadlo: Předmět, který se používá k rozlišení odpovědi na pokládané otázky. Obvykle se skládá z malého kulatého nebo špičatého předmětu zavěšeného na krátkém řetězu či provázku. Pohybuje se prostřednictvím podvědomého vedení.

Médijní/senzibilní chirurgie: Chirurgické zákroky prováděné na lidském těle prostřednictvím média.

Médium: Osoba, která je psychicky senzitivní, schopná komunikovat s duchy a projevat se.

Metafyzika: To, co leží za hranicemi fyzické sféry (fyzické zkušenosti); někdy je považováno za okultní. Některé oblasti metafyziky, které se těší obecnému zájmu, jsou reinkarnace, posedlost duchy, roviny existence, aura, duchové – průvodci, mediumita, síla krystalů a pyramid, astrologie atd.

Mimosmyslové vnímání (ESP): Poznání faktů, dění nebo existence někoho či něčeho, získaná jinými prostředky, než je pět smyslů fyzického těla.

Mimotělový zážitek: Duchovní tělo cestuje, zatím co je stále spojeno s fyzickým tělem „stříbrnou šňůrkou“. Někdy se označuje jako astrální projekce nebo cestování duše.

Nižší astrální tělo: Forma, v níž existujeme po smrti fyzického těla, pokud duch zůstává v materiálním světě, tj. nepodaří se mu přejít do světa duchů. Odpovídá nižším rovinám vědomí – nižší astrální rovině.

Ouija tabulka: Tabulka s natištěnou abecedou, „ano – ne“ a čísla a s planšetou (viz níže), která se pohybuje na tabulce a hláskuje odkazy; používá se pro spojení s duchy.

Planšeta (destička s tužkou): Pomůcka užívaná spolu s Ouija tabulkou. Jedná se o malou destičku ve tvaru trojúhelníku či srdce na nízkých nožkách a s ukazovátkem.

Podvědomí: Část mysli, která funguje pod prahem vědomí. „Podvědomá“ mysl, na kterou je v knize odkazováno, je schopna ukládat vzpomínky na vše, co se přihodilo, přesně tak, jak to bylo v dané době vnímáno.

Potlačení: Obranný mechanismus mysli, který zajišťuje „zapomínání“ prožitků, které jsou bolestné buď citově, nebo fyzicky. Je to automatický mechanismus a není závislý na stáří, vzpomínku lze potlačit v jakémkoliv věku. Nejedná se o běžné zapomínání, nýbrž má ochranný účel. Lze jej překonat mnoha prostředky. V této knize se pro odkrytí potlačených vzpomínek používá hypnózy.

Prožitek blízký smrti: Prožití téměř smrti, prodělání „klinické“ smrti, ztráta známek života, jako je zástava srdce a dechu. Synonymum pojmu zážitek klinické smrti.

Proutkař: Osoba, která má senzibilní nadání odhalovat neviditelné věci (podzemní vodu, ropu, ložiska minerálů, zdravotní stav, bytosti apod.) prostřednictvím kyvadla, proutku ve tvaru vidlice nebo kovového prutu. (V angličtině se mu někdy říká doslova „rusalka“.)

Prstová signalizace: Systém stanovený hypnotizérem pro komunikaci s podvědomou myslí subjektu. Vnitřní mysl po přechodnou dobu vede ruce a volí prsty, které představují „ano“, „ne“ a „nechci odpovědět“.

Připoutání k zemi: Stav pobývání ducha ve fyzickém světě po smrti těla, pokud se mu nedařilo přejít do vyšších sfér. Podle ezoterické teorie je bytost připoutaná k zemi vlastně uvězněna v nižší astrální rovině.

Přivtělení: Vstup diskarnátu do fyzického těla živé lidské bytosti; akt posednutí.

Reinkarnace: Navracení duše do fyzického bytí v opakovaných existencích.

Římský rituál: Oficiální obřad používaný katolickými knězi při exorcismu.

Seance: Zvláštní sezení s cílem komunikace s duchy nebo ukázky parapsychologických jevů. Obvykle je vede médium.

Senzibil: Osoba, která je citlivá na vjemy získávané jinak než prostřednictvím pěti fyzických smyslů.

Somnambulismus: Stav velmi hluboké hypnózy, charakterizovaný amnézií (ztrátou paměti). Jinou formou je noční náměšičnost.

Stříbrná šňůrka: Forma energie, která spojuje ducha člověka s jeho fyzickým tělem. Jasnozři-

vě je viděna jako stříbrně zbarvená šňůrka, kterou je připoután duch, když cestuje mimo fyzické tělo.

Švět duchů: Sféra života, která je obývána duchy, kteří úspěšně přešli z fyzického světa do Světla. Jedná se o rovinu existence, u které se všeobecně předpokládá vibrace vyšší frekvence než u fyzického světa.

Šaman: Běžně znám jako „medicinman“ nebo „kmenový kouzelník“ – ten, který používá starobylých technik k dosažení a zachování dobrého zdraví a léčení pro sebe i pro členy svého kmene.

Tarotové karty: Sada karet určená k odhalení minulosti, přítomnosti a budoucnosti účastníka. Různé konfigurace jsou vysvětlovány senzibilním „čtenářem“ karet.

Telepatie: Psychický přenos a příjem myšlenek.

Terapie minulými životy: Psychoterapie, která zahrnuje regrese do minulých životů s cílem vyřešit současné problémy.

Trans: Stav podobný spánku, kdy dochází ke snížení vědomí. Může mít formu mírnou až extrémně hlubokou. Může být hypnotický nebo nehypnotický.

Transová média: Senzibilové, kteří ztratí vědomí a jsou dočasně a vědomě posedlí duchy, kteří si přejí komunikovat nebo hojit.

Uvedení do hypnózy: viz Hypnóza

Zážitek klinické smrti: Zážitek skutečného umírání, kdy v některých případech je tělo dokonce lékařem prohlášeno za mrtvé, za následného spontánního oživení, nebo oživení resuscitací či jinými lékařskými technikami. Lidé si často tyto události pamatují a považují je za svůj nejkrásnější prožitek.

Zprostředkování (Channeling): Umožnit duchovi z vyšších rovin, aby se projevil prostřednictvím fyzického těla média, obvykle formou hovoru, psaní, malování, hry na hudební nástroj, anebo léčením jiných osob, dokonce i provedením „chirurgického zákroku“.

Dr. Edith Fioreová

složila doktorát z klinické psychologie na univerzitě v Miami. Zájem o hypnózu poprvé projevila, když se zúčastnila pracovního semináře o autohypnóze v institutu Esalen, a od roku 1973 začala používat hypnózu v terapii.

Dr. Fioreová vykonává toho času praxi v oboru psychologie v Saratoze ve státě Kalifornie.

Bibliografie

- Allison, R.** 1980. *Mind in Many Pieces*. New York: Rawson, Wade.
- Bagnall, O.** 1975. *The Origins and Properties of the Human Aura*. New York: Weiser.
- Banerjee, H. N.** 1980. *Americans Who Have Been Reincarnated*. New York: Macmillan.
- Brandon, R.** 1983. *The Spiritualists*. New York: Random House.
- Brittle, G.** 1981. *The Demonologist*. New York: Berkley.
— 1983. *The Devil in Connecticut*. New York: Bantam.
- Brown, R.** 1975. *Immortals by My Side*. Chicago: Henry Regnery.
— 1971. *Unfinished Symphonies*. New York: Morrow.
- Budge, W. E. A.** 1967. *The Egyptian Book of the Dead*. New York: Dover.
- Cannon, A.** 1954. *The Invisible Influence*. New York: Dutton.
- Cerminara, G.** 1950. *Many Mansions*. New York: Morrow.
— 1963. *Many Lives, Many Loves*. New York: Morrow.
- Chaplin, A.** 1977. *The Bright Light of Death*. Marina del Rey: DeVorss.
- Crabtree, A.** 1985. *Multiple Man: Explorations in Possession and Multiple Personality*. New York: Praeger.
- Davis, W.** 1980. *Dojo-Magic and Exorcism in Modern Japan*. Stanford: Stanford University Press.
- Dethlefsen, T.** 1976. *Voices from Other Lives*. New York: Evans.
- Doyle, A. C.** 1926. *History of Spiritualism*. New York: Cassell.
- Ebon, M.** editor. 1974. *Exorcism: Fact Not Fiction*. New York: New American Library.
— 1977. *The Evidence for Life After Death*. New York: New American Library.
- Evans-Wentz, W. Y.** 1960. *The Tibetan Book of the Dead*. Oxford: Oxford University Press.
- Fiore, E.** 1977. *You Have Been Here Before*. New York: CowardMcCann.
- Fodor, N.** 1959. *The Haunted Mind*. New York: Garrett.
- Fortune, D.** 1930. *Psychic Self-defense*. London: Aquarian Press.
- Guirdham, A.** 1982. *The Psychic Dimensions of Mental Health*. Wellingborough: Thurstone Press.
- Harner, M.** 1980. *The Way of the Shaman*. New York: Harper & Row.
- Head, J. and S. R. Cranston.** 1968. *Reincarnation: An East-West Anthology*. Wheaton, Ill.: Quest.
- Holzer, H.** 1974. *The Reincarnation Primer: Patterns of Destiny*. New York: Harper & Row.
- Kardec, A.** 1898. *The Spirits' Book*. London: Psychic Press.
- Kelsey, D. and J. Grant.** 1967. *Many Lifetimes*. Garden City, N.Y.: Doubleday.
- Kübler-Ross, E.** 1969. *On Death and Dying*. New York: Macmillan.
— 1981. *Living with Death and Dying*. New York: Macmillan.
- Kuhn, A.** 1939. *Theosophy: A Modern Revival of Ancient Wisdom*. New York: Holt.
- Kuthumi.** 1971. *Studies of the Human Aura*. Colorado Springs: Summit Lighthouse.
- Leadbeater, C. W.** 1903. *Clairvoyance*. Madras, India: The Theosophical Publishing House.
- Leeks, S.** 1975. *Driving out the Devils*. New York: Putnam.
- LeShan, L.** 1974. *The Medium, the Mystic and the Physicist*. New York: Viking.

- MacLaine, S.** 1983. *Out on a Limb*. New York: Bantam.
 — 1985. *Dancing in the Light*. New York: Bantam.
- Manning, M.** 1975. *The Link: Matthew Manning's Own Story of His Extraordinary Gifts*. New York: Holt, Rinehart & Winston.
- Martin, M.** 1976. *Hostage to the Devil*. New York: Reader's Digest.
- Mishlove, J.** 1975. *The Roots of Consciousness*. New York: Random House.
- Montgomery, J. W.** editor. 1976. *Demon Possession: A Medical, Historical, Anthropological and Theological Symposium*. Minneapolis: Bethany House.
- Montgomery, R.** 1966. *A Search for the Truth*. New York: Ballantine.
 — 1968. *Here and Hereafter*. New York: Ballantine.
 — 1971. *A World Beyond*. Greenwich, Conn.: Fawcett.
 — 1974. *Companions Along the Way*. New York: Ballantine.
 — 1976. *A World Before*. New York: Ballantine.
 — 1979. *Strangers Among Us*. New York: Ballantine.
 — 1982. *Threshold to Tomorrow*. New York: Ballantine.
 — and J. Garland. 1986. *Ruth Montgomery: Herald of the New Age*. Garden City, N.Y.: Doubleday/Dolphin.
- Moody, R.** 1975. *Life After Life*. Atlanta: Mockingbird Press.
- Muldoon, S. and H. Carrington.** 1970. *The Projection of the Astral Body*. New York: Weiser.
- Myer, F. W. H.** 1954. *The Human Personality and Its Survival of Bodily Death*. New York: Longmans, Green.
- Netherton, M. and N. Shiffrin.** 1978. *Past Lives Therapy*. New York: Morrow.
- Osis, K. and E. Haraldsson.** 1977. *At the Hour of Death*. New York: Avon.
- Powell, A. E.** 1925. *The Etheric Double*. Wheaton: The Theosophical Publishing House.
 — 1927. *The Astral Body*. Wheaton: The Theosophical Publishing House.
- Ramacharaka, Y.** 1903. *Fourteen Lessons in Yogi Philosophy*. Chicago: The Yoga Publication Society.
 — 1904. *Advanced Course in Yogi Philosophy and Oriental Occultism*. Chicago: The Yoga Publication Society.
 — 1937. *The Life Beyond Death*. Chicago: The Yoga Publication Society.
- Raudive, K.** 1971. *Breakthrough: An Amazing Experiment in Electronic Communication with the Dead*. Gerrards Cross: Smythe.
- Ring, J.** 1980. *Life at Death*. New York: Coward-McCann.
 — 1984. *Heading Toward Omega*. New York: Morrow.
- Ritchie, G. G.** 1978. *Return from Tomorrow*. Waco: Chosen Books.
- Roberts, J.** 1970. *The Seth Material*. Englewood Cliffs: Prentice-Hall.
 — 1972. *Seth Speaks*. Englewood Cliffs: Prentice-Hall.
 — 1974. *Nature of Personal Reality*. Englewood Cliffs: Prentice-Hall.
 — 1975. *Adventures in Consciousness*. Englewood Cliffs: Prentice-Hall.
 — 1979. *The Nature of the Psyche*. Englewood Cliffs: Prentice-Hall.
 — 1986. *Seth: Dreams and Projection of Consciousness*. Walpole: N. H. Stillpoint.
- Robinson, L. W.** 1981. *Is It True What They Say About Edgar Cayce?* New York: Berkley.
- Rogo, D. W.** 1983. *Leaving the Body: A Complete Guide to Astral Projection*. Englewood Cliffs: Prentice-Hall.
- Steiger, B.** 1978. *You Will Live Again*. New York: Dell. -- and L. Williams. 1976. *Other*

- Lives. New York: Award.
- Stern, J.** 1967. *Edgar Cayce: The Sleeping Prophet*. New York: Bantam.
- Stevenson, I.** 1966. *Twenty Cases Suggestive of Reincarnation*. New York: Amer. Soc. Psychic. Res.
- Sugre, T.** 1942. *There Is a River*. [biography of Edgar Cayce] New York: Dell.
- Sutphen, D.** 1976. *You Are Born Again to Be Together*. New York: Simon & Schuster.
— 1978. *Past Lives, Future Loves*. New York: Simon & Schuster.
- Swann, I.** 1975. *To Kiss Earth Good-Bye*. New York: Hawthorne.
- Tambiah, S. J.** 1970. *Buddhism and the Spirit Cults of Northeast Thailand*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Tebecis, A. K.** 1982. *Mahikari, Thank God for the Answers at Last*. Tokyo: L.H. Yoko Shuppan.
- Verlag, A.** 1977. *Secret Doctrines of the Tibetan Book of the Dead*. Boulder: Shambhala.
- Wambaugh, H.** 1978. *Reliving Past Lives*. New York: Bantam.
— 1979. *Life Before Life*. New York: Bantam.
- Wedek, H. E.** 1971. *Dictionary of Spiritualism*. New York: Philosophical Library.
- Wickland, C. A.** 1974. *Thirty Years Among the Dead*. Hollywood: Newcastle.
- Woodward, M. A.** 1972. *Edgar Cayce's Story of Karma*. New York: Berkley.
- Zaretsky, I.** 1966. *Bibliography on Spirit Possession and Spirit Mediumship*. Berkeley: University of California Press.

Setkali jste se, nebo doslechli o někom, koho trápil nezvládnutelný duševní či psychosomatický problém?

Známa psycholožka Dr. Edith Fioreová léčila stovky takových případů a na základě léty nabytých zkušeností a objevů došla k závěru, že téměř 70 procent jejích pacientů trpělo posedlosí duchem. Posedlost představuje obvykle relativní, nevyvážený stav mezi dvěma bytostmi, z nichž jedna má mírně dominantní postavení. Duchové, kteří posedli autorčiny pacienty, bývali kdysi lidé, kteří po smrti setrvali ve fyzickém světě a stali se tak „bezdomovci“. Pomocí hypnoterapie dokázala Dr. Fioreová zbavit většinu svých pacientů jejich skličujících stavů.

Její kniha nabízí nevšední a přitažlivý pohled na stanovisko psychologa, jak oprostít člověka od zmatku uvnitř těla.

Na konkrétních případech pojednává obsírně o smrti a posmrtném přerodu, jakož i o regresích během hypnózy a stavech blízkých smrti, i o jejich spojitosti s duchem. Studie podává výklad, jak stěžejní příznaky - deprese, fobie a toxikomanie – souvisejí s posedlostí duchy, jakým způsobem odhalit posedlost duchem u sebe samého či jiných, jak osvobodit sebe nebo jiné od přivtělených bytostí; konečně jedna celá kapitola pojednává o ochraně před posedlostí duchy a o jejich často trýznivém působení.

Publikace je určena nejen odborníkům zabývajícím se touto a podobnou problematikou, ale i široké čtenářské veřejnosti, které nabízí poučné a poutavé čtení.

ISBN 80-967126-5-9